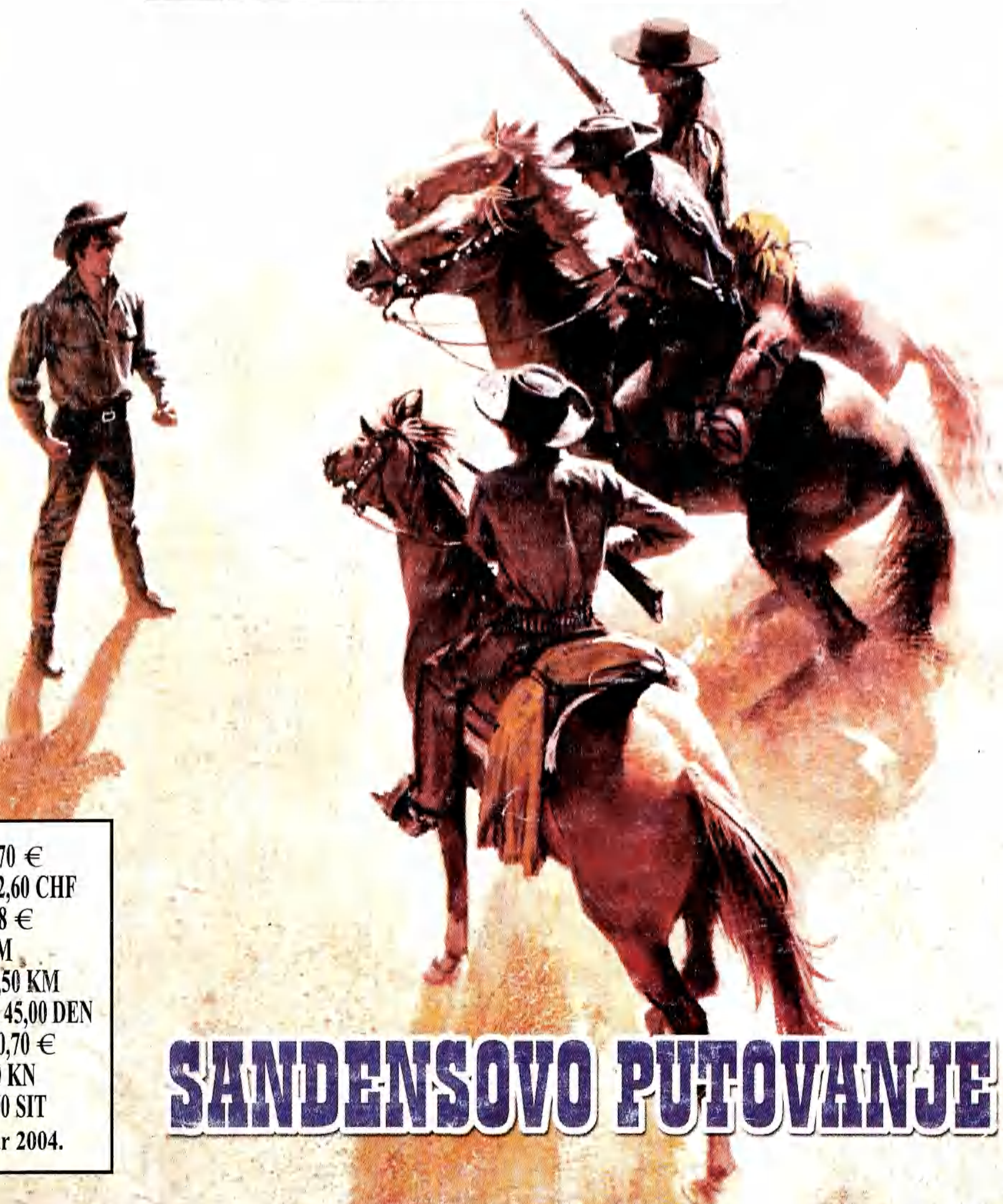

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 366 • CENA 46,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,70 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
3. decembar 2004.

SANDENSOVO PUTOVANJE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

366

Frenk Larami

SANDENSOVO PUTOVANJE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 366

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

A MAN CALLED SUNDANCE

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 25. XI 2004.

Tržište: 3. XII 2004.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – A MAN CALLED SUNDANCE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Od ranog jutra sedeo je u salunu i nali-
vao se viskijem. Iako je mogao mnogo
da podnese, već oko podne bio je strašno
razdražljiv i spreman za izazivanje nere-
da. Niko u Amarilu nije ga poznavao, ali
su ljudi koji su se nalazili oko njega sa
zebnjom zapazili da je nepoznati u kraj-
nje rđavom raspoloženju.

Oni mudriji brzo su ispili svoje piće i
udaljili se pre nego što su počele da iz-
bijaju varnice. S druge strane, barmen,
klavirista, dva kockara i nekoliko na-
šminkanih zabavljačica umornih lica ni-
su imali izbora. Oni su morali da ostanu
tu gde su i mole se za to da se dan završi
u miru.

Onda se mrzovoljni stranac za stolom
u uglu iznenada podigao. Bio je krupan
i mišićav, koščatog izduženog lica i zlih,
sivih očiju. Tamni uvojci neuredne, duge
kose koja je virila ispod crnog šešira pa-
dali su mu preko uva. Za pojasom je no-
sio samo jedan revolver teškog kalibra
sa drškom od uglačanog, tamnog drve-
ta optočenog ivicama od mesinga. Futro-
la revolvera bila je podmazana radi ne-
smetanog potezanja, dok su u opasaču
bili nanizani rezervni meci. Odmah se vi-
delo da je u pitanju pravi revolveraš, jer
je svu „opremu“ nosio prirodno i lako,
kao da je bila sastavni deo odeće.

Uspravivši se, on prelete očima po pro-
storiji i zloradim osmehom isprati pijan-
ca koji je žurno iskapio piće i šmugnuo
napolje. U salunu je vladala neprijatna
tišina, a uplašeni barmen je počeo da bri-
še čaše pred sobom, izbegavajući da ga
pogleda u oči. Pošto je stajao bokom na-
slonjen na šank, nije odvajao pogled od
ogledala na kojem je mogao da prati sva-
ki strančev pokret. Crni klavirista je li-
znuo suve usne i, prošetavši prstima po
dirkama, tiho zasvirao neku popularnu
melodiju. Salunske dame su se dosadi-
vale za stolom u suprotnom uglu, a dva
stalna kockara lenjo su mešala izlizane
špilove karata.

Ali, svaki pokret je prestao kada je
stranac lagano prešao na drugu stranu
i zaustavio se pored starog pijanina. Cr-
nac je prestao da svira i spustio ruke ko-
je su mu nekako nemoćno klonule pored
tela.

Stranac se zlobno isceri i zaplićući je-
zikom, dobaci:

– Sviraj, šta si stao?

Uplašeni klavirista pokuša da nastavi
melodiju koju je malopre započeo, ali je
napravio nekoliko grešaka i zbunjeno
zastao.

Stranac se namrštio.

– Rekao sam ti da sviraš, prokletniče!
– povikao je ljutito. – Evo, ovako! – do-

dao je i nekoliko puta udario pesnicom po dirkama. Salunom su se razlegli dis-harmonični tonovi koje je ispuštao stari pijanino, a onda je zavládala zlokobna tišina.

Preneraženi klavirista se zgrčio na stolici, ne usuđujući se da pogleda nasilnika pored sebe.

– A sada mi sviraj nešto lepo! – promrmľjao je stranac. – Sviraj „Unija zauvek“!

Crnac razrogači oči i kratko se obazre oko sebe kao da traži pomoć. No, niko od prisutnih se nije usudio da kaže bilo šta, mada im se, sasvim sigurno, ni najmanje nije dopala pomisao da u ovom salunu odjeknu zvuci omražene pesme Jenkija. Ali, ko je smeo i da pomisli na to da se suprotstavi ovom strancu? Dok je očekivao da Crnac zasvira, neznanac je držao ruku na dršci revolvera. Klavirista je najzad jedva čujno uzdahnuo i počeo da svira, ali veoma tiho. Iznerviran, revolveraš lupi pesnicom o pijanino i povika:

– Tebi život nije mio? Glasnije, dođavola!

Videvši da je vrag odneo šalu, Crnac počeo da svira, ne dižući oči sa dirki. Neznanac je zadovoljno klimao glavom, a onda počeo da mlati rukama kroz vazduh, kao da diriguje.

– ...,„Hura, momci, hura!“ – povikao je ponavljajući refren i pogledom odmerio dame u uglu. – Hajde, šta ste se ukipile? – povikao je. – Nemojte sedeti tu, nego dođite ovamo i pevajte!

One se zbunjeno pogledaše među sobom, obe očekujući da će ona druga ne-

što da kaže. Konačno se ridokosa, krupna žena osmeli i tiho odvrati:

– Mi... mi... ne znamo reći. To je pesma Jenkija.

– A šta je, dođavola, u tome loše? – prasnu neznanac? – To je najbolja pesma na svetu! – dodao je prkosno, pozvao rukom Crnca da ga prati i ponovo otpevao prvu strofu.

– Tako ja u stvari i osećam – obrecnuo se i pljunuo na pod. – „Unija zauvek, hura, momci, hura!“ A vi ne znate reći? Oh, neka se nosi u pakao ova buntovnička zemlja! Šta vi mislite da ste? Zemlja mešanaca, kukavica i psalmopevaca! Neka ide dođavola sve što je južno od linije Menson-Dikson!

Jedan od kockara, čovek koga su svi zvali Lord, usiljeno se osmehnuo.

– Hej, čoveče, pa vi kao da ste zaboravili da je rat završen još pre dvadeset godina! Nećete valjda da počnete neki drugi?

Neznanac se namršti i lagano krete prema stolu na drugom kraju saluna. Crnac je to jedva dočekaó, pa se lagano podigao sa stolice, spreman da šmugne čim mu se za to ukaže prilika.

Došavši do kockarskog stola, revolveraš zastade i besno odmeri Lorda.

– Da – rekao je kratko. – Nameravam da počnem još jedan rat. Zašto ne pokušaš da me sprečiš, bundžijo?

Videvši da je situacija ozbiljna, Lord se usiljeno osmehnu.

– Pa, ovaj... vidite... samo sam se šalio. Ja... u stvari, ja nisam južnjak gospodine. Rodom sam iz Virdžinije i...

– A, prokleti prevrtljivac! – besno ga prekide neznanac. – Ti si od onih koji su

posmatrali iza zaklona i čekali da se stvar završi? Oh, pa vi ste sorta gora čak i od buntovničkih pasa! – grmnuo je i munjevito izvukao kolt. Začuo se pucanj koji se zario tačno ispred Crnčevih nogu. Uplašen iznenadnim obrtom situacije, klavirista uplašeno kriknu, shvatajući da mu je pokušaj bekstva propao.

– Stoj gde si, crnjo! – procedio je neznanač ledeno. – Zbog tvoje pasje sorte taj prokleti rat je i počeo! Celu porodicu sam izgubio zbog vas, ništarija! – dodao je, a onda se naglo okrenuo i kolt u njegovoj ruci ponovo je opalio. Zabavljačice su vrisnule, a barmen se uhvatio za ruku istovremeno ispustivši dvocevku koju je pre toga lagano izvukao ispod šanka. Začula se lomljava stakla i tresak čaša i flaša koje su popadale iz ležišta.

Ne obraćajući pažnju na ranjenika, neznanač se okrenuo i pogledao prema kockarima baš kada su ovi ustali sa stolicama. Lordova ruka bila je već ispod sakoa, što je navelo revolveraša da se podrugljivo nasmeši.

– Hajde, hajde, samo uzmi to što si hteo, bundžijo! Ali, za tebe bi bilo bolje da to bude lako za gutanje, jer ću ti stvarčicu koju tražiš odmah nabiti u grlo!

Lord uzdahnu i lagano pusti da mu ruka mlitavo padne pored tela. Shvativši s kim ima posla, drugi kockar bez reči diže ruke uvis. Na drugoj strani saluna, Crnač je i dalje stajao u istom, zgrčenom položaju, drhteći celim telom i cvokoćući zubima.

Taj prizor je pred sobom ugledao je zamjenik šerifa, Morgan Lorens zastavši

na tremu ispred leptir vrata koja su ga delila od unutrašnjosti saluna.

Mada nije obraćao pažnju na to šta se dešava napolju, neznanač je čuo žagor glasova uzbuđenih radoznalaca koji su se okupili na tremu i stajali odmah iza šerifovog pomoćnika. No, on se uopšte nije osvrnuo na gužvu koja se stvorila napolju, već je laganim korakom krenuo preko prostorije i naslonio se leđima na šank. Sa tog mesta mogao je da drži na oku uplašene kockare, zabezeknute zabavljačice, kao i Crnača koji se još uvek nije usuđivao da se pokrene. Sasvim dobro je video i Lorensovu glavu i ramena, ali su mu drvena leptir vrata zaklanjala šerifsku zvezdu koja je mladiću bila zakačena za ivicu prsluka. Videvši da on još uvek neodlučno stoji na istom mestu, revolveraš se zlobno isceri.

– Želite li možda da uđete unutra, mister? – dobacio je podrugljivo.

– Ne naročito – mirno odvrati Lorens. – Više bih voleo da vi izađete napolje. Po mogućstvu, bez revolvera.

Ovaj se glasno nasmeja.

– Aha, tako znači! To biste želeli?

– Da, baš to. A šta vi kažete?

– Ništa. Nego, šta mislite o ovome? – upitao je i dalje se cereći. Već sledećeg trenutka, hitac iz njegovog kolta zabio se u vrh drvenih vrata, a iverje i prašina poleteli su na sve strane. Morgan je instinktivno odskočio, dok su ljudi iza njega uspaničeno potražili zaklon sa leve i desne strane.

Tek sada revolveraš je ugledao zvezdu na mladićevim grudima.

– Aha, tako dakle! – dodao je podrugljivo. – Ti si predstavnik zakona, zar

ne? Možda bi onda bilo bolje da sam ovaj kuršum usmerio direktno na tebe?

Lorens je progutao „knedlu“ u grlu i lagano otvorio jedno krilo. Bio je bleđ i uznemiren, ali ništa više od toga. Znao je da sada ne sme da odustane, niti je pomišljao na tako nešto. Trenutno je bio jedini predstavnik zakona u gradu i morao je da pokuša da smiri tog pomahnitalog revolveraša. Pročistio je grlo, odmerio ga od glave do pete i mirno odvratio:

– Hajdete, mister, nemojte još više upadati u nevolju. Vratite revolver u futrolu i dođite ovamo da raspravimo stvar.

– Sto mu gromova, dečko, ti zaista imaš srca! – iskezi se stranac visoko podižući obrve. – I hrabar si, nema šta! Ali... pretpostavljam da ne znaš ko sam ja, zar ne? – dodao je i prezrivim pogledom odmerio radoznalnu gomilu koja se ponovo skupila iza mladića sa značkom. – Naravno, nijedan od vas bundžija ne može da me zna, jer ovo nije moj teren – dodao je i prezrivo odmahnuo rukom. – Ali da ste bili na severu, tamo, u pravoj zemlji, dobro biste me poznavali, prokletnici! Pri samom pomenu mog imena tresle bi vam se gaće, u to budite sigurni! Pa, pošto ne znate, hoću da vam kažem da se zovem Sandens! Ništa pre, ni posle toga, da znate. I još nešto: da sam čovek koji voli da beleži rekorde, zbog silnih zareza sasvim bih upropastio dršku kolta, jer je veliki broj glava koje sam poslao na onaj svet. Dakle... – dodao je i zažmirio – da li si čuo za mene, zameniče?

– Možda – odvrati Lorens mirno. – Kao da se kroz maglu prisećam tog imena... Nešto malo...

Sandensovo lice planu rumenilom.

– Nešto malo? – ponovio je uvređeno. – Ti kao da teraš šegu sa mnom, dečko!

– Ne – odvrati mladić ozbiljno. – Čini mi se da sam ranije nešto čitao o vama, ali... pošto je to bilo dosta davno, sada ne mogu tačno da se setim. Ali, u ovom trenutku to nema nikakvog značaja, Sandense. Ipak želim da dođete ovamo.

Revolveraš se prezrivo nasmeja.

– Hmmm... mislim da bi bilo bolje da ti dođeš ovamo, zameniče. Dođi da me uhapsiš. Ali, čim napraviš korak i uđeš u salun, bilo bi ti najbolje da odmah potegneš oružje.

Lorens se trže, a na licu mu izbiše graške znoja. Bio je svestan da su oči svih ljudi uprte u njega i da nema uzmicanja. Još jednom je odmerio one koji su se nalazili u salunu i zaključio da su preplašeni i da od njih nema pomoći.

– Čujte – odvratio je trudeći se da mu glas zvuči mirno. – Ne bih želeo da se ovo pretvori u obračun revolverima.

– Kladim se da to stvarno ne želiš, momče!

Morgan u istom trenutku oseti stid.

– Hoću da kažem – pokušao je da objasni – kako nema potrebe da dođe do pucanja. Mislim da niko ne treba da bude povređen ili...

– Ja svakako neću biti povređen – presekao ga je Sandens samouvereno.

– Neko od nas dvojice će biti – dodao je Morgan Lorens uporno, puštajući da se krilo leptir vrata zatvori, nadajući se da će na taj način sakriti pokret svoje

ruke ako dođe do obračuna. – Mislio sam... ako se ne urazumimo – rekao je. – Ali, ja još uvek mislim da za to nema nikakve potrebe. Otkočite, dakle, taj vaš revolver i ako baš želite, ja ću doći tamo, pa ćemo razgovarati kao normalni ljudi i na razuman način rešiti celu stvar. Šta kažete na to, Sandense?

Žmirkajući očima, revolveraš je netremice odmeravao mladog šerifovog zamenika. Leptir vrata bila su zatvorena, ali on je kroz proreze između daščica uočio lagani mladićev pokret i shvatio da on namerava sasvim neopaženo da izvuče kolt. Resko se nasmejao, okrenuo svoj revolver oko prsta i pustio ga da okrećući se uleti u futrolu na njegovom bedru. Odmah zatim, udaljio je obe ruke od tela.

– Šta kažeš na ovo? – zapitao je smeškajući se.

– Pa... odlično. Dobro je što ste odustali od oružja. A sada...

Lorens je začutao usred rečenice i povio se unazad, vadeći istovremeno kolt iz futrole. Bio je dosta brz pokret i trebala mu je još samo trećina dužine cevi pa da oružje bude izvučeno. Pa ipak, Sandensov revolver je planuo sekundu ranije i hitac je proleteo kroz tanka vrata pogađajući mladića pravo u grudi. Od siline udarca, on se čudno povio unazad, a onda se začuo i drugi pucanj i mladićevo beživotno telo bez glasa se srušilo na drveni trem ispred ulaza.

Ne gledajući oko sebe niti se obazirući na preplašene povike žena, Sandens se u dva koraka našao na sredini saluna i ispalio još jedan hitac u pravcu Lorda koji je rukom krenuo prema unutrašnjo-

sti sakoa. Smrtno pogođen, nesrećni kockar je udario glavom o sto koji se pod iznenadnim teretom slomio, dok je, užasnut prizorom, njegov kolega uplašeno odskočio držeći obe ruke visoko podignute.

Bez ikakve žurbe, Sandens je napunio kolt i mirno posmatrao izrešetana drvena vrata koja su se blago njihala. Nepomično mladićevo telo još uvek je ležalo na tremu, a od ljudi koji su do pre minut stajali pored njega nije bilo ni traga ni glasa.

– Od ovakvog napora obično ožednim – procedio je ledenim glasom i pokretom ruke pozvao uplašenog kockara da dođe za šank.

– Hajde da vidimo, umeš li da naliješ piće tako vešto kao što mešaš karte, huljo prevarantska! – dodao je zlorado se cereći i sasvim mirno posmatrajući čoveka koji je drhtavim rukama pokušao da dohvati flašu. Zatim je pogledom okrenuo prestravljene žene koje su bile toliko uplašene da nisu smele ni da se pomere.

– Ovakav napor budi u meni i druge apetite, naročito kada u nozdrvama osetim miris baruta – dobacio je podrugljivo. – Pošto mi ni jedna od vas dve ne izgleda naročito, moraću da povedem obe – dodao je ispijajući naiskap čašu sa viskijem. – Hajde, sipaj još jednu, prokletniče!

Kada je ispio i drugu čašu, ponovo je bacio pogled prema tremu i upitao:

– Ovaj naivko je u stvari...

– ...zamenik šerifa – dodade kockar, trudeći se da mu glas zvuči prijazno.

– Zamenik?

– Da.

– A gde je šerif?

– Odveo je nekog zatvorenika u oblasni zatvor.

– Ah, tako znači... A kada se vraća? Kockar sleže ramenima.

– To vam ne bih mogao kazati. Možda danas, a možda i sutra.

– U redu, momče – odvrati Sandens uzimajući mu flašu iz ruke. – Dobro... kada dođe... reci mu da ću biti u svojoj sobi sa... društvom – dodao je posmatrajući uplašene žene u uglu. – Zato bi bilo najbolje da učtivo zakuca pre nego što pokuša da uđe unutra. Je li ti jasno?

– Da, gospodine – odvrati kockar klimnuvši glavom. – Reći ću mu.

Sandens prezrivo iskrivi usta i odmeri uplašenog čoveka. Izgledalo je da se nekoliko trenutaka dvoumi, a onda odmahnu rukom.

– Poštedeću te jer si razuman – dobacio je, a zatim rukom dao znak ženama da ustanu. – Šta čekate, moje dame? Krenimo!

Laganim, nevoljnim korakom žene krenuše ka stepeništu, ne skidajući oka sa polupijanog pomahnitalog revolveraša. Sandens se raskalašno nasmejavao, zubima otčepio flašu viskija i ispljunuo zapušač. Zatim je prineo bocu ustima i pijuci pošao uz stepenice, još uvek držeći revolver u ruci.

Naravno, niko nije ni pokušao da ga zaustavi. Za to vreme, ljudi su polako počeli da se okupljaju pored tela ubijenog zamenika, Morgana Lorensa.

*

Lila Lorens je umornim korakom ušla u kuću. Tog jutra je ponovo bila na južnim pašnjacima i tamo pronašla ostatke još nekoliko goveda koje su zaklali i rastrgli gladni vuci. Znala je da je u pitanju bila dotrajala i više puta krpljena ograda koja je hitno trebala da se zameni. Ali, ona nije imala sredstava za tako nešto, niti je mogla da se nada da će joj banka dati bilo kakav zajam. Jer, nije znala ni kako će isplatiti već prispele rate, tako da o novim zaduživanjima nije smela ni da razmišlja.

Naime, direktor banke nedavno joj je saopštio da joj se zbog neredovnih otplata kamata povećala, a glavni dug porastao, tako da je bila u nezavidnoj situaciji. Ako se nešto ne bude popravilo, moglo se desiti da ona i Morgan izgube sve što su imali. Brižno je uzdahnula pomislivši na takvu mogućnost. Nije želela da zamara brata crnim slutnjama, ali je znala je da je na ovaj način banka u Amarilu postala vlasnik dobrog dela zemljišta u okolini. Očekivala je da će joj stoka doneti dobru zaradu, ali desilo se da je veliki deo stada uništio čopor vukova.

Iako je pokušavala, nije mogla da se smiri, jer ju je od takvih misli obuzimala malodušnost. Ona, Morgan i njihova majka došli su ovamo u potrazi za boljim životom noseći nadu u srcu. Tu su izabrali jedno parče zemlje, sami ga iskrčili i podigli skromnu brvnaru. Vredno su radili i polako sticali imetak, a kada su procenili da će godina biti dobra, uzeli su zajam od banke. Morgan se pokazao

kao izuzetan radnik, jer je, odlazeći u brda, prikupio dovoljno goveda za početno stado koje se svake godine pomalo širilo. Njihov predani rad nije mogao ostati nezapažen, pa im je banka bez dvoumljenja obezbedila maksimalan zajam.

Lila je sada shvatala da su pogrešili što su prihvatili toliki novac. Ali, iskustvenje je bilo veliko i oni nisu odoleli. Izgradili su lepu kuću, kupili prikladan nameštaj, a bolesnoj majci pružili najbolju moguću lekarsku negu. Kada je gospođa Lorens preminula, sahranili su je uz sve počasti i o tom pogrebu dugo se pričalo u Amarilu i okolini.

Ali, kako to često biva u životu, nesreća je došla neočekivano i događaji koji su sledili potpuno su ih poremetili. Naime, došle su dve loše sezone za redom, a pratio ih je veliki pad cena stoke na tržištu. PrispELE rate bilo je sve teže otplaćivati, tako da su dugovi počeli da se gomilaju. Da bi donekle popravio situaciju, Morgan je prihvatio mesto šerifovog zamenika u gradu, iako ga je ona vatreno odgovalala. Znala je kakvu opasnost to nosi, ali je Morgan bio uporan govoreći da se u Amarilu ne događa ništa sem nekoliko tuča među pijancima subotom uveče. Na kraju je popustila, pogotovo što je kao zamenik šerifa njen brat imao plaćen stan i hranu, tako da je celu zaradu mogao ostaviti na stranu i uložiti je u ranč, odnosno, za plaćanje dugova banci.

Lila je sa dosta strepnje priznala da je to korisno, ali je ipak bila veoma nespokojna, neprestano strahujući da će se Morganu nešto dogoditi. Jer, njen

brat je bio hrabar mladić, ali nije bio brz na oružju. Često je razmišljala šta bi se dogodilo kada bi morao da dođe u sukob sa nekim pravim revolverašem... No, za protekla dva meseca nije se desilo ništa neprijatno, tako da je njena zabrinutost polako jenjavala.

Ustala je sa stolice i počela nervozno da šeta po kuhinji. Sada će morati sama da ode u grad i kupi bodljikave žice za ogradu, pre nego što nastrada i ostatak stada. Iako je Morgan primao platu krajem meseca, nadala se da će šerif Nik Lejsi imati razumevanja i dati mu neku akontaciju.

Lila je bila zdrava, lepuškasta devojka srednjeg rasta, duge crne kose i blagih, toplih očiju. Većina mladih muškaraca u gradu i okolini smatrala je lepom ženom, ali ona nije bila zainteresovana ni za koga. Ranč je bio njen život, bar dotle dok se ne reši dugova. Obuzeta razmišljanjima o budućnosti, brzo se spremila, obukla čistu jahaću odeću i sa police iznad kamina uzela kratku „ita-ha“ dvocevku. Nije volela da nosi revolver, ali Morgan joj je ipak nabavio pušku, ne želeći da jaše po okolini bez ikakve zaštite. Iako malo starija, puška je bila sasvim pouzdana i apsolutno pogodna za rukovanje.

Sada ju je dobro proverila, a onda napunila sa dve patrone nabijene sačmom, a još desetak ih stavila u džep od jakne. Nešto kasnije, pojahala je vitkog sivog ždrepcu i brzo napustila dvorište. Posle jedno pola sata, prešla je brežuljak i dohvatila se puta koji je vodio pravo u Amarilo.

*

Čim je ujahala u glavnu ulicu, Lila je znala da se nešto dogodilo. Ljudi koje je sretala pognuli bi glavu ugledavši je i još brže produžili dalje. Svuda okolo vladala je neuobičajena tišina i ona oseti kako je obuzima čudno nespokoјstvo. Još brže je poterala konja i uputila se prema šerifovoj kancelariji. Ali, vrata su bila zatvorena i ona se zbunjeno okrete. Pretpostavila je da se šerif Nik Lejsi još nije vratio sa puta. Ali, gde je onda bio Morgan? Osvrnula se i ugledala dvojicu ljudi koje je poznavala i koji su se istog trenutka okrenuli na drugu stranu. Požurila je za njima, osećajući kako joj se grlo suši.

– Dobar dan, gospodine Balarde – ljubazno se javila vlasniku prodavnice. – Pozdravljam i vas, gospodine Harisone.

Obojica su nesigurno zastali i nekako bojažljivo dodirnuli šešire rukama.

– Dobar dan, Lila – odvratili su gotovo u glas, nekako čudno skrivajući poglede. – Ako biste bili ljubazni da nas izvinite – dodao je Blarad. – Ovaj... Harison i ja imamo neki posao...

Sada je bila sigurna da se nešto desilo Morganu. Gospodin Balard je bio veoma pričljiv i uvek se šalio sa njom. Ovakvo njegovo ponašanje bilo je sasvim neuobičajeno. Zato je brzo dodala:

– Gospodo, hoćete li mi reći šta se desilo? Molim vas, nemojte mi reći da ne znate! Čim sam kročila u glavnu ulicu primetila sam da me ljudi čudno posmatraju. Mislim da se ne varam, ali mi se učinilo da beže od mene, umesto da me pozdrave. Sigurno znate gde je moj brat?

Obojica zastadoše i razmeniše pogled koji nije mogla da protumači. Onda Balard klimnu glavom i glasno uzdahnu.

– Morgan je u kapeli, Lila – odvratio je hrapavim glasom.

Lila u prvom trenutku oseti olakšanje. Balardove reči zvučale su joj tako kao da je njen brat otišao nekim poslom u kapelu. Taman je htela da mu zahvali i pođe tamo, kada se čovek nakašlja i dodade:

– Sukobio se sa jednim pomahnitalim revolverašem i ovaj ga je ustrelio...

– Štaa? Oh, nije moguće! – zaječa devojka, još uvek u neverici.

Balard se nakašlja i pročisti grlo.

– Žao mi je što ti to moram reći, ali u salunu je došlo do gužve. Neki prokletnik po imenu Sandens dobro je popio i počeo da luduje. Ubio je barmena Šona Trejsija i starog kockara Lorda. Kao zamjenik šerifa, Morgan je došao da vidi šta se događa. Jadan mladić... Bio je hrabar, ali ipak nedorastao toj hulji koja se izgleda ne odvaja od revolvera. Zaista nam je žao, draga...

Lila je stisnutih usana netremice zuri la u svog sagovornika. Bila je začuđena činjenicom da u tom trenutku ne oseća ništa, kao da joj je telo u potpunosti obamrlo, nesposobno za bilo kakva osećanja. Kada je progovorila, glas joj je bio tih i miran.

– Znam zašto je Morgan tako postupio. Bio je savestan mladić, a zakletva koju je položio obavezivala ga je da čuva red i mir u ovom prokletom gradu.

– Zaista nam je žao, Lila – rekao je Balard. – Niko nije mogao ništa da učini. Taj Sandens je pravi đavo, a kockar Bil

kaže da je brz kao munja. Mi, obični ljudi, još nismo videli nekoga ko tako brzo poteže oružje.

– To znači da je obračun bio pošten?
– upita devojka i sama začuđena činjenicom kako može mirno da razgovara. Njen brat je upravo ubijen, a ona stoji na ulici i priča sa ovom dvojicom ljudi kao da se radi o nekoj običnoj stvari. – A gde je sada taj Sandens? – dodala je. – Pretpostavljam da je odjahao iz grada?

Sada se i Harison uključio u razgovor.

– Ne, nije otišao – odvratio je odmahujući glavom. – Još uvek je u svojoj sobi iznad saluna sa... sa dve devojke, kako sam čuo – dodao je nelagodno.

– Ah, tako... Pa, onda... ipak vam hvala na svemu i to... što ste odneli Morgana u kapelu. – Možete li da uredite sve sa pogrebnikom, gospodine Harisone? Pošto je njegova radnja pored vaše gvozdare... Ovaj... pogreb će biti sutra. Naravno, sahranićemo ga odmah pored mame.

Harison klimnu glavom i prijateljski joj stisnu mišicu.

– Ništa ne brini, nas dvojica ćemo sve srediti, Lila.

– Ako želiš, možeš svratiti do nas – dodao je Balard. – Meri je kod kuće i...

– Hvala vam, ali sada zaista ne mogu – prekinula ga je devojka odlučno. – Zaista ste ljubazni, ali ja... ja sada imam drugog posla. Videćemo se kasnije, gospodo.

Mahnula je obojici i pre nego što su uspeli bilo šta da kažu, poterala je konja i uputila se prema salunu. Sjahala je bez žurbe i lagano izvukla svoju „itaha“ dvocevku koja je bila prikačena za sedlo.

Hrabro je ušetala u bar u kome je već bilo nekoliko lokalnih pijanaca i prišla šanku za kojim se nalazio kockar Bil.

– Gde je? – upitala ga je Lila umesto pozdrava.

– Molim... ko? – promućao je ovaj zapanjeno.

– Revolveraš koji je ubio Morgana! – odvratila je razdražljivo. – Rečeno mi je da je još uvek ovde!

Kockar klimnu glavom.

– Jeste, gospođice, nalazi se u sobi broj četiri. – Ali, čujte... ne mislite valjda da pođete... ?

Ali, Lila je već žurila uz stepenice.

– Gospode bože! – izusti Bil i maši se viskija. – Ovo je suviše za jedan dan! Pa, ta mlada žena izaziva sudbinu!

Nekoliko prisutnih pijanaca je iznenađeno gledalo za Lilom, shvatajući da sledeći minuti neće doneti ništa dobro.

Za to vreme devojka se već popela na sprat i odlučnim korakom se uputila polumračnim, zagušljivim hodnikom. Kada je došla ispred vrata sobe broj četiri, za trenutak je zastala osluškujući šumove koji su odande dopirali. Čula je ženski plač, a onda snažno zakucala.

– Da? – začuo se iznutra muški glas. – Ko je to? – pitao je zaplićući jezikom.

– Vi ste Sandens?

– Naravno, a ko si ti?

– Ja sam Lila – odvratila je mirno. – Pa... mislila sam da ste možda umorni od te dve, gospodine. Ja sam nova i stigla sam tek prošle nedelje. Upravo sam se probudila, pa sam pomislila da biste želeli dobro društvo. Znam neke stvari o kojima te dve nisu ni čule. I, naravno, volim revolveraše.

Nadala se da joj glas zvuči prirodno i zavodljivo. Ako taj prokletnik nešto posumnja, odmah će pucati i razvaliti bravu na vratima. Tada bi joj još uvek preostao jedan metak za njega. Puška joj je već bila otkočena i uperena pravo na vrata.

Na svu sreću, to se nije dogodilo. Iznutra se začuo zadovoljan smeh, a nakon toga zvuk metalne reze. Ispred sebe je ugledala neobrijano podbulo lice, a onda u magnovenju povukla okidač. Začuo se strahovit prasak i vrata su poletela uvis, izvaljena iz šarki. Videla je kako se revolveraševo telo naglo trznulo, a onda poletelo prema zidu, udarilo o ivicu ormara i poput džaka se srušilo na pod. Vriska devojaka koje su stajale u suprotnom uglu izmešala se sa lomljivom prozorskih stakala koja su popucala od praska i sa treskom pala na pod. Lila je nekoliko trenutaka mirno stajala i posmatrala prizor ispred sebe, a kada se uverila da telo revolveraša ne daje znake života, mirno se okrenula i krenula nazad. Nije se sećala ni kako je sišla niz stepenice, niti prošla kroz salun gde su ljudi stajali pored šanka i zaprepasćeno zurili u nju. Samo zna da je pružila ruku prema drvenim leptir vratima, a onda joj se pred očima zacrnelo i bez glasa se srušila na pod.

*

Šerif Nik Lejsi bio je čvrst, odlučan i iskusan čovek. Kao čuvar zakona, službovao je u mnogo većim gradovima kao što su bili Dodž i Tomstoun, ali posao u Amarilu nije smatrao kao kaznu. Na-

protiv, bio je uveren da će mu bogato iskustvo stečeno u teškim vremenima pomoći da od malog teksaškog gradića napravi oazu mira. Do sada je tako i bilo, jer osim lokalnih svađa i tuča u gradu i okolini nije bilo većih neprilika. Inače, Nil je bio mršav, koščat četrdesetogodišnjak, oštih crta lica, svetle kose i blagih toplih očiju neobično plave boje. Te oči su sa razumevanjem posmatrale bleđu Lilu Lorens koja je sedela sa druge strane njegovog stola.

– Protiv vas neće biti podignuta nikakva optužnica, Lila – rekao je tiho. – Iskreno rečeno, trebalo bi vas odlikovati za to što ste učinili. Posramili ste kukavice ovoga grada i sve njegove muške stanovnike.

Ona neodlučno odmahnu glavom.

– Ni sama ne znam šta da vam kažem, šerife. Ja... u stvari nisam bila ni svesna onoga što činim... Čak i sada mi sve to izgleda kao neki ružan san, kao da stojim sa strane i gledam kako neka nepoznata žena u mom odelu odlazi do one sobe i...

– Nemojte više time da se opterećujete – prekide je Lejsi blago. – Sandens je bio ubica i probisvet. Upravo sam saznao da je tamo na severu, u Dakoti, bio učenjen zbog ubistva. Evo, tu je i poterica... – dodao je listajući gomilu papira pred sobom. – Fargo, severna Dakota... Ubio je tamo nekog mladića, gotovo dečaka, nateravši ga da se maši revolvera. No, sada to više nije važno. Bitno je da raspisana nagrada pripada vama i to je jedino pozitivno u svemu ovome.

Pošto je devojkja još uvek zbunjeno ćutala, on dodade:

– Shvatate li šta sam vam rekao, Lila? Ona najzad klimnu glavom.

– Shvatam – odvratila je tiho. Iako je bila beskrajno tužna, šerifovo saopštenje da joj za učenjenu Sandensovu glavu pripada nagrada, probudilo je u njoj velike nade. Ako dobije taj novac, moći će da otplati kredit i spase ranč. Tako ni Morganova žrtva ne bi bila uzaludna. Jer, on je najviše od svega želeo da sačuvaju imanje i zato se prijavio da radi kao pomoćnik šerifa. Bilo bi zaista pravo ako bi nagradā koju dobije za Sandensa pomogla da očuva imanje u koje je Morgan ugradio najveći deo sebe.

– To je prilična svota – nastavio je šerif. – Građani Farga su verovatno imali razloga kada su utvrdili toliku sumu. Iskreno da kažem, ne bih bio iznenađen da je za Sandensa raspisana još neka nagrada, pošto ljudi kao on svuda dolaze u sukob sa zakonom. Drago mi je što ćete uspeti da regulišete gotovo sve vaše obaveze, Lila. Ako hoćete, možete otići preko u banku i reći im da ćete uskoro imati novac za isplatu, a ja ću pripremiti dokumente koje ćete potpisati kada se vratite.

Lila klimnu glavom i ustade. Iako je bila vidno bleđa, izgledala je izuzetno elegantno u dugoj crnoj haljini koju je toga jutra nosila na Morganovom pogrebu. Zaustila je nešto da kaže, ali nije mogla da pronađe prave reči. Zato se samo blago osmehnula, klimnula glavom i žurno izašla iz kancelarije.

Nik Lejsi je počeo veselo da zvižduće, iskreno zadovoljan srećnim obrtom de-

vojčine sudbine. Potražio je formulare kako bi ispunio zahtev za isplatu ucene i što pre ga poslao oblasnom sudiji na potpis. Posle toga, papiri će biti poslani u Fargo, u severnoj Dakoti i Lila Lorens će dobiti tako potreban novac. Brzo je ispisao sve što je bilo potrebno, a onda mu je pogled pao na Sandensove bisage koje su stajale na ivici stola. Pošto ih je tek nedavno u kancelariju doneo štalski momak, on još nije stigao da ih pregleda.

Još uvek je tiho zviždukao i zagledao stvari koje je izvadio iz prve torbice. Lagano ih je odložio na sto, jer će morati o svemu da napiše zapisnik. Međutim, kada je na dnu druge torbe našao nekoliko savijenih listova hartije, pažljivo se udubio u njihov sadržaj. Što je dalje odmicao sa čitanjem, zviždukanje je bilo sve slabije, dok najzad nije u potpunosti prestalo.

– Sto mu gromova! – besno je procedio i bacio papire na sto. – Ovo mi sada nije trebalo!

Baš u tom trenutku u kancelariju je ponovo ušla Lila Lorens.

– Banka je pristala da mi odloži rok dok ne stigne novac od ucene, šerife! Zar to nije divno? – dodala je, ali čim je ugledala Nikovo lice, u momentu se uozbiljila. – Šta se dogodilo? – dodala je zabrinuto.

Lejsi sa simpatijama odmeri devojkju i duboko uzdahnu.

– Žao mi je, Lila – izustio je najzad – ali čini mi se da ću morati da odgodim podnošenje zahteva za isplatu ucene.

Ona nabra čelo i lagano se spusti na stolicu.

– Ne razumem.

Lejsi ljutito otpuhnu dim i podiže papir sa stola.

– Našao sam ovo na dnu Sandensovih bisaga. Putovao je negde na jug da obavi posao za koji ga je unajmio neko iz Meksika. Izgleda da je u pitanju nešto ozbiljno, tako da ću ove papire morati da pošaljem u Glavni štab rendžera. S obzirom da se radi o delikatnim stvarima, pretpostavljam da oni neće želiti da se vest o Sandensovoj smrti raširi pre nego što sami prouče celu stvar. Ne treba ni da kažem koliko mi je žao, Lila.

Na devojčinom čelu pojavi se jedna duboka bora.

– Banka će mi odložiti rok samo za deset dana – rekla je bezizražajnim glasom.

Lejsi sleže ramenima.

– Tu se ništa ne može učiniti, Lila. Ovi papiri moraju doći u ruke nekoga ko ima veća ovlašćenja od mene. Stvar može biti od velike važnosti.

Lila klimnu glavom sa izrazom gorčine na licu.

– Naravno, jasno mi je. A dok oni budu proučavali i natenane istraživali celu stvar, ja ću izgubiti ranč! – kazala je ljutito i naglo se podigla. – To je za mene od najveće važnosti, šerife Lejsi!

Brzo se okrenula i pre nego što je dobroćudni Nik Lejsi uspeo bilo šta da kaže, žurnim korakom napustila kancelariju.

On snažno lupi rukom o sto i ljutito opsova. Iako je voleo svoj poziv, u ovakvim situacijama bilo mu je krivo što mora da se pridržava zakona. Jer, zaista mu je bilo žao Lile Lorens. S druge stra-

ne, bio je svestan činjenice da papiri koji se nalaze na njegovom stolu moraju što pre da budu poslani rendžerima.

*

Ženske suze i prebacivanja! Do vraga, zar je baš to moralo da me zadesi, pitao se Dok Holidej. Naime, kada je pre dva meseca upoznao Elizabetu – Liz Turner, činilo mu se da je ona nešto posebno, na prvi pogled odlučna, nezavisna i samosvojstvena. Ali, pokazalo se da je to bila velika greška, jer je sada ta „odlučna“ Liz gorko plakala i prebacivala mu što odlazi. Nije mogao da veruje da se toliko prevario i da je ta nasmejana, divna devojka ista kao i ostale žene koje su trčale za „dobrom partijom“, želeći da muškarca zauvek privežu za svoju suknju.

Liz je, inače, po svim merilima odabranog društva u Ostinu, bila uspešna, lepa i pametna devojka koju bi za životnu saputnicu poželeo svaki muškarac. Istina, u poslednje vreme se šušalo da je njeno bogatstvo ozbiljno poljuljano i da, u slučaju svadbe, ne bi mogla da skupi neki naročit miraz. Naravno, Doku tako nešto nije padalo na pamet, jer je smatrao da su njeni lepota, mladost i pamet dovoljna nagrada za svakog dobronamernog prosca.

Ali, situacija se iskomplikovala baš na način koji se nije mogao naslutiti, tako da sada nije znao kako da se ponaša. Shvatio je da se Liz boji da će ostati sama i da posle njegovog odlaska, neće imati udvarača koji odgovara njenim merilima.

Toga dana sedeli su na travnatom brežuljku i posmatrali rumenu kuglu sunca koja je lagano tonula iza zavese vitkih, tamnozelenih borova. Povetarac je šumeo u bokorima lisnatog žbunja, a konji su mirno pasli nedaleko od njih. Priroda se, zajedno sa suncem, lagano pripremala za počinak.

– Ne budi luckasta, Liz – rekao je Holidej ozbiljnim glasom. – Zašto pokušavaš da me zadržiš po svaku cenu? Pa, od prvog dana našeg poznavanja ti si znala da ću jednom otići! Ja ti nikada nisam govorio nešto drugo. Taj dan je sada došao i ja bih želeo da se rastanemo u miru. To, naravno, ne znači da mi nisi draga i da te ne cenim. Naprotiv! Baš zato što si mi prirasla k srcu, želim da moja osećanja ostanu nepromenjena! Jer, ti znaš... sem ljubavi za tebe ja u sebi nosim i nešto drugo, a to je želja da budem slobodan. Priznajem da to možda zvuči sebično, ali to je deo moje ličnosti i nikako ne mogu da se menjam.

– To je samo izgovor, dragi moj – odvratila je Liz šmrkćući.

– Izgovor? Gluposti! Bar toliko me poznaješ, devojko! Ja nisam čovek koji se sakriva, nisam licemer. Uvek sam bio otvoren prema tebi, a to sam i sada. Rekao sam ti da me muči monotonija.

– Znam, znam... Samo, sigurna sam da te ne bih mučila da je moj račun u banci mnogo viši.

– Ah, Liz, kako da te uverim da mi je to sasvim svejedno? Ja imam dovoljno za život i nemam nikakav razlog da trčim za novcem. Osim toga, jesi li ikada razmislila koliko je kratak ljudski vek?

Bogatstvo nam sigurno ne može pomoći da ga produžimo.

– Da, jasno mi je – dočeka Liz uvredeno. – Tebi je potpuno svejedno šta će se dogoditi sa mnom – dodala je i obrisala oči maramicom. – Tako mi i treba kada sam bila luda da se zagledam u tebe. Trebalo je da prihvatim Džima Darsija, glupača... On bi me sada nosio na rukama i bio bi presrećan što me ima... – kazala je i naglo začutala, besno odbivši grančicu koju je držala u ruci. – Naravno, sada ni njemu neću biti potrebna. Uostalom, ko bi poželeo udavaču bez novca?

Holidej je ćutao, odbijajući guste dimove cigare. Zaista mu je bilo žao Liz koja je bila izuzetno mila i draga devojka. Ai, njen strah od siromaštva gotovo da ju je u potpunosti paralisao. Uostalom, i sam je slutio da je donekle u pravu, jer je sa svojih dvadeset i šest, ona za pojmove Divljeg zapada već bila devojka u godinama. Što se tiče poslova, Holidej je morao da prizna da tu nešto nije bilo u redu. Već nekoliko put Liz mu je razočarano saopštila da je od pre dve godine, posle smrti njenog oca, sve nekako krenulo nizbrdo. Naravno, ni stanje u Teksasu nije bilo naročito, ali Liz je izgleda imala lošeg zastupnika koji je ionako lošu situaciju napravio još gorom.

Holidej uzdahnu shvativši da će morati malo ozbiljnije da popriča sa gospodinom Somsom. Do sada se nije mešao u poslove, niti bilo šta ispitivao, jer je smatrao da je to neumesno. Ali, bilo je očigledno da se situacija promenila, pa je rešio da pokuša da pomogne. Nadao

se da će to umiriti Liz, tako da će moći da ode bez zebnje u srcu.

Čim je posle nekih posla sata otpratio devojkicu do kuće, uputio se u kancelariju gospodina Somsa, ovlašćenog zastupnika Liz Tarner. Ovaj proćelavi, zdepašti četrdesetogodišnjak lisičijeg lica primio ga je dosta uzdržano, očigledno zatečen iznenadnom posetom. Nije ustao kada je Holidej ušao u kancelariju i odmah ga je upitao šta želi.

Naravno, Dok mu je uzvratio istom merom. Nije seo na neuglednu stolicu namenjenu strankama, već se smestio na udobni kožni kanabe pored zida. Lagano je izvadio cigaru i pustio Somsa da čeka.

– Želim da znam šta se to dogodilo sa poslovima Elizabete Tarner, gospodine Somse – rekao je najzad. – Očigledno da nešto nije u redu... bar po priči same gospođice. Naime, ona ima utisak da je svakim danom sve siromašnija.

Soms se nakašlja.

– Pre svega... – počeo je zamuckujući – nije uobičajena stvar da se neko raspituje za tuđe poslove, gospodine Holideje. Po pravilu, ne bih sa vama smeo da razgovaram o tome, ali budući da ste... u posebnom odnosu sa gospođicom Tarner, ipak ću učiniti izuzetak.

On se udobnije namesti u stolicu i izvađi jedan papir iz fioke u stolu.

– Vidite, sve je u suštini u redu, a ipak nije u redu. Stoka se uzgaja, sakuplja, goni i prodaje, ali... krajnji rezultat je slab. Troškovi su visoki, a cene niske.

– Ali, zašto ne terate stoku na bolja tržišta? Recimo, u Dodž, Ebilejn ili u druge gradove gde su cene znatno više?

Soms uzdahnu i pogleda u Doka preko malih okruglih cvikera.

– To nije jednostavno, pošto je gotovo nemoguće naći goniče. Ali, mislim da bi više o tome mogli da saznate od šerifa Evereta ili komandanta rendžera, Vilisa. Konačno, to je u njihovoj nadležnosti.

Holidej ga iznenađeno odmeri.

– Zbog čega bi to bilo u njihovoj nadležnosti? Zašto bi Everet ili Vilis imali više veze sa goničima stoke nego vi? Zaista ne razumem, gospodine?

Soms skide naočare i maramicom obrisao znoj sa lica.

– Zato što se u pokrajini događa nešto čudno, mister. Naprasno su se pojavili banditi koji zlostavljaju goniče i kaubojce, bez obzira za koga rade. To je nešto sasvim drugo od ratova u preriji koje smo svi doživeli. Uostalom, pitajte šerifa, mislim da će vam on najbolje objasniti situaciju. On i Vilis imaju mnogo više informacija o tome.

Holidej odbi gust dim i odmahnu glavom.

– Možda ste u pravu, posetiću nekoga ko je za to nadležan. Do viđenja, Somse.

Kada je, dvadesetak minuta kasnije, Dok stigao do zgrade u kojoj je bio smešten pokrajinski štab rendžera, zatekao je zapovednika za večerom.

– Dakle, mister Holideje, šta se to desilo te ste nas udostojili svojom posetom?

– Potrebna su mi obaveštenja koja mi samo vi možete dati – odvratio je Holidej ozbiljno. – Ali, da ne okolišim: Tobi Soms mi je rekao da poslovi moje... pri-

jateljice Liz Turner ne idu dobro, jer se na tržištu stoke nešto čudno događa. Možete li mi reći o čemu se radi?

Vilis klimnu glavom i lagano odgurnu tanjir.

– Pa... mislim da pred vama ne treba ništa da krijem – rekao je paleći cigaru.

– Sigurno je da se nešto događa i ubeđen sam da su u pitanju neke mutne radnje. No, nesreća je u tome što mi, rendžeri, možemo da intervenišemo samo ako sve dobije ozbiljnije razmere. Ovo što se dešava još uvek ne izlazi iz okvira tuča na putu i sporadičnih koškanja na pašnjacima. Bila su i dva-tri ozbiljnija incidenta, ali ipak nismo mogli da se umešamo. Za sada sve ostaje u nadležnosti lokalnih šerifa, mada slutim da stvari ne idu na dobro. Čini mi se da neko iz senke vuče poteze po unapred smišljenom planu.

– Na osnovu čega tako mislite? – upita Dok zainteresovano.

– Odmah ću vam reći. Stočari iz ovih krajeva uvek su trpeli konkurenciju jeftinije stoke iz Meksika, ali je ta konkurencija bila podnošljiva. Sada je, međutim, njihova stoka pojeftinila, a naši stočari ne mogu da joj konkurišu, jer nema dovoljno radne snage da ovdašnju stoku otera na tržište. I ne samo to. Razne bande rasturaju stada zbog čega stoka gine i propada, a sve to povećava njenu cenu. Shvatate?

Dok klimnu glavom.

– Hmm... te dve pojave se nekako čudno podudaraju. Ipak, možda je preterano odmah videti u tome zaveru, Vilise.

Rendžer sleže ramenima.

– Ne znam, ali mi sve miriše na to. Ovdašnji rančeri već su počeli da gundaju, pošto sav novac zgrću Meksikanci i špekulanti sa one strane strane Rio Grande. Bilo je i nekoliko bankrotstava, a slična sudbina čeka mnoge ovdašnje odgajivače.

Holidej se udobnije namesti u izlizanoj fotelji i veštim pokretom kažiprsta kvrcnu neku crnu trunčicu koja se našla na obodu njegovog sivog šešira. Razmišljao je o Vilisovim rečima, nekako instinktivno osećajući da je rendžer u pravu. Ako je stočna kriza posledica špekulantske igre, onda se ni Liz ne piše ništa dobro. Šta je on trebalo da uradi u celoj situaciji? Naravno, morao je bar da pokuša da pomogne svojoj prijateljici i ne dozvoli da izgubi sve što ima. Trebalo je utvrditi da li se neko namerno poigrava sa uzgajivačima stoke u Teksasu, ili je u pitanju puka slučajnost.

Zato je zabrinuto odmerio Vilisa i upitao:

– Koliko mogu da vidim, vi smatrate da neko svesno namešta celu igru?

– Čvrstih dokaza nemam, ali neke ranije pojedinosti su me navodile na sumnju. Međutim, sada se desilo nešto što mi potvrđuje da su moje pretpostavke tačne.

– A šta to? Može li se znati?

Vilis otpuhnu dim i kratko odvrati:

– Amarilo. Jeste li čuli nešto o tome? Holidej neodređeno slegnu ramenima.

– Samo neka kafanska prepričavanja o tome da je neki pijani kauboj pomahnitao i ubio nekoliko ljudi, među njima i šerifovog zamenika. Priča se još da ga je posle toga šerifova žena raznela kra-

tkom dvocevkom i tako se osvetila za smrt muža.

Vilis se zagonetno nasmeši.

– Interesantna, ali netačna priča. To je i normalno, jer se u kafanskim prepričavanjima uvek ponešto doda, ponešto iskrivi, tako da priča često nema veze sa istinom. Nije se sve baš tako desilo... – dodao je uz uzdah. – Jedan pijani revolveraš ubio je trojicu ljudi, među kojima je bio i šerifov zamenik, a onda ga je iz puške ustrelila zamenikova sestra. U svakom slučaju, to je zvanična verzija događaja.

Holidej oprezno zažmiri.

– A zar postoji i druga?

Vilis klimnu glavom.

– Naravno, postoji prava verzija – odvratio je samouvereno. – Ubica nije bio bilo kakav kauboj, već revolveraš i plaćeni ubica Sandens, odavno poznat mnogim čuvarima zakona. Učestvovao je u obračunima raznih bandi, stočarskim ratovima i „radio“ za onoga ko više plati.

Holidej je počeo da cupka nogom, jedva skrivajući nestrpljenje.

– Ali, kakve to ima veze sa vašim sumnjama?

Vilis se lukavo osmehnu.

– Vidite, šerif u Amarilu je izvesni Nik Lejsi.

– Znam ga. Hrabar i u potpunosti posvećen poslu.

– Tačno, takav je Nik. E, vidite, kada je pretresao Sandensove stvari, na dnu bisaga je našao jedno pismo – odvrati rendžer, otvori fioku i iz nje izvuče pogužvan papir.

– Možete ga pročitati, Dok, nemam ništa protiv. Ali, hoću da kažem ono naj-

važnije: Sandens je putovao za Meksiko da se nađe sa nekim Brendonom, u grad koji se zove Akuna Faral.

– Znate li gde je to?

– Negde blizu Montreja – odvrati Dok mirno, ne pokrećući nijedan mišić na licu.

– Tako je. Nego, čini se da Sandens nikada nije video tog Brendona i ma šta da su imali na umu, to je za Sandensa vredelo čitavih pet hiljada dolara. Zamislite, čitavih pet hiljada! Da... nisam vam rekao da se Sandens još odranije poznaje sa ovdašnjim kradljivcima stoke, što me je navelo na pomisao da između Méksika i krađa stoke u Teksasu postoji neka veza.

– Ima li načina da se to tačno sazna?

– Naravno da ima – osmehnu se rendžer i ispitivački odmeri svoga sagovornika. – Ali, taj način je skopčan sa opasnošću. Zbog toga mislim da ste došli u pravi čas. Ako vam je stalo da gospođicu Elizabetu izvučete iz neprilika, možete da pomognete...

Holidej iznenađeno nabra obrve.

– Mislite... da pođem u Meksiko i izvidim stvar?

Vilis se nakašlja.

– U stvari, imao sam na umu nešto još mnogo efikasnije. Naime... mogli bi da pođete u Akuna Feral pod imenom Sandens, odnosno... da preuzmete njegovu ulogu. Mislim da je to jedini način da saznamo šta se stvarno dešava.

Holidej zabaci glavu i glasno se nasmeja.

– Šta vam pada na pamet? Oh, kako ste uopšte došli na tu pomisao?

– Pre nekoliko trenutaka mi je pala na um – odvratio je rendžer i pružio Holideju komad papira. – Evo, pročitajte njegov opis.

Dok brzo prelete očima preko sitno ispisanih redova.

– Hm... izgleda da smo slični što se tiče stasa, mada za crte lica to ne bih rekao.

Vilis odmahnu rukom.

– Po mom mišljenju, to je sasvim dovoljno da prođete. Pogotovo ako se taj Sandens do sada nikada nije sreo sa ovim Brendonom, što je vrlo verovatno. Znači, ni jedan od njih ne zna kako onaj drugi izgleda. Dakle, šta mislite o mom predlogu, Holideje?

Dok je bio u nedomici.

– Ne znam ni sam šta da kažem. No... pretpostavljam da bi moglo da uspe. Ipak, sve je vrlo nejasno i maglovito, Vilise.

– Možda je tako, ali ipak nam je to jedina mogućnost. Ko zna šta se valja iza brda...

Holidej je razmišljao. Tačno je da bi odlazak u Meksiko pod Vilisovim uslovima bio đavolski opasna avantura. S druge strane, ostanak u Ostinu bio bio ubistveno dosadan i opterećujući, jer nije bilo nade da će Liz prestati sa prebacivanjima. Zato je posle kraćeg premišljanja rešio da prihvati izazov. Uostalom, opasnost je bila njegovo zanimanje. Pored toga, moći će da uteši Liz i kaže joj da zbog nje odlazi u Meksiko i da će se vratiti pošto se sve završi. Kada njen materijalni položaj ponovo bude stabilan, lako će preboliti odlazak jednog „nezahvalnog“ muškarca.

– Prihvatam, Vilise – odvratio je najzad. – Poći ću u Meksiko da vidim šta se tamo kuva. Ako je sve spremno, nema smisla čekati.

Rendžer se zadovoljno osmehnu.

– Zaista mi je drago zbog takvog odgovora. Pored toga, mislim da vam jedno pojačanje ne bi škodilo. Daću vam čoveka...

Dok odlučno odmahnu glavom.

– To ne bih mogao da prihvatim – odvratio je odlučnim glasom. – Sigurno vam je poznato da radim sam, jer smem da se pouzdam samo u sebe i svoje revolvere. Ubeđen sam da mi nisu potrebni nikakvi saradnici.

Komadant rendžera uljudno sačeka da on završi, pa onda mirno dodade:

– Varate se, Holideje, i molio bih da me na trenutak saslušate. Čovek na koga sam mislio najbolji je među mojim ljudima. Mali je rastom, ali je prava vidra u svemu, pouzdan i čvrst kao stena. Nameravao sam da ga pošaljem da izvidi situaciju, ali je ova zamisao mnogo bolja.

Holidej nije bio ubeđen u tako nešto.

– Ne vidim šta bi taj rendžer mogao da mi pomogne, jer ni sami ne znamo šta nas čeka. Osim toga, gde god da se pojave, dva stranca su mnogo upadljivija nego jedan.

– Nisam mislio da pođete zajedno. On bi mogao da pođe prvi i na neki način vas diskretno najavi. Zatim bi se pritažio u Akuna Feralu i pokušao da sazna nešto o tom Brendonu. Naravno, bio bi u blizini u slučaju da hoćete da pošaljete neku poruku.

Na Dokovom licu pojavi se ironičan osmeh.

– Jedina poruka koju bi odande mogli dobiti je poruka o mojoj smrti... a za to mi on nije potreban.

– Nikada se ne zna, Holideje – nije popuštao Vilis. – Svesni ste da je stvar izuzetno opasna, pošto korišćenje drugog identiteta može uroditi nepredviđenim posledicama. Hm... čovek nikada ne zna da li će naleteti na nekoga ko će ga poznati. Evo, ovde imam opis odeće koju je Sandens nosio i mislim da je najbolje da se tako i obučete. Do vašeg polaska prikupiću sve moguće podatke o njemu, tako da eventualnih iznenađenja bude što manje.

Dok najzad klimnu glavom.

– Dobro. Pripremite mi odeću i sve ostalo što je potrebno. Poći ću prekosutra u zoru, ali bih pre toga morao da se upoznam sa tim vašim rendžerom. Uzgred, kako se čovek zove?

– Džoni Mek Hju. Ne brinite se, sutra ćete ga upoznati.

Holidej još jednom klimnu glavom, prinese ruku obodu šešira i požuri napolje.

*

Dok je ubrzo otkrio da preuzimanjem imena, odeće i navika nekog drugog lica, čovek dobija i njegove neprijatelje.

Dva dana posle odlaska iz Ostina, on je kao tajanstveni Sandens ujahao u pogranični grad Sabinas. Tu je po prvi put mogao da se potvrdi kao čovek čije je ime uzeo, plaćeni ubica, usamljenik i osoba bez skrupula. Na sebi je imao sivu

košulju, jaknu iste boje, crne pantalone i prljavosivi „stetson“ koji je bio Sandensov zaštitni znak. Kosa mu je bila očešljana nešto dugačije i spuštена u bičevima preko ušiju, poput svog misterioznog dvojnika. Pored šešira, Dok je „nasledio“ i Sandensov opasač, ali prepoznatljivi koltovi sa drškom od slonovače bili su tu, s obzirom da ih je Holidej smatrao delom svoga tela.

Ostatak njegovog ličnog preobražaja u Sandensa bio je relativno jednostavan: trebalo je samo da izgleda dovoljno grubo, sirovo i nepristupačno i u razgovoru pazi na naglasak kojim se govorilo u Dakoti. Iako je teška srca ostavio Miga, Holidej se brzo prilagodio brzom revolveraševom ždrepcu, naviknutom na duga putovanja. Koristio je i njegovo sedlo sa bisagama, kao i neke druge sitnice koje je iz Amarila poslao šerif Nik Lejsi.

Jedan dan ranije istim putem je odjahao „mali rendžer“, Džoni Mek Hju. Na svakoj stanici ili mestu u kome se zadržavao da predahne, nastojao je da, tobože slučajno, pomene Sandensovo ime ili kroz ćaskanje da njegov lični opis. Kada bi se Holidej pojavljivao dan kasnije, ljudi su bez dvoumljenja mogli da kažu da se radi o Sandensu, revolverašu za koga su nedavno čuli. S obzirom na strah koji je revolveraševo ime izazivalo, Holideja je svuda čekala topla dobrodošlica.

Tako je bilo sve dok nije došao u Sabinas.

U grad je dojahao sa severa s namerom da prenoći, a sledećeg dana pređe Rio Grande i zakorači u Meksiko. Bilo je kasno posle podne i već je počeo da

pada sumrak. Dok je lagano prolazio vijugavom glavnom ulicom uputivši se pravo u gradsku štalu koja je, na njegovo iznenađenje, bila prilično čista. Štalski momak mu je kratko klimnuo glavom i bez reči prihvatio pružene uzde. Dok je hitro skliznuo iz sedla i tiho mu dobacio:

– Dobro ga istimari i daj mu dosta zobi. I... stavi ga u ovaj boks.

– Kako vi kažete, mister. Cena je jedan dolar.

– Slažem se. Ako sve bude u redu, dobićeš još toliko. Zapamti, ja se zovem Sandens i uvek držim zadatu reč!

Mladić i nehotice iznenađeno ustuknu.

– Onaj revolveraš, je li? – upitao je sa strepnjom u glasu.

Holidej jedva primetno klimnu glavom i još više se namršti.

Momak nije znao da li je njegova radoznalost izazvala revolveraševu ljutnju, pa brzo dodade:

– Znao, pre dva dana ovuda je projahao jedan čova i dobro vas opisao. Ispričao je kako ste sredili dvojicu kod „Crvene papuče“ u Ostinu... Po onome što je kazao, moglo bi se reći da ste munjin rođeni brat.

– Bilo bi ti bolje da to ne proveravaš, već se dobro pobrineš za konja! – dobacio je Dok, uzeo svoje cebe sa sedla i uputio se u salun. Uzeo je sobu na prvom spratu i kada se osvežio i sredio, sišao je dole da ugasi žeđ i popije pivo. Osetivši da privlači i previše radoznalih pogleda, izašao je napolje, do malog simpatičnog restorana na uglu. Taman kada je ispijao kafu, unutra je banuo

krupan čovek indijanskih crta lica i odmah sa vrata povikao:

– Sandense, da li si zaista tu, prokletniče? Prošlo je punih pet godina, ali ja nisam prestao da se nadam kako ćemo se jednoga dana sresti i raščistiti račune! Taj dan je napokon došao, huljo!

– Ja te ne poznajem – odvrati Holidej mirno, osetivši se mnogo sigurnijim kada je čuo neznaničevu izjavu da je video Sandensa pre pet godina.

Čovek prezrivo iskrivi usne, dok gosti počеше lagano da ustaju i napuštaju prostoriju. Holidej još nije ni ispio kafu, a prostorija je bila prazna.

– Znaš ti mene, znaš – rekao je posetilac ledenim glasom. – Ja sam čovek koji će te ubiti!

Dok otpuhnu dim cigare i hladnokrvno odvrati.

– Znači, tako?

– Sto mu gromova, nego šta? Znaj da te se ne bojim, Sandense! Mnogo toga se promenilo otkako smo se poslednji put sreli!

– Suviše pričaš.

Čovek indijanskih crta lica planu.

– Ti... podlače! Gde želiš da se razračunamo? Ovde ili napolju?

Holidej se hladno osmehnu.

– Pre nego što nešto preduzmem, hoću da završim sa kafom i cigarom.

Nepoznati se nervozno isceri.

– Zašto da ne? To će ti biti poslednja kafa i cigara koje su u životu okusio! I zato još malo uživaj, Sandense! Nije ti još mnogo preostalo, veruj mi! – dobacio je ljutito, krenuo prema vratima, a onda se za trenutak okrenuo. – Čekaću te napolju, protuvo! Uzgred, moje ime je

Beker. Mislim da bi morao da ga se sećaš!

Čovek zalupi vrata za sobom, a Holidej mirno srknu kafu, trudeći se da u mislima „pročešlja“ sve podatke koje je dobio o Sandensu. Iako se trudio, nije mogao da se seti ničega što je bilo u vezi sa tim imenom. Odmah je pomislio da je u pitanju neka privatna stvar koja nika-da nije ušla u zvanične izveštaje... Ako je tako, to ga je dovodilo u veoma neugodan položaj. Osim toga, taj prokleti Beker je mogao postati sumnjičav, ili se pak prisetiti pravog Sandensa koga je video pre pet godina. Iskusno Holidejevo oko odmah je procenilo da nema nikakve šanse da ovog „osvetnika“ ubedi da odustane od svog nauma. Zato mu nije preostajalo ništa drugo nego da izađe napolje i reši stvar u međusobnom obračunu.

Zato je ustao, stavio novac na sto i natukao šešir na čelo. Kada ga je video da izlazi napolje, vlasnik kafane je sa olakšanjem odahnuo.

Čim je izašao, on udahnu svež večernji vazduh i zastade. Ulične svetiljke bile su mnogo jače nego prigušeno svetlo u kafeu, tako da mu je trebalo nekoliko trenutaka da se privikne. Ipak, za svaki slučaj je stao u senku očekujući dalji razvoj događaja. Zapazio je da malo dalje iza Bekera stoji grupica muškaraca i živo raspravlja o nečemu. Znajući za običaje ljudi sa ovih prostora, odmah mu je bilo jasno da je u pitanju kladjenje. Naime, svima je bilo jasno da sledi obračun revolverima, pa su ljudi procenjivali protivnike i kladili se na jednog od njih iz samo njima znanih razloga.

Beker je bio ispred njih, tačno na ivici svetlosnog kruga koji je bacala lampa sa obližnjeg stuba. Stajao je malo razmaknutih nogu, čvrsto ukopan u prašinu, neprestano skupljajući i zatvarajući desnu šaku. U drugoj ruci je držao cigaretu koju je povremeno prinosio ustima i žmirkajući kroz dim, nervozno odmeravao Holideja.

– Još me se ne sećaš, Sandense? – sarkastično je dobacio.

– Čega treba da se sećam? Uostalom, čim se mašiš revolvera, bićeš mrtav. Zašto onda već jednom ne završimo s tim?

Beker se trže.

– Potegnuću kada budem spreman i kada to budem hteo!

U gomili se začu žagor. Masa je htela akciju i nije mogla da obuzda nestrpljenje. Beker se okrete i uz pogrdne reči im pripreti da začute. Zatim još jednom od glave do pete odmeri protivnika.

– Imam neki čudan osećaj u vezi sa tobom, mister. Ne izgledaš mi kao Sandens koga se ja sećam... A mislim da bi itekako morao da me pamtiš! Ako ne po izgledu, a ono bar po imenu! Pa ja sam poslednji iz porodice Beker koju si upotrebio kao taoce u stočarskom ratu, a onda ih bez razmišljanja zbrisao! Ha, mislio si da si i mene ubio, ali, kao što vidiš, ja sam se izvukao. Znam da bi morao da me se sećaš, Sandense, jer sam baš ja onaj koji ti je ispalio metak u leđa! No, imao si đavolsku sreću, pošto su ti bisage bile prebačene preko ramena, pa se metak odbio o nešto metalno, tako da si se izvukao. Prema tome, ako me se ne sećaš, jedino što mogu da pomislim je da ti ni...

– Zaveži i potegni, kučkin sine! – prekinu ga Holidej grubo, smatrajući da je Beker već isuviše rekao.

U istom trenutku je zavládala tišina u kojoj se nije čuo ni najmanji šum. Beker je munjevito prebacio desnu ruku na levu stranu i, prateći ga, Holidej u magnovenju zaključi da nikada nije video takvo unakrsno potezanje. Ali, nekoliko sekundi pre protivnikove, njegova ruka je već sevnula naniže i gotovo istog časa se podigla, sa belom drškom kolta u šaci.

I Bekerova ruka već se dizala naviše. Revolver mu je bio van futrole, ali je cev još uvek bila okrenuta prema zemlji. U tom času, Dokov kolt je bljunuo vatru i on začas zastade, kao da nije svestan šta se oko njega događa. Onda je pokleknuo i mahinalno povukao oroz. Ispaljeni hitac podigao je oblak prašine i gomilu kamenčića... Još nekoliko trenutaka Beker se čudno klatio, a onda se njegovo ogromno telo stropoštalo na zemlju bez glasa.

Holidej je nekoliko trenutaka posmatrao nepomičnog čoveka, ali i ljude iza njega koji se još uvek nisu usuđivali da se pokrenu. Onda je lagano odložio kolt, sa drškom od slonove kosti, ljut na samog sebe što je morao da nosi neodgovarajuću futrolu. Naime, cev se pri potezanju malo očešala o nju, što ga je moglo koštati života. Čim im je okrenuo leđa, gomila je počela da žagori, a ljudi dotle pritajeni u senkama kuća, počeli su da prilaze i glasno komentarišu ceo događaj.

Dok nije obraćao pažnju na njih, ali kada mu je prišao visok čovek prosede

kose i širokih ramena, morao je da zastane.

– Pre desetak godina – počeo je on dubokim, malo promuklim glasom – video sam u Montani kako je čovek po imenu Sandens ustrelio protivnika u dvoboju. Čini mi se da biste to mogli biti vi, mister. Ali, bili to vi ili ne, hteo sam da vam kažem da ste sigurno najbrži revolveraš koji je ikada svratio u ovaj grad. Jer, da znate, Beker je bio izuzetan. On se već duže vreme muvao ovim krajem i mnogo puta dokazao da zna kako se barata oružjem. Eto, sudbina je htela da se zauvek smiri na gradskom groblju.

Holidej kratko klimnu glavom.

– Na nadgrobnoj ploči slobodno napišite da je poginuo od čoveka po imenu Sandens – rekao je mirno, a onda izvadio nekoliko srebrnih dolara iz džepa i tutnuo ih iznenađenom čoveku u ruku. – Mislim da će ovaj novac biti dovoljan za to.

Zatim se okrenuo i bez reči se uputio prema salunu. Dok se udaljavao, jasno je čuo razgovor iza svojih leđa.

– Kakav je to novac, Sidlere? – pitao je jedan radoznali glas.

– To je za Bekerovu nadgrobnu ploču – odvratio je glas koji je pripadao sedokosom. – Hm... ovaj čovek je sigurno Sandens. Čuo sam da svakome koga pobedi u poštenom dvoboju, ostavlja novac za nadgrobnu ploču. Posebna navika, nema šta!

Holidej zadovoljno pucnu prstima. Nadao se da će glas o obračunu poći ispred njega i da će ljudi znati da je Sandens na putu za Meksiko, u Sabinasu, ubio čoveka u dvoboju. Verovao je da će to

pomoći da ljudi u njemu vide pravog Sandensa i odagnaju svaku sumnju. Jer, ako ne bude tako, njegov put u Meksiko mogao bi biti put u smrt.

*

Prošlo je dva dana otkako je Džoni Mek Hju prešao Rio Grande. Jahao je glavnim putem za Montrej priželjkujući da sve, kao do sada, protekne bez problema. Do Akuna Farala postojao je i kraći put, ali budući da je u tim krajevima Meksika vrvelo od drumskih razbojnika, bilo je mnogo sigurnije držati se starog, veoma prometnog i dobro poznatog puta. Naravno, putnika su i tu mogle da snađu raznorazne nevolje, ali je on smatrao da je u situaciji u kojoj se nalazio, izabrao najbolje rešenje.

U salunu gradića koji se zvao Lapazos, Džoni je zatekao nekoliko Amerikanaca surovog izgleda koji su se naliivali tekilom i bučno razgovarali. Džoni ih je odmah okarakterisao kao desperados koji se na meksičkoj strani verovatno sakrivaju od poternica i zatvora u Americi.

Čim je Mek Hju kročio unutra, oni su ga sumnjičavo odmerili i rendžeru je bilo jasno da će, ukoliko dođe do nekog problema, morati da igra ulogu begunca koji želi da se odmakne što dalje od južne granice Sjedinjenih Država.

Ipak je na miru seo za sto i naručio piće, mada nije bio iznenađen kada mu je neuredni bradati desperados prišao i neprijatno se iskezio.

– Zdravo, stranče! – pozdravio ga je.

Džoni ga je kratko odmerio i nastavio da se igra čašom tekile. Pokretom glave, bradati pokaza na čašu koju je držao u ruci.

– Postoji štos na koji način treba progutati tekilu u jednom gutljaju, a da ti ona ne napravi rupu u grlu. Treba da sašpeš sve odjednom, brzo progutaš, a onda širom otvoriš usta i udahneš. Hajde, pokušaj! Videćeš da sam ti dao dobar savet!

Džoni nije odgovarao, jer je vrlo dobro znao o čemu se radi. Tu se uopšte nije radilo o olakšavanju, već o sigurnom načinu da dejstvo pakleno ljute tekile dođe do punog izražaja, sažee grlo i glasne žice. Znao je da pre pijenja tekile treba da se lizne so, a zatim uzme samo piće koje se nekoliko trenutaka drži u ustima, da bi se onda lagano puštalo niz grlo. Posle toga, trebalo je liznuti krišku limuna. Iskusni rendžer znao je da se samo na taj način može izbeći paljenje grla koje je inače ovo piće uvek izazivalo.

No, tako nešto je mogao da zna samo neko ko je dugo živeo na granici, ili pak proveo izvesno vreme u Meksiku. Pošto je Džoni Mek Hju morao da igra ulogu neiskusnog begunca, nije mu preostalo ništa drugo nego da posluša „koristan savet“ desperadosa.

Tako je, praćen njihovim znatiželjnim pogledima, digao čašu sa tekilom i sručio tečnost u grlo.

– Progutaj brzo – vikao je bradati – a zatim duboko udahni!

Mek Hju je poslušao i istog trenutka se zagušio od kašlja. Krv mu je naglo jurnula u lice praćena bujicom suza. Dok

je pokušavao da dođe do daha, čuo je razdragan smeh Amerikanaca i nekolicine Meksikanaca koji su se takođe nalazili u salunu. Bradonja se tresao od smeha dok je gledao Mek Hjuove muke.

Kada je posle minut dva ipak uspeo da dođe do daha, Džoni besnim pogledom ošinu Amerikanca koji se još uvek cerio.

– Ne znam da li je baš toliko smešno – progundao je uvređeno.

Mršavko ga je potapšao po leđima, dajući drugom rukom neki znak vlasniku saluna. Meksikanac je odmah doneo bokal sa hladnom vodom koji je Mek Hju ispio do dna, a zatim par puta duboko udahnuo, neko vreme držao vazduh u sebi, a onda brzo izdahnuo. Još uvek se „ljutio“, mada mu nije bilo tako loše kao što je pokazivao.

– Ništa, čoveče, to je samo mala šala! – dobacio je mršavko. – Hteli smo da proverimo da li si već ranije bio u Meksiku, a sada smo sigurni da si novajlija!

Njegovi prijatelji se glasno nasmejaše, još uvek uživajući u „dočeku“ koji su smislili za pridošlicu. Ali, pre nego što je bradonja uspeo još nešto da doda, Mek Hjuova snažna pesnica obori ga ne pod. Već u sledećem času, u rendžerovoj ruci se našao kolt.

– Ne mrdajte! – hladno je upozorio desperadose kojima je osmeh zamro na usnama. – To važi i za vas! – dobacio je prisutnim Meksikancima. – Ovaj revolver ima metak napunjen sačmom, da znate. Zato bez pokreta, jer ako pritisnem okidač, mogu sve da vas izrešetam!

I desperadosi i Meksikanci ustuknuše, odmaknuvši ruke od futrola sa revol-

verima. Iako su bili pripiti, mogli su dobro da osete kada sa nekim nema šale. Zato nisu želeli da rizikuju život zbog jednog udarca koji je dobio njihov ortak.

– U redu, mister, u redu – dobaci najmlađi i najtrezveniji. – Šala možda nije ispala najbolje, ali treba da shvatite da čovek mora biti izuzetno oprezan kada su u pitanju Amerikanci koji se ovde pojavljuju. Ima dosta preobučениh rendžera.

Džoni Mek Hju se kobajagi trže.

– Zar ovako daleko na jugu? – upita „iznenađeno“.

– Da, da... i sve dalje, upravo do Meksiko Sitija – odvrati drugi desperados. – A zašto pitaš? Da li ti tako nešto smeta?

– Možda, ali to te se ne tiče – odvrati mali renžer hladno.

– Naravno da me se ne tiče – složi se ovaj brzo. – Tvoji razlozi su samo tvoji... pod uslovom da nemaju nikakve veze sa nama.

Mek Hju odmahnu rukom.

– Nikada vas nisam video, niti me interesuje zbog čega ste ovde – odvrati on istim tonom. – Zanima me samo da bez zadržavanja stignem što dalje na jug. Na leđima nosim mnogo veću brigu nego što su rendžeri.

Te reči izazvaše interesovanje.

– Sto mu gromova, šta može biti veća briga od tih prokletnika? – upita najmlađi radoznalo.

Džoni ga odmeri sa smeškom.

– Takva radoznalost nije zdrava, dečko! Ako budeš postavljao toliko pitanja, može se desiti da nikada ne doživiš starost! Ali, mislim da ovoga puta smem da ti odgovorim! Jedan vrlo opasan čova

mi je na tragu i ne znam da li će potegnuti čak ovamo. No, ne bih voleo da se zadržavam i proveravam. Mogu ti reći da se on zove Sandens i da je vraški brz na revolveru. Pravi ubica... Ako se kojim slučajem pojavi ovde, ne bih vam savetovao da sa njim isprobavate ovaj trik sa tekilom. Jedino ako vam je život dosadio...

Desperadosi i Meksikanci se zгледаше.

– Dovraga! – brzo dobaci mladić. – Možda bi bilo bolje da nam kažeš kako izgleda, da ne bismo napravili glupu grešku...

Džoni je bio zadovoljan, jer je sve išlo kao što je predvideo.

Nekoliko trenutaka je ćutao, a onda sve obuhvatio „prijateljskim“ pogledom i lagano klimnuo glavom.

– Hm... čini mi se da niste od onih najgorih i da vam tako nešto mogu reći. A sada me dobro slušajte... – počeo je Džoni Mek Hju i radoznalim slušaocima ispričao nekoliko pojedinosti iz Sandensovog života. Video je da su bez rezerve primili sve što im je rekao i bio gotovo siguran da će se, u slučaju susreta sa Holidejem, celo društvo kloniti bilo kakvog sukoba.

Pre nego što Dok stigne u grad, sve o njemu biće već poznato i, sa malo sreće, taj glas će se proširiti i dalje, sve do Akuna Farala. Ako taj glas stigne gde treba, uspeće da se susretne sa Brendonom i pokuša da reši zagonetku.

*

Direktor banke bio je omalen, dežmekast čovek sa celom na temenu, širokim, krutim okovratnikom i odelom koje mu je bilo bar dva broja veće. Govorio je lagano, nastojeći da prida svakoj reči određenu važnost, verujući da na taj način i on sam postaje moćniji, značajniji.

Lila je pokušala da se usredsredi na ono što je govorio, ali to joj je teško polazilo za rukom. Bila je suviše uzbuđena, pošto je, u pravom smislu, ovaj čovek u svojim rukama držao njenu celokupnu budućnost, odnosno budućnost ranča na kome je živela.

– Bio sam voljan da vam izađem u susret pa sam produžio rok uplate mimo interesa i pravila banke. Ali, bojim se da ne mogu beskrajno dugo da čekam da stigne taj novac od nagrade.

Lila se usiljeno osmehnula i klimnula glavom.

– Razumem vas, mister Fejnse, samo... Pa... nije prošlo ni punih nedelju dana.

Fejns se odjednom uozbilji.

– Prošlo je nedelju dana od produženog roka koji sam vam vanredno odobrio, gospođice. Vi ste se obavezali da ćete redovno izmirivati raté, zar ne? Pošto to niste učinili ni posle ovih produženja, banka ima pravo da traži povlačenje celog kredita.

Pošto je Lila sedela kao skamenjena, Fejns za trenutak zastade i maramicom obrisa čelo.

– Voleo bih da pravilno gledate na stvar i ne mislite kako smo nerazumni i sebični. Mi imamo zvanično zaključen

ugovor koji obavezuje i tu nema mesta za bilo kakva osećanja.

– I to razumem – odvratila je Lila, nemoćna da prikrije prizvuk ogorčenosti u glasu.

Debeljko iznenađeno podiže obrve.

– Hm... čini mi se da u vašem glasu osećam prizvuk sarkazma, gospođice? Mislim da bi taj ton trebalo da eliminišete kada razgovarate sa mnom. Prema vama sam bio krajnje pošten, što se za gospođicu baš ne može reći. A ni vaš brat me nije uvažavao i...

– Volela bih da sada ne mešate moga brata u ovo – prekinula ga je tihim, ali odlučnim glasom. – On više nije među nama i zato ga ostavite na miru. Sada imate posla sa mnom.

Oštro ju je odmerio preko naočara i stisnuo usne.

– Da se onda vratimo na činjenice – kazao je odsečno. – Pošto je istekao i produženi rok koji sam vam dao za isplatu rate, banka je prinuđena da zahteva isplatu celokupnog duga.

– Prinuđena! – ponovi Lila besno i naglo ustade. – Vama nije potrebna ta suma, jer od nje ništa ne zavisi! Mogli biste da kupite ceo Amarilo i da vam još ostane! Nije mi samo jasno zašto me toliko pritiskate, mister Fejns?

Njegovo lice se zgrči.

– Pogodba je pogodba i krajnje je vreme da naučite tu lekciju, mlada ženo. Ako bih svakome ko nam duguje dao neki poček, dokle bi ova banka stigla? Hm... ubeđen sam da više ne bi ni postojala.

Lila je naterala sebe da se pribere i u mirnijem tonu nastavi razgovor.

– Već sam vam kazala da je šerif Lejsi zbog nekih važnih razloga odložio slanje mog zahteva za isplatu nagrade. Ali, taj novac je moj i ne treba da se brinete. Evo, možete ga pitati i sami... Sve je u vezi nekih papira koje je našao kod Sandensa, da znate. No, u pitanju je samo kratko odlaganje i isplata nagrade ne dovodi se u pitanje. Zar se ne biste mogli još malo strpeti? Molim vas, gospodine!

Debeljko je nekoliko trenutaka nervozno dobio prstima po stolu i ćutao. Posmatrao je Lilu ozbiljnim, čak malo zabrinutim pogledom. Posle nekoliko minuta ćutanja koji su se mladoj ženi učinili dugi kao godina, on je lagano klimnuo glavom.

– Dobro, sačekaću vas još nedelju dana. Posle tog roka ćete morati da mi donesete potvrdu da je zahtev zvanično poslat ili pak rešenje kojim vam se odobrava isplata. Ako to ne budete mogli da obezbedite, onda morate uplatiti ovu ratu. Jeste li me razumeli? Bez jednog od ta dva, banka će morati da otvori stečaj, gospođice. Dakle, to je moja poslednja reč o toj stvari. A sada me izvinite, imam mnogo posla.

Odmah zatim, uzeo je olovku i udubio se u papire ispred sebe.

Lila se s mukom osmehnu.

– Hvala što imate razumevanja, gospodine Fejnse – rekla je ljubazno, trudeći se da joj glas zvuči prijateljski i iskreno. – Do viđenja! – dodala je iako je debeljko više nije ni pogledao. – Nadam se da će sve biti u redu.

Pošto je zatvorila vrata banke za sobom, sa olakšanjem je odahnula. Uspela je da odloži sve za nedelju dana, ali se

brižno pitala da li će to biti dovoljno. Zato se odlučnim korakom uputila do šerifove kancelarije na drugoj strani ulice.

Kada je pokucala i ušla unutra, zatekla je Nika Kejsija kako podmazuje i čisti rasklopljenu pušku.

– Dobar dan, Lila – pozdravio ju je prijateljski. – Čujem da je debeli bankar želeo da te vidi.

– I video me je – odvratila je potišteno.

Nik podiže glavu i zabrinuto je odmeri.

– I ... šta se desilo?

– Znate već. Traži pare.

– Nezgodno.

– Pristao je da mi produži rok za nedelju dana i tu je kraj. Zato bih želela da vas zamolim da, što je moguće pre, pošaljete onaj zahtev za isplatu nagrade.

Šerif obrisa ruku i posegnu za cigaretom.

– To ne mogu, Lila – kratko je odvratio. – Veruj mi da bi najviše od svega voleo da uradim tako nešto, devojko. Međutim, određeni službeni razlozi me sprečavaju da još danas pošaljem tvoj zahtev.

Ona klonu na stolicu.

– Za ime božije, zašto ne možete? Pa i sami znate koliko mi je taj novac potreban! Ako ne pošaljete zahtev do kraja ove nedelje, Fejns će mi uzeti ranč.

Šerif nervozno lupi rukom o sto.

– Oh, ne verujem da će on to učiniti, Lila!

– Hoće, jer mi je danas takvu mogućnost jasno stavio do znanja. Prethodno sam se iznervirala i podigla ton... Ah, i sami znate kako on može da bude osvetoljubiv! Mislim da je ovo danas najviše što je mogao da učini.

– Jasno mi je šta hoćeš da kažeš, pošto tog zelenaša odlično poznajem. Uživaj u nadmoći koju mu pruža mesto direktora banke i u tome da ljudi dolaze da ga mole za novac. Šta da ti kažem? – dodade on sležući ramenima. – Otiću ću da razgovaram sa njim i tražim da ti još malo produži rok.

Na njenom čelu opet se pojavi duboka, oštra bora.

– Ali, zbog čega bi mi još produžavao rok, šerife? Sami ste rekli da je taj novac moj, zar ne? Verujte da sam sada počela da sumnjam u to. Ako je moj, zašto...

– Reći ću ti šta je u pitanju, Lila – prekide je Lejsi blago – mada moram tražiti da ovo što čuješ zadržiš strogo za sebe. U stvari, izgleda da je to pismo bilo važnije nego što sam mislio. Ono je stiglo do samog komandanta rendžera koji su povodom toga preduzeli neku tajnu akciju. Iz uputstva koje sam dobio, shvatio sam da moram prikriti Sandensovu smrt, jer je jedan čovek preuzeo njegov identitet i otišao u akciju. Sada razumeš situaciju, zar ne? Kada bi objavili da je Sandens mrtav, ugrozili bi celu operaciju, a najviše život tog čoveka. Eto, zbog toga moramo još da sačekamo, Lila. Kada se akcija okonča, sve ću obaviti što je moguće pre.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda devojka duboko uzdahnu.

– Sve mi je jasno, šerife, ali... šta ću ja dobiti od te akcije? Sa jedne strane ne dobijam ništa, dok sa druge gubim sve. I kako bi onda trebalo da se ponašam? Nisam sebična, ali moj ranč mi je najvažniji na svetu.

Šerif joj stavi ruku na rame.

– Ne brini, Lila, razgovaraću sa njim i malo ga pritisnuti. Naravno, ne mogu mu reći istinu, ali ga mogu upozoriti da su u pitanju planovi organa vlasti i da mora biti malo strpljiviji. Verujem da će to imati efekta, jer je debeljko prilično plašljiv. Uostalom, ova operacija može biti završena za dan, dva.

Devojka se usiljeno osmehnu. Želela je da mu veruje.

*

Za to vreme, Dok je glavnim putem jahao za Montrej. Odjednom se kroz tišinu prolomi prasak puške i on se instinktivno trže. Taj refleksni pokret spasao mu je život, pošto mu je kuršum prozviždao pored uva. U istom času je doleteo i drugi metak, ali propinjanje konja koga je podbo u slabine pomoglo mu je da ga izbegne. Čvrsto se priljubivši uz vrat životinje, Holidej se u sledećih nekoliko sekundi dočepao podnožja uzvišenja sa koga je napadač pucao. Sada je već sve bilo mnogo lakše, jer je bio delimično zaštićen. U magnovenju je pomislio na Miga, tek u ovakvim trenucima shvativši koliko mu taj konj nedostaje. Ali, sada je bio Sandens i svoju ulogu je morao da odigra do kraja. Ostavio je životinju ispod stene i počeo lagano da se penje. Napadač je pucao oko sebe kao mahnit i Dok je znao da je uplašen. Nije uspeo da uništi metu iz zasede i sada je bio razdražljiv i nervozan. Kada mu se već sasvim približio, upotrebio je stari trik: bacio je nekoliko kamenčića na suprotnu stranu, a čovek se okrenuo tamo i počeo nervozno da puca.

Dok se jedva primetno osmehnu. Sada ga je imao celog: stajao mu je okrenut leđima, na vrhu stene ispod koje je zjapila provalija.

– Ovde sam, druškane! – povikao je mirno, želeći da i ovu stvar razreši u ravnopravnom dvoboju. Čuvši ga, čovek se hitro okrenuo, ali već sledećeg trena koltovi sa drškama od slonovače sipali su ubistvenu vatru. Nepoznati je samo jeknuo, zaljuljao se, a onda se njegovo telo stropoštalo niz liticu.

Dok uzdahnu i lagano krete dole. Ovo mi baš nije trebalo, pomisli. Jadnik je verovatno bio drumski razbojnik koji je želeo da opljačka prvog jahača koji se pojavi na putu. Sada je već ležao ispod stena nad čijim vrhovima su lagano kružili prvi lešinari.

*

Akuna Faral je bio gradić niskih kuća od nepečene cigle razbacanih po okolnim brežuljcima, sa takozvanim „poslovnim delom“ koncentrisanim oko malog trga. Nekada je u blizini radio i rudnik srebra, pa je u samom gradu ostalo još nekoliko građevina koje su ostale od vremena španskih konkvistadora. Sada je grad bio glavno odmorište putnika koji su išli za Montrej i zato su ulice uvek bile prepune raznih avanturista, trgovaca, kauboja i raznih probisveta.

Sve u svemu, bio je to slikovit i zanimljiv gradić. U njemu su živeli vladini službenici koji su vodili brigu o rančevima i zemlji na kojoj su radili meksički seljaci i stočari – peoni. Najživopisnije mesto u Faralu bio je trg sa pijacom, pun

sveta, šarenih boja i glasnih razgovora na španskom i engleskom jeziku. Rendžer je voleo da se šeta zakrčenim ulicama i trgom, neprestano praćen radoznalim pogledima meksikanskog življa. To ne znači da u gradu nije bilo drugih „gringosa“, ali on je pošteno plaćao sve što je kupovao, tako da su ga već posle prvog dana smatrali za prijatelja. Mek Hju je bio iskusan u svom poslu, pa se najviše trudio da stekne poverenje ljudi sa pijace, smatrajući da od njih može da dobije najkorisnija obaveštenja.

Bio je smešten u Kantini koja se zvala „El Korijentes“ i odmah primetio da se prema njemu ponašaju prilično usiljeno i posmatraju ga sa velikim podozrenjem. Znao je da misle da se radi o „gringos“ koji je verovatno u sukobu sa zakonom, pošto su uglavnom takvi zalazili u Akuna Faral. Kada je pokušao da zapodene bilo kakav razgovor sa poslugom, odbijali su da govore izgovarajući se žurbom i poslom. Jednom je za vreme ručka namereno pomenuo Brendona i odmah primetio da su se Meksikanci oko njega ukočili od straha.

Zato se nadao da će na pijaci imati više sreće. Kada su ga noge zbolele od tumaranja po trgu, naručio je voćni sok od jedne debele Meksikanke i seo na rasklimatanu stolicu koju mu je pružila sa osmehom.

– Vi ste čudan gringo – rekla je oslanjajući se rukama na bokove. – Većina onih koji svrate ovamo ostaju kratko, piju i tuku se zbog žena ili karata. Osim toga, bedno nam plaćaju za našu robu, a često se desi da nam uzmu stvari sa tezge i posle toga prete pištoljima. A vi

pošteno plaćate, kupujete kolače našoj deci i ljubazno se osmehujete, senjor. Ah, nemojte poricati! Videla sam! Da sam samo deset godina mlađa...

Mek Hju se nasmeši pruživši joj lončić od zemlje.

– Vrlo fini sok, senjora.

Ona se zadovoljno osmehnu.

– Ah, znala sam da ste neki šaljivdžija! Vidim da izbegavate moja pitanja...

On se napravi nevešt.

– Zar ste me nešto pitali, senjora?

Sada se žena zvonko nasmeja.

– Eh, senjor, stvarno ste prepredeni! Ostajete li još u Faralu, ha? Ili možda produžavate za Montrej?

– Možda – odvrati rendžer kratko.

Žena se uozbilji.

– Ah, razumem. To nije moja stvar, zar ne? Htela sam samo da pomognem i pitam da li vam nešto treba.

– Hvala na ljubaznosti, senjora. Ipak, mislim da ima nešto u čemu mi možete pomoći.

– Zaista? – dobaci Meksikanka zadovoljno. – Samo recite kako?

Mek Hju se lagano obazre oko sebe, a onda upita mnogo tiše:

– Znate li nekog gringosa po imenu Brendon?

Žena je nekoliko minuta razmišljala, a onda slegla ramenima.

– Žao mi je, ali... zaista ne poznajem takvog, senjor. Ali, mogu se raspitati ako vam je važno.

– Veoma mi je važno, ali... ne bih želeo da vas dovedem u nepriliku.

Njene oči sinuše.

– Hvala vam što se brinete... A sada... moram da nacedim još soka.

Mek Hju ustade, učtivo se nakloni ženini i lagano se udalji. Pretpostavio je da će se Meksikanka raspitivati i da ju je dovoljno jasno upozorio da to učini u tišini. Uz malo sreće, uskoro može dobiti neke informacije o Brendonu koje će koristiti Holideju kada se pojavi. A to bi trebalo da bude sutra predveče, pod uslovom da Dok nije zapao u neku nepriliku.

Ostatak dana rendžer je proveo u šetnji gradom, a onda je prisustvovao borbi sa bikovima u maloj areni. Iako je pokušao, nije uspeo da shvati šta Meksikance toliko oduševljava u svemu tome, jer se po njegovom mišljenju radilo o običnom ubijanju nedužnih životinja. No, na izlasku iz arene naleteo je na crnokosu senjoritu sa crvenim cvetom u kosi koja mu se ljubazno nasmešila i uhvatila ga pod ruku. Sledeća dva sata uživao je u njenom društvu, a kada su se posle večere i dosta crnog vina rastali, dobio je nekoliko vatrenih poljubaca.

Odmah je bio bolje raspoložen i, dok se mračnim stepenicama penjao do svoje sobe na spratu, još uvek je razmišljao o crnokosoj devojci. Otvorio je vrata sobe i u trenutku osetio nesvesticu. To je od crnog vina, pomislio je i uhvatio se za dovratnik da ne padne. Taj pokret mu je spasao život, jer je već u sledećem trenutku nož zafijukao kroz vazduh promašivši ga za dlaku. Istog trenutka, Hju se spustio na koleno i izvadio teški kolt. Pri slaboj svetlosti mogao je da razazna siluetu ubice koji mu je bio strašno blizu. Ne dvoumeći se ni časa, Džoni ga snažno tresnu drškom kolta po glavi, ta-

ko da se ovaj zatetura i svom snagom tresnu na pod.

– Pako... – zastenjaio je padajući i Mek Hju u magnovenju shvati da je još jedan napadač pritajen negde u mraku. Istoga trena osetio je snažan udarac u leđa, pao na pod i ispustio pištolj. Odmah zatim, nečiji prsti su ga zgrabili za kosu i zategli mu glavu unazad. Bio je to potez izvežbanog profesionalca posle koga sledi nož u grlo... Zato se Mek Hju svom snagom zgrčio i trgao glavu, sa zadovoljstvom osetivši da je uspeo da se izvuče i izbegne prvu opasnost. Zatim se munjevito okrenuo i oduprevši se leđima o pod, svom snagom udario napadača u nezaštićen donji deo trbuha.

Začuo se bolan krik, a odmah zatim Mek Hju je skočio i udarcem noge oborio napadača na pod. Čuo se zveket ispuštenog noža, a onda glasna psovka. U sledećem trenutku, rendžer je ugledao mutno svetlucanje metala na podu. Bacio se u tom pravcu, zgrabio svoj kolt i pritisnuo oroz. Prasak je presekao noćnu tišinu, a snaga udarca odbacila je napadačevo telo na vrata, da bi se onda srušilo baš na ovog drugog koji je pokušavao da ustane. Mek Hju je pažljivo pratio svaki pokret onog prvog, ali on nije ni pokušavao da nastavi borbu. Uplašen onim što se desilo, nekako se iskobeljao ispod beživotnog tela prijatelja i brzinom vetra se stušio niz stepenice.

Zatim su se začuli uzbuđeni glasovi, a onda lupanje vrata u prizemlju. Mek Hju je gurnuo beživotno telo sa praga, ušao u sobu i zatvorio vrata. Za svaki slučaj je ponovo napunio kolt i mirno se spu-

stio u otrcanu fotelju. Pitao se da li napad ima veze sa nekim ljubomornim prijateljem lepe Meksikanke, ili je pak nekome zasmetalo što se raspituje za čoveka po imenu Brendon. To je u ovom trenutku bilo zaista teško reći.

*

Odmah ujutru mu je bilo jasno da je napadnut zato što se raspitivao za Brendona. Naime, debela Meksikanka što je prodavala sok nije se pojavila na pijaci, a čovek koji je je odmah pored nje nudio tortilje rekao je da je uopšte nije video.

Mek Hju je veći deo dana proveo pretražujući grad i obilazeći sve tezge i prodavnice koje postoje u Faralu. No, debelu simpatičnu Meksikanku nigde nije mogao da pronađe. Izgledalo je kao da je nestala sa lica zemlje. Bio je tužan i neraspoložen, ali za takva osećanja nije imao previše vremena. Jer, upravo pred zalazak sunca, u grad je dojahao Dok Holidej.

Rendžer je sedeo na terasi kantine, pod krovom od isprepletenih grana kivi-ja i večerao. Čim je pogledao niz ulicu, odmah je poznao karakteristično Dokovo držanje. Sedeo je u sedlu prav kao strela, iako su i životinja koju je jahao i njegovo odelo bili prekriveni prašinom. To je značilo da je put bio naporan i dug, ali Dokovo lice bilo je bezizražajna maska.

Mek Hju je lagano odgurnuo tanjir, uzeo cigaru i krenuo prema trgu. Potrudio se da stane i zapali baš ispred Holidejevog konja. Ugledavši ga, ovaj naglo zategnu uzde i oštro ga oslovi:

– Pazite kuda idete, mister!

Mek Hju ugasi palidrvce i podiže pogled.

– Izvinite, nisam obratio pažnju.

– Sledeći put ću vas pregaziti!

– Rekao sam da nisam hteo i nadam se da ste me dobro čuli. Nego... izgledate umorni, mister. Mogao bih da vam preporučim onu kantine. Ako želite pravu meksikansku hranu, možete pokušati ovde na pijaci. Pored one trgovine sa svežim povrćem, služi se odličan i veoma jeftin čili.

Holidej ućtivo klimnu glavom i potera konja pored Mek Hjuja koji se udaljio odbijajući guste dimove. Prvo je smestio konja u štalu, a onda uzeo sobu i osvežio se. Nije hteo da pita gde se smestio Mek Hju, misleći da je mnogo bolje da ne bude suviše radoznao. Kada se presvukao, Dok je sišao dole i pojeo večeru na terasi pokrivenoj isprepletanim granama kivi-ja. Posmatrao je gužvu u gradu i pitao se da li dotični Brendon već zna da je Sandens stigao...

Kada je završio sa cigarom, uputio se prema pijaci. Usput je zastajao razgledajući izloge sa meksičkim suvenirima, vodeći računa da se kreće tamnijom stranom ulice. Posle desetak minuta, stigao je do ugovorenog mesta gde se rendžer već nalazio. U stvari, Dok se jedva primetno nasmešio kada je ugledao Mek Hjuja kako, naslonjen na stub, jede dinju i razgovara sa nekom postarijom Meksikankom. Lagano se približio i naslonio na zid.

– Izgleda da ste žestoko jahali – procedio je Mek Hju između zalogaja, gotovo ne mičući usnama.

– Mala nezgoda na putu, drugar – odvrati Dok na isti način. – Dobro ste raširili glas o Sandensu. Mogu da kažem da je taj čova imao dosta neprijatelja.

Mek Hju prinese krišku usnama.

– Taj Brendon je izgleda veoma opasan. Čim sam se kod neke Meksikanke raspitivao o njemu, žena je sutradan nestala, a dvojica tipova su noćas pokušala da mi prerežu grlo.

– Čuo sam od gazde. Izgleda da je bilo gadno.

Rendžer klimnu glavom i dalje jedući dinju.

– Jeste li uzeli sobu?

– Broj jedanaest.

– Ja sam u broju šest. Prolazite pored mojih vrata.

– U redu. Bolje da nas ovde ne vide zajedno. Adios.

– Sa srećom, Holideje.

Dok jedva primetno klimnu glavom i lagano krenu nazad. Prošetao je još jednom sa obe strane ulice, a zatim ušao unutra da popije piće, pre nego što se popne u svoju sobu.

U velikoj prostoriji bilo je veoma živahno. Svirala je „živa“ muzika, a neka crnokosa lepotica u crvenoj haljini plesala je najpopularnije španske igre. Vešto je lupala kastanjetama i visokim potpeticama, do kraja se unoseći u divne, primamljive melodije. Kada je završila, sa svih strana je odjeknuo buran aplauz.

Holidej ju je neprestano posmatrao. Dok se ljubazno klanjala i zahvaljivala na aplauzu, pažljivo je zagledala svakog gosta. U času kada su im se pogledi sreli, on joj je jedva primetno klimnuo glavom. Nekoliko trenutaka se dvoumi-

la, a onda mu ipak prišla. Gosti pored kojih je prolazila govorili su joj nešto na španskom, ali ona nije obraćala pažnju. Zaustavila se pored Dokovog stola i pogledala ga pravo u oči.

– Popila bih malo crvenog vina, senjor.

– Naravno – odvrati ovaj uz poluosmeh i dade znak čoveku za šankom. – Sedite, senjorita. Bogami, težak posao ova vaša igra.

– Kako se uzme – odvratila je ravnodušno. – Ako volite muziku i osećate ritam, onda vam ne može biti teško. U svakom slučaju – dodala je uzimajući vino – to je posao od koga se uvek ožedni. Inače, moje ime je Rozita – rekla je pokazujući na ružu u kosi.

– Sandens – odvrati Holidej kratko.

U trenutku se prenula, a onda požurila da se osmehne.

– Samo to?

– Na to se odazivam.

– Čudno ime, senjor. To je, možda, ime grada u kome ste rođeni?

– Ne, na pogrešnom ste tragu, senjorita. To je ime jedne indijanske igre.

– Zar? A kako ste ga vi dobili?

Holidej je ćutao. U informacijama o Sandensu koje je dobio nigde se nije nalazio taj podatak. Zato je rešio da nadmudri crnokosu lepoticu.

– To je moja mala tajna – odvratio je tiho. – A tajne se ne govore drugima, zar ne? Inače ne bi bile tajne...

– Naravno – prihvati devojkica sa osmehom. – Jeste li već duže u Meksiku?

– Ne, upravo sam stigao.

– I... šta mislite o Meksikancima?

Dok zažmiri i pažljivo odmeri devojku sa ružom u kosi. Sada je bio siguran da se ne radi o običnoj plesačici. Ali, rešio je da igra igru do kraja i vidi kako će se stvari razvijati.

– Isto što i o gringosima. Svuda ima različitih ljudi i radije govorim o svakom pojedinačno.

– To je mudar odgovor, senjor. Nego, hoćete li častiti Rozitu još jednom čašom vina?

– Zašto da ne? – odvrati Dok i oči mu zasvetleše. Naime, imao je utisak da je prošao neku vrstu ispita. Sada je morao da nastavi na isti način.

– Ovde je baš vruće – napomenuo je namerno.

– Smeta li vam?

– Donekle.

– Niste naviknuti na vrućinu. Dolazite li sa severa, senjor?

– Iz Dakote, ako vas to toliko interesuje.

– Zašto ste došli u Meksiko? Ili to ne bi trebalo da vas pitam?

– Možda ne bi trebalo, ali ste već pitali, Rozita. Došao sam u Faral da se nađem sa nekim. Da li ste sada zadovoljni?

Dok odmah primeti kako je čašu obuhvatila obema rukama. Nervozno je okretala tamo-amo, kao da ne zna šta da uradi sa njom.

– Pa... možda mogu da vam pomognem – odvratila je najzad. – Mogu reći da poznajem većinu ljudi u Akuna Faralu, od toreadora do vladinih službenika...

Holidej se lukavo osmehnu.

– Taj koga tražim nije među tim društvom. On je gringo i zove se Brendon.

Ona nagnu čašu sa vinom i popi je naskap. Kada je završila, kratko se nasmešila i lagano uhvatila Doka za ruku. On se trže i povuče ruku prema sebi. Pošto su ga devojčine oči posmatrale sa iznenađenjem i nerazumevanjem, požurio je da objasni:

– Ne znam šta bi to trebalo da znači, ali to je ruka kojom držim revolver, Rozita.

Blago je pocrvenela, ali ga je ipak pogledala u oči i kratko rekla:

– Htela sam da pođete sa mnom.

– Kuda?

– Videćete.

– To tako ne ide, lepojko. Hoću da znam kuda me vodiš, ili se neću pomeriti odavde.

– Prilično ste nepoverljivi, mister.

– Zbog toga sam još uvek živ, ružo! Devojka se osmehnu.

– U redu. Čula sam da ste obazriv čovek. No, pred nama je dug put. Brendon čeka.

Na Holidejevom licu nije se pomerio nijedan mišić.

– To vi kažete – procedio je kratko.

– On nas čeka i nije preterano strpljiv – odbrusi Rozita razdraženo. – Moj zadatak je da vas dovedem i to ću i učiniti. Šta mislite, zašto sam vam postavila sva ta glupa pitanja?

– Mislio sam da je to zbog mog lepog lica.

– Ne šalite se sa mnom, senjor Sandense! Možda je ovo za vas samo jedan od mnogih poslova, ali za mene i moje prijatelje je od velike važnosti. Pratili smo vas dok ste išli putem za Montrej i znamo da ste ubili dva čoveka: jednog

u Sabinasu i drugog iza onih stena pored puta. Taj drugi je bio naš čova i mora biti da vas je pobrkao sa nekim...

... Ili je možda bio u Sabinasu i čuo kada je Beker rekao da sumnja u mene, pomisli Dok.

– Lepo je što ste me tako pazili – rekao je glasno.

– Zaista jesmo. Nego, mislim da je sada dosta priče, senjor. Sigurno i vi jedva čekate da vidite Brendona. Hajdemo!

Holidej je razmišljao. Nije se nadao da će se sve dogoditi već prvo veče, tako da se ništa nije dogovorio sa Mek Hjuom. Istovremeno je znao da će izazvati sumnju ako odbije da pođe sa devojkom. Zato je lagano ustao i klimnuvši glavom pošao za njom, uzdajući se u to da će ih Mek Hju pratiti.

– Sada mogu da vas uzmem za ruku – rekao je i uputio Roziti jedan od svojih najlepših osmeha, a zatim je blago zagrlio. – Biće bolje da izađemo odavde kao da mislimo na neke druge, mnogo prijatnije i veseliije stvari.

Ona se nasmeši i ćutke mu nasloni glavu na rame. Dok su prolazili između stolova, Holidej jedva primetno okrete glavu i odmah spazi Mak Hjua koji je upravo plaćao svoje piće. Rendžer ga sam okrznu pogledom i prinese ruku obodu šešira.

Dok primetno odahnu, jer je to bio znak da će ga Mek Hju pratiti na bezbednoj udaljenosti. Ipak, bilo mu je krivo što nisu mogli nasamo da razgovaraju, jer je po onome što je devojkina rekla, stvar bila ozbiljnija nego što se nadao.

Rozita ga je povelala prema štali, gde su ćutke uzjahali već pripremljene konje

i krenuli prema jugozapadu. Iza vrhova Sijere izronio je srebrnasti mesec, tako da se videlo miljama unaokolo. Devojka je dobro znala put, jer je napredovala bez oklevanja i zastajkivanja. Holidej je procenio da su prešli gotovo deset milja, pre nego što su se približili nekom ranču. U stvari, radilo se o velikoj spratnoj kući sa nizom prizemnih pomoćnih kućica i prostranim dvorištem opasanim visokim zidom. Kapija je bila od masivnog drveta, a pored nje se nalazila osmatračka kula na kojoj se nalazio naoružani stražar.

Zauštavili su se ispred kapije i devojka je, stavivši šake oko usta, zakliknula kao prerijska noćna ptica. Posle nekoliko trenutaka, dva naoružana čoveka su otvorila kapiju i propustila ih unutra. Čim su ušli u dvorište, Holideja obuze osećaj neprijatnosti. Stražari su im pokretima pušaka dali znak da sjašu i upute se prema glavnoj zgradi u kojoj je još uvek gorelo svetlo. Kada su stigli do glavnog ulaza, ponovo ih je dočekao naoružani stražar i propustio ih u hodnik. Rozita ga je zatim uzela za ruku i uvela u veliku sobu sa desne strane.

– Sedite i sačekajte ovde, senjor. Brendon će uskoro stići.

Klimnuo je glavom i spustio se u fotelju presvučenu kožom. Roziti su ovo bile prve reči koje je izgovorila otkako su napustili grad. No, to mu nije smetalo. Čak joj je bio zahvalan zbog toga, jer ga je susret sa tajanstvenim Brendonom u potpunosti okupirao. Čim je devojka izašla, pažljivo je osmotrio ukusno nameštenu sobu u kojoj se nalazilo mnoštvo starinskih predmeta i komada namešta-

ja španskog porekla. Pretpostavio je da te silne starine moraju vredeti čitavo bogatstvo.

Iako je bio zadubljen u razgledanje, čuo je kako se otvaraju mala drvena vrata na drugom kraju sobe. Nije odmah reagovao, rešen da sačeka da mu domaćin priđe bliže.

– Drago mi je što ste došli, senjor Sandens – začuo je glas koji mu se u trenutku učinio poznat. Ali, nije obraćao pažnju na to, već se lagano podigao i krenuo prema Brendonu. Kada su oba čoveka iskoračila iz polutame u krug svetlosti, zastali su kao ukopani, bez reči zureći jedan u drugog. Holidej je bio iznenađen, iako mu se na licu nije pomerilo ni najmanji mišić: pred njim je, lede nog osmeha na zaprepašćenom licu stajao tekšaški biznismen Brent Mening.

*

Džoni Mek Hju je bio siguran da ga neko prati. Zato je već dva-tri puta zastajao da proveriti da li neko ide za njim, ali bez uspeha. No, neprijatno predosećanje nije ga napuštalo, pa je rešio da ovoga puta bude pažljiviji i sačeka malo duže. Skrenuo je sa puta i sklonio se iza nekih stena koje su oko sebe bacale duge senke. To čekanje je bilo pomalo rizično, ali on je bio siguran da će lako naći Holidejev trag. Napregnuo je sluh, ali je mogao da čuje samo uobičajene noćne šumove. Već je počeo da se pita da možda ne preteruje, kada je začuo šum iza sebe. U magnovenju je shvatio da su pratioci iza njega na stenama i da ih je čuo samo zbog toga što se jedan okliz-

nuo i pokrenuo sitne kamenčiće niz strminu. Brzo se okrenuo i izvukao revolver, ali ga je udar nečijeg tela u potpunosti oborio iz sedla. Konj se propeo, a Mak Hju se otkotrljao u stranu da bi izbegao gaženje. Istog trena osetio je vrh napadačevog noža na grudima i spretno se izmigoljio. Imao je toliko vremena da nogom stane na ruku koja je još uvek čvrsto držala nož i koliko god je mogao pritisne neznaničevu šaku čizmom. Začuo se bolan urlik, što je za trenutak odvratilo pažnju drugom napadaču, a Džoniju bilo dovoljno do potegne kolt. Začuo se pucanj, a iznenađeni Meksikanac stropoštao se sa konja bez glasa, još uvek držeći dugi nož u ruci. Uplašen onim što se desilo, njegov prijatelj je pokušao da ustane, ali mu bolna šaka to nije dozvoljavala. Ipak, drugom rukom je uhvatio svoj nož, spremajući se da ga baci na gringosa. Klečeći na zemlji, Mak Hju zahvati prašinu šakom i baci mu je u lice. To je bilo dovoljno da ga onesposobi, a onda je ponovo zagrmeo njegov kolt i već sledećeg trenutka sve je bilo završeno.

Dišući duboko, rendžer napuni kolt i vrati oružje u futrolu. Uhvatio je konja i brzo krenuo napred, još uvek se oprezno osvrćući. Nadao se da niko nije obratio pažnju na pucnje, jer se noću u preriji svašta dešavalo.

Sada mu je preostalo da požuri, bude što tiši i pronađe Holideja i devojkicu. Bio je pomalo nervozan, jer su za ovih dvadesetak minuta mogli da skrenu sa glavnog puta i izgube se u divljini. Bilo je pitanje da li će u tom slučaju moći da pronađe trag i da ih prati... Osim toga, ko

zna u kakvu opasnost je mogao upasti Dok Holidej...

Ljut zbog neplaniranog zadržavanja, Džoni Mek Hju oštro obode konja i pojuri.

*

– Dok Holidej! – izustio je Mening poluglasno i instinktivno krenuo unazad.

Holidej iskorači i položi mu ruku na rame.

– Da, to sam ja, mister Mening. Moram priznati da ni sam nisam ništa manje iznenađen.

Dokov glas zvučao je mirno i bez nagoveštaja bilo kakvog uzbuđenja. Nije želeo da pokaže koliko je iznenađen, već je odmah naglasio istovetnost njihovih položaja. Jer, desilo se ono od čega je najviše strahovao: bio je otkriven, pošto se našao lice u lice sa osobom koja ga je poznavala. No, znao je da treba delovati brzo i sprečiti nagle poteze i odluke. U ovom trenutku bilo je najvažnije privoleti Meninga da sedne i ubediti ga da ne pozove čuvar, što bi većina na njegovom mestu odmah i uradila.

Ipak, Dokov smireni ton i namešten osmeh delovali su na Breta Meninga. Prestao je da uzmiče, a na licu mu se pojavilo nešto kao smešak.

– Da... skoro bi se moglo tako reći – procedio je. – Nikada mi ne bi palo na pamet da se ovde mogu sresti sa vama. Ali... – lice mu se opet uozbiljilo, a u očima pojavila nesigurnost. – Kako to da ste se vi našli u ulozi tog Sandensa? Očekivao sam njega, a ne vas...

Dok je znao da mora biti ubedljiv i razložan.

– Čujte, Mening – odvratio je mirno – to što se znamo i što se međusobno možemo ugroziti nije razlog da ne budemo otvoreni i pošteni jedan prema drugome. Priznajem da vašem društvenom položaju ne odgovara iznajmljivanje revolveraša niti boravak na ovom sumnjivom mestu. S druge strane, mom ugledu ne leži angažovanje u ovom mutnom poslu. Prema tome, na istom smo. Vama treba neko ko će vam završiti određeni posao, a meni treba... materijalni stimulans. Možda to ni za jednog od nas nije najbolje rešenje, ali drugoga nema. Mislim da tako treba da gledamo na celu stvar.

– Ali... šta je sa Sandensom? – zapitao je Mening. – Zašto on nije došao?

Holidej je shvatio da je nastupio prelomni trenutak. Zato se uozbiljio i rekao:

– On je mrtav. Igrom slučaja, ja sam saznao za ovaj njegov posao i... iz određenih razloga rešio da se uključim. Uzgred, je li pet hiljada kompletna suma?

Mening je ćutao, očigledno razmišljajući o novonastaloj situaciji. Kada je konačno progovorio, bio je začuđujuće miran.

– Sve bi bilo mnogo jednostavnije da ste Sandens – odvratio je uz površan osmeh. – Stvar je u tome što ne volim da radim na svoju ruku. Znae, nisam sam u ovom poslu.

– To ne menja stvar – odvratio je Dok lagano. – Za sada ću nastaviti da igram ulogu Sandensa, pošto ne želim da se sazna da je Dok Holidej umešan u neki posao u Meksiku. Kada se sve završi,

ime onoga ko je obavio zadatak neće ni biti važno – dodao je pokušavajući da odagna poslednje tragove sumnje kod svog sagovornika. – Hajde, pričajte.

Ovaj napravi nevoljnu grimasu, ali se ipak spusti na stolicu.

– Pa... dobro. U pitanju je stvarno velika zarada. Grupa ljudi sa one strane Rio Grande ušla je u posao sa meksičkim vlastima. Samo što ovoga puta predstavnici vlasti nemaju odobrenje vlade u Meksiko Sitiju... ako razumete šta hoću da kažem.

Holidej jedva primetno klimnu glavom.

– Karte se dele ispod stola, zar ne? Gospodi iz poslovnih kruhova to ne bi bilo prvi put. No, sviđa mi se što mi ne servirate laži.

Mening glasno uzdahnu.

– Dođavola, Holideje, ne mislite valjda da nešto ulepšavam. Situacija je ionako dovoljno složena. Dakle, da nastavim. Ovde smo uložili priličan kapital i gajimo stoku uz mnogo manje izdataka. Naime, vakerosi su vredni radnici i platu od desetak pezosa smatraju pravim bogatstvom. Stoka se odavde odvozi do pristaništa u zalivu, a onda se ukrcava na brodove koji idu do Galvestona. Zatim je nudimo američkom tržištu po mnogo višim cenama koje su ipak niže od cena koje za svoja grla traže teksaški odgajivači. Na taj način ostvarujemo profit od oko tri do četiri stotine posto.

– Koliko ja znam, ovdašnje meso nije naročitog kvaliteta.

– Tačno, ali potražnja je velika i ta činjenica nema značaja.

– Hm... interesuje me gde se tu uklapaju zvanične vlasti...

– Pa... i sami znate da ovom pokrajinom upravljaju vladini administratori i vojnici. Na zemlji rade peoni, a vakerosi su oko stoke. Mi smo podmazali nekoliko ruku da stoku dobijemo po najnižoj ceni i to je bilo najvažnije za početak. Jer, ako se stoka transportuje preko velike reke, usput mora i da pase, treba angažovati kauboje, a da ne govorim o ostalim problemima. Naravno, to profit svodi na nulu ili se pak samo pokrije ono što je uloženo. Mislim da vam je sada jasnije zašto smo se odlučili za prvu varijantu, pošto je prevoz brodovima mnogo brži i jeftiniji.

– To su vaši brodovi, zar ne? – upita Dok sa blagom notom podsmeha u glasu.

Mening klimnu glavom.

– Pa, jeste... imao sam nekoliko brodova koji su transportovali drvo, a sada sam ih preuredio za prevoz stoke. Stvar za sada dobro funkcioniše i veoma sam zadovoljan.

– Oni u Teksasu sigurno nisu tako zadovoljni...

– O tome ne vodim računa – iscerio se. – Važno je da stvar teče glatko i novac pada u prave ruke.

– Ipak ste uzeli lažno ime?

– Samo zbog sigurnosti. Zašto bih izigravao poštenjačinu?

– Shvatam... Samo, nikako mi nije jasno zbog čega vam je tu potreban Sandens? Posao je mutan, ali sve radite u tajnosti i za sada vam dobro ide. Kakav je to posao za koji ste spremni da platite pet hiljada dolara?

Mening se nakašlja i lukavo zažmiri.

– Mislili smo da bi trebali da zaštitimo naš deo investicije. Ja mogu da brinem o sebi, no dobro znate da nisam revolveraš. Što se tiče ovih Meksikanaca, mogu nekada da budu vrlo nezgodni. Zato smo, između ostalog, smatrali da nam treba profesionalna zaštita.

– Zato ste morali da tražite revolveraša čak iz Dakote. Tačno je da Sandens uživa priličnu reputaciju, ali ne poznaje ovu zemlju niti njen narod. Kada dođe do potezanja revolvera, on zna da bude sasvim neuračunljiv. I još nešto: kako ste uspjeli da ga nađete?

Mening priđe ormariću za piće i nasu viski.

– Hoćete li i vi? – upitao je Holideja.

– Vrlo rado.

Kada su se ponovo našli jedan naspram drugog, Mening odvrati.

– Mislim da uopšte nije važno, ali kada već pitate, mogu samo reći da su to sredili ljudi sa američke strane... u stvari...

– Hej, nećemo tako! – prekide ga Holidej. – Zar se nismo dogovorili da budemo krajnje otvoreni?

Visoki Teksašanin pocrvene i ljutito nabra obrve.

– Čujte, Holideje, pustimo sada to! Važi? Pa rekao sam vam uglavnom sve.

Dok odmahnu rukom.

– Uglavnom... to je prava reč! Čujte, pažljivo sam slušao i razumeo u čemu je glavni posao. Ali, vaša uloga mi tu nije sasvim jasna. Pre svega, vi ste napisali ono pismo Sandensu i pozvali ga ovamo. Koliko se sećam, u njemu se pominje da će se po završetku ovdašnjih poslova,

preći na aktivnosti u Teksasu. Mogu li da znam koji je to posao?

Mening je ustao i nervoznim koracima otišao na drugi kraj sobe. Neko vreme je stajao pored prozora i gledao u noć, a onda se lagano vratio i seo u fotelju preko puta Doka.

– U redu, Holideje – rekao je tiho. – Potrebno je da za mene obavite nešto što ostali ne znaju i to je glavni razlog što sam vas, to jest Sandensa, pozvao ovamo. Naime, u poslednje vreme sam imao znatnih izdataka i... dao sam nekoliko menica na određene sume, tako da...

– Niko vas nije terao da se kockate ako nemate novca – prekinuo ga je Holidej, ali je Mening odmahnuo rukom i nastavio:

– Može se i tako gledati na celu stvar, ali, nažalost, sada je moj položaj takav kakav jeste. Morao sam da budem snažljiv i nešto smislim – dodao je tiho, pogledajući prema vratima. – Pored toga, i Meksikanci imaju novčanih nevolja, tako da nemaju ništa protiv da na lak način dođu do para. Zato smo odlučili da angažujemo Sandensa koji je trebalo da „obradi“ nekoliko peona, spali im kolibe, a po potrebi, pošalje ponekog na onaj svet. Njemu bi se to dopalo, jer pouzdano znam da ne voli ni Indijance ni Meksikance. Plan je predviđao da se peoni zaplaše i sami odu sa imanja, a onda nastupamo mi i preuzimamo i zemlju i stoku. Kada shvate šta im se može dogoditi, vakerosi koji čuvaju državnu stoku držaće jezik za zubima.

Holidej za trenutak preblede.

– Drugim rečima, nameravali ste da kradete stoku umesto da je platite... makar i po tako mizernoj ceni. Vi i vladini službenici strpali biste novac u džep, a stoku transportovali u Teksas, gde niko ne bi znao ništa o njenom poreklu. Tako biste samo vi ostvarili dodatni profit, a vaši partneri ne bi ništa znali! U pravu sam, zar ne?

Mening se namršti.

– Nemojte praviti pitanje oko toga, Holideje! Ne brinite, sve strane bi bile zadovoljne, a peoni bi morali malo da podviju rep. To im ne bi teško palo, jer su na takve stvari već navikli.

– Da, ali velika je razlika između podvijanja repa i metka.

– Do toga ne bi moralo doći – obrecnuo se Teksašanin osorno. – Sandens bi već pronašao način kako da im utera strah u kosti.

Holidej je želeo da razreši sve nedoumice, pa je stalno postavljao sve nova i nova pitanja.

– Ako je zemlja vlasništvo meksičke vlade, zašto u celu stvar treba mešati peone?

– Tačno je da vlada poseduje zemlju, ali je oni obrađuju i uzgajaju stoku. Državi daju sasvim mali deo, a sve ostalo zadržavaju za sebe. Tako je već decenijama. Što se tiče službenika, oni ne mogu da raspolazu njihovom stokom, sve dok se ne proda... Sada razumete da zbog prokletih peona cela stvar može otići u vetar.

Dok zabrinuto klimnu glavom.

– Sada shvatam, ali hoću da kažem da ta stvar može imati i teških posledica. Naime, može doći do zaoštravanja odno-

sa između Meksika i Sjedinjenih Američkih Država.

Mening se nasmeja.

– E... ništa se vi ne brinite, sigurno neće doći do toga! Uostalom, neki mali rizik se mora preuzeti ako se želi dobra zarada. Bar vi to dobro znate, zar ne?

Holidej ga je ćutke posmatrao. Osećao je da se njegovo strpljenje istopilo kao led na suncu... Više nije mogao da gleda i sluša ovog podlaca koji je zbog sopstvenih interesa bio spreman da žrtvuje bezbroj ljudskih života.

Zato je naglo ustao, izvukao kolt i uperio ga na Mengina.

– Bedniče! – prosiktao je ljutito. – Spreman si da gaziš po krvi do kolena zbog gomile dolara koje ćeš sutra ostaviti za prvim kockarskim stolom! Iz ovih stopa krećemo u Teksas, gde ćemo sve raspraviti! Ako nam glava ostane na ramenima, proći će dosta vremena pre nego što izađeš iz zatvora – dodao je besno, zgrabio Mengina za grudi i prodrmao ga iz sve snage. Onda je čuo šum vrata i munjevito se okrenuo.

Na ulazu je stajala Rozita sa malenim revolverom u ruci, a pored nje dva naoružana stražara sa puškama uperenim u Holideja.

– Mislim da od vašeg predloga neće biti ništa – dobacila je devojka hladno. – Nećete poći nikuda, osim možda do ljudi koji su prihvatili plan ovog gospodina – dodala je izveštačeno se smešeci. – A mislim da vas oni neće srdačno dočekati!

*

Džoni Mek Hju je ležao između stena i pažljivo posmatrao ranč opasan zidom. Iako je imao manjih problema, uspeo je da nađe Holidejev i devojčin trag i smesti se u dobrom, ali ne i previše udaljenom zaklonu. Sada je mogao na miru da posmatra ranč opasan zidom.

Polakao se približavala zora, a u velikoj kući još uvek je gorelo svetlo. Video je kako se na osmatračkoj kuli smenjuju stražari i nadao se da je prošao neopažen. Naime, kada je on dojahao dođe i pronašao pogodan zaklon, još uvek je bila noć. Sada, pred zoru, polako ga je obuzimala nervoza. Još uvek nije mogao da odluči šta da preduzme. Nije bilo načina da sazna šta se događa unutra i to ga je onespokojavalo. Samo je mogao da se nada da će Holidej uspeti da se održi u tom osinjem gnezdju.

Odjednom se začuo jasan škripeći šum i on se trže. Teška drvena vrata lagano su se otvorila i rendžer ugleda odsjaj svetiljke na ispruženoj cevi puške. Čovek na osmatračnici upitao je na španškom šta se događa, a odgovorio mu je stražar sa leve strane. Iako prigušene otvaranjem velike kapije, njegove reči su ipak doprle do Mek Hjuja.

– Idu kod vladinih šefova! Bilo je neke gužve sa gringosom koga zovu Sandens. Ali, izgleda da ni senjor Brendon nije onaj za koga se izdaje.

– Ohoo! Ko bi to rekao? – povika ovaj sa osmatračnice. – Šta će sada biti?

– Ne znam! Mislim da neće biti toliko pezosa koliko smo se nadali.

Meksikanac ljutito opsova i nastavi da priča mnogo tiše, tako da Mek Hju nije mogao da ga čuje. Vodeći računa da se stalno nalazi u senci, ubacio je metak u cev puške i stavio je na stenu pored kolta. Zatim je po glatkom kamenu poredao i rezervnu municiju, a onda nastavio da posmatra prizor ispred sebe.

Naime, dvojica stražara koji su stajala sa obe strane kapije i dalje su tiho pričala sa stražarom na osmatračnici. Nekoliko minuta nije se ništa dešavalo, a onda se rendžeru učini da nazire neke siluete u dvorištu. Odmah zatim, začulo se škripanje sedla, zveket konjske opreme, a posle toga mogao je da razazna neki muški i jedan ženski glas. Pri-tajen u senci, strpljivo je čekao još nekoliko sekundi. Stražari na vratima prestali su da razgovaraju, jer su se odmah zatim pojavili konjanici. Čim je ugledao prepoznatljivu Dokovu siluetu, Mek Hju se trže. Loš predosećaj mu je govorio da je njegov prijatelj u nevolji. Pored njega su bila dvojica sa velikim sombrero-šeširima, crnokosa Meksikanka i neki mršavko koji je verovatno bio Brendon. Mogao je dobro da ih vidi pri sivkasto svetlosti praskozorja koje je polako potiskivalo mrak. Svi su bili naoružani, a koliko je mogao da spazi, Dokove ruke su bile slobodne.

Bilo je jasno da ne sme da okleva. Kao iskusni rendžer, znao je da je sada u najpovoljnijoj situaciji, pošto se nalazio u zaklonu, a njegovi protivnici na čistini. Zato je pažljivo nanišanio stražara na osmatračnici koji je bio najopasniji, jer je imao najbolji pregled. Baš sada se nešto dovikivao sa crnokosom devoj-

kom, a onda su jahači prošli kroz kapiju, a reza počela da se spušta. Zato je pažljivo nanišanio i opalio. Meksikanac se samo malo zateturio, zatim se presamitio preko ograde i bez glasa pao u dvorište. No, Mek Hju nije imao vremena da čeka. Krajičkom oka je video da ga je pogodio i odmah se okrenuo prema grupi na konjima. Oba Meksikanca tamo su okretala cevi pušaka prema njegovom zaklonu, ali rendžer je i ovog puta bio brži. Njegov drugi hitac izbacio je prvog iz sedla, a odmah zatim morao je da se povuče u zaklon. Naime, video je da drugi Meksikanac povlači oroz, a tren posle toga, tane mu je prozviždalo neposredno pored nosa. Krajičkom oka spazio je kako se Holidej bacio na Rozitu baš kada je pištoljem krenula prema njemu. Znao je da će Dok moći da se obračuna sa devojkom, a on se usredsredio na drugog stražara znajući da ne sme da promaši. Zato je u trenu izvirio iz zaklona i nanišanio, a već u sledećem času Meksikanac je kriknuo, ispustio pušku i uhvatio se za grudi. Za to vreme, Holidej koji se na zemlji gušao sa devojkom, odbacio ju je snažnim pokretom ruke, a on pritrčao Meksikancu na zemlji i iz njegovog opasača izvađio svoje koltove sa drškom od slonove kosti.

Onda se začula škripa velikih vrata i Mek Hju se ponovo okrete. Morao je da spreči Meksikance da izađu i uključe se u borbu, jer tada on i Holidej ne bi imali velikih šansi. U jednu ruku je uzeo pištolj, a u drugu pušku napunjenu sačmom i zapucao. Dvojica najbržih koja su se već našla na kapiji pali su kao po-

košeni, a onda je čuo kako neko više da se vrata zatvore.

Mali rendžer je samo to i čekao. Skočio je na konja i pojurio prema Holideju, pošto im je svaki trenutak bio dragocen. Video je Doka kako pokušava da umiri Meksikančevog konja koji se besno propinjao. Za to vreme, Rozita se podigla sa zemlje i držeći pištolj, krenula prema njemu. Mek Hju je znao da u borbi na život i smrt čovek ne sme da bude sentimentaln. Zato je još jednom pažljivo nanišanio i opalio. Dok se trkom približavao Holideju koji se konačno našao u sedlu, video je kako devojka pada i još jače mamuznuo konja. Čuo je iza sebe škripu kapije koja se polako otvarala i znao je da su u pitanju sekundi. Video je kako Dok vadi kolt i tera Brendona u trk, a onda se još jače pribio uz leđa životinje i pojurio. Uskoro ih je stigao, tako da su sva trojica kao bez daha jurila niz preriju. Iza njih su se čuli pucnji, ali niko nije imao vremena da se osvrne. Sada je bilo važno stvoriti pristojno odstojanje i izaći van domašaja onih koji su nameravali da ih uhvate.

Tek kada su se našli na ivici blagog uzvišenja, na trenutak su zastali i pogledali nazad, u dolinu. Na bleđoj, zlatnorumenoj svetlosti koja je osvajala ravnice, ugledali su grupu konjanika koja je izjurila kroz kapiju ranča. Bilo ih je možda desetak, svi naoružani dugim puškama.

Mek Hju pogleda Holideja i značajno namignu.

Naravno, Dok je shvatio šta je želeo da mu kaže i jedva primetno klimnuo glavom. Zatim su okrenuli konje i pote-

rali ih niz drugu stranu padine. Brendonu su dali znak da učini to isto. Pošto su mu oduzeli pištolje, tekšaški biznismen je sada bio njihov zarobljenik.

Između njih i reke Rio Grande prostirala se opasna teritorija koju je trebalo preći i dočepati se granice.

*

Lila Lorens je pognula glavu i žurno prešla preko blatnjave ulice u Amarilu. Kišne kapi su je zasipale svom snagom, a vetar ih je prosto lepio za njen ogrtač. Povukla je naniže obod kape sa koga se slivala voda. Bila je zadovoljna što pada kiša i što mora da pogne glavu, jer nije želela da razgovara sa gospodinom Fejnsom koji je baš u tom trenutku izlazio iz banke.

No, to joj nije vredelo, jer ju je dežmekasti bankar video i pohitao za njom dozivajući je po imenu. Pošto je duvao jak vetar, Lila se napravila da ga nije čula. Stigla je do trotoara na drugoj strani ulice i ušla u najbližu trgovinu. Odmah je videla da je pogrešila, pošto je on pošao za njom i odmah je pronašao, iako se pravila da je strašno zauzeta razgledanjem neke tkanine.

– Dobro jutro, gospođice Lorens – rekao joj je ljubaznim glasom, dodirnuvši rukom obod šešira.

Lila pokuša da se napravi iznenađena što ga vidi. Samo malo je podigla glavu i učtivo mu otpozdravila.

– Teško bi se moglo reći da je dobro, gospodine.

– Pa, šta da radimo, gospođice Lorens? Niko ne može da bira sudbinu, zar ne? – dodao je filozofski.

Lila gotovo nečujno uzdahnu. Bilo joj je toplo, jer je u trgovini gorela peć, tako da se sa njihovih kišnih ogrtača počela dizati para. Osetila je kako je obuzima nervoza, pošto je znala šta sledi poslo ovog uvoda.

– Vreme je loše za šetnju, ali dobro za rančere, ako smem da primetim – dodao je Fejns. – Suša je dugo trajala i trava se zaželela kiše.

Stisnutih usana, Lila ga pogleda pravo u oči.

– Da, pašnjaci i proplanci biće opet bogati travom, a potoci puni vode. Ah, izgleda da ćete imati lep ranč, gospodine.

Njegovi debeli obrazi se zacrveneše.

– Mi bismo najviše voleli da vi zadržite vaše imanje, gospođice Lorens. – Ipak, mislim da nema potrebe da vas podsećam da je još jedan produženi rok istekao.

– Ne, uopšte nema potrebe!

Fejns samo klimnu glavom i pogleda je sa izrazom neprikrivenog zadovoljstva čoveka koji je upravo obavio neku neprijatnu dužnost.

– Ovaj... mislio sam da ne bi bilo zgorog da celu stvar još jednom proverim. U stvari... ako biste mi mogli dati neku garanciju da je zahtev za isplatu poslat, onda... u tom slučaju bi mogli da razgovaramo. Ako smem da kažem, tada bi postojala realna mogućnost da se otplata odloži dok novac ne stigne...

Lila ga ogorčeno odmeri.

– O tome treba da razgovarate sa šerifom Lejsijem, gospodine Fejnse! On još

ne dozvoljava da se podnese taj prokleti zahtev!

Debeljko podiže obrve i odmahnu glavom.

– Draga moja, draga moja, moram da kažem da sam razočaran što to čujem. Ali, mislim da ste i vi trebali malo više da se potrudite, draga gospođice. Ne možete očekivati da će vam banka dati bezbroj ustupaka, ako u isto vreme niste spremni da date sve od sebe. Morate se boriti i suočiti sa problemima, a ne čekati da vam novac padne u krilo. Bojim se da je banka učinila sve što je mogla. Ostalo je zavisilo od vas i... stvari su sada takve kakve jesu.

Lila skide kapu i skloni mokre kovrče koje su joj se zalepile za čelo.

– Zar zaista tako mislite? – upitala je glasom koji je podrhtavao. – Mislite da nisam bila skoro van sebe u pokušaju da što pre dođem do tog novca? Nik Lejsi ima određena uputstva od viših organa i zbog nekih drugih stvari još uvek ne može da podnese zahtev! Šta ja tu mogu?

Fejns ponovo zavrte glavom.

– Žao mi je što tako razgovaram sa vama, ali situacija je veoma ozbiljna. Treba da učinite poslednji napor, inače... znate šta sledi, gospođice Lorens. Zato, ako želite da sačuvate svoj ranč, poslušajte moje reči!

Debeljko se zatim učtivo osmehnuo, klimnuo glavom u znak pozdrava i uputio se ka izlazu. Lila je još nekoliko minuta nepomično stajala na istom mestu i razmišljala o onome što je rekao. U stvarnost ju je vratio glas trgovačkog

pomoćnika koje je pitao da li se odlučila za neki materijal.

– Ovaj... ne, ne još – odvratila je zbunjeno. – Treba malo da razmislim. U svakom slučaju, hvala.

Zatim je brzo stavila kapu, privukla ogrtač još čvršće oko ramena i žurno izašla na kišu. Prešla je blatnjavu ulicu žurnim korakom i zaustavila se na tremu ispred Lejsijeve kancelarije. Kada se malo uredila i popravila kosu, nestrpljivo je pokucala na vrata.

Čim je ušla, videla je da Lejsi stoji pored prozora i gleda dalje na ulicu, na kojoj je neki vozač sa volovskom zapregom napravio čitavu gužvu. On se okrete i pre nego što je Lila uspela bilo šta da kaže, kratko dobaci:

– Video sam da vas je Fejns gonio sve do Milerove trgovine.

– Tako je.

– Pretpostavljam da traži novac?

– Vaša pretpostavka je tačna – odvrati Lila uvređeno. – I zbog toga hoću da znam kada ćete konačno podneti moj zahtev?

On se ponovo okrete i sa izrazom nezadovoljstva odmeri gužvu koja se stvorila na ulici. Nije mu se sviđala pomisao da izlazi na kišu i gazi po blatu, pa se ponovo okrenuo prema devojci.

– Lila, pokušao sam da vam objasnim da je izveštaj o tom slučaju otišao direktno do zapovednika teksaških rendžera. Upravo se odvija jedna tajna akcija, tako da ni u kom slučaju ne smemo podneti zahtev, jer bismo time ugrozili život jednog čoveka. Naime, onoga trenutka kada podnesem zvaničan zahtev, neće biti načina da se vest o Sandensovoj smrti

sakrije. To bi uticalo na poduhvat koji su preduzeli rendžeri i stradalo bi više ljudi. Shvatate me, gospođice, zar ne? – dobacio je šerif i krenuo da uzme kabanicu. Jer, dva vozača su već počela da se tuku, a gužva na ulici postajala je sve veća. Nije bilo druge, morao je da interveniše.

Ipak, ugledavši tugu i razočaranje na devojčinom licu, Nik Lejsi se lecnu.

– Čujte, mogu vam pozajmiti nekoliko stotina dolara, ako će to pomoći da se stvar zadrži do trenutka podnošenja zahteva.

Ona odlučno odmahnu glavom.

– Hvala vam, Nik, ali to neće biti dovoljno da se stvar sredi. Ja sam vas još ranije upozorila da ću uzeti stvar u svoje ruke i, kao što vidim, došao je trenutak za tako nešto. Sada znam da je to trebalo da učinim još mnogo ranije – dodala je energičnim glasom. Kada je Nik zaustio nešto da kaže, ućutkala ga je odlučnim pokretom ruke. – Nemojte, nema potrebe. Nikakava ubeđivanja neće izmeniti odluku koju sam donela.

– Šta, dođavola, nameravate da učinite? – prasnuo je Lejsi. – Pa, na taj način biste mogli skriviti smrt jednog čoveka, Lila!

– Možda. Ali, ako ikako bude moguće, to ću svakako izbeći. Rekli ste da je o ovome doneo odluku baš komandant tekšaških rendžera? Dobro. On nije ovde i ne može da zna u kakvom sam ja položaju. Vi ste mi kazali kakav je njegov plan i ja sam se trudila da sarađujem. Ali, sada sam stigla do kraja tog puta, mislim da neko treba da mi pruži podršku.

Na šerifovom licu zaigra ironičan osmeh.

– On sigurno ne zna ništa o vašem ranču, Lila, što je sasvim normalno. Pa, to nisu stvari kojima bi se bavio komandant rendžera! Sto mu gromova, on treba da brine o svim ljudima u Teksasu!

Ali, Lila se nije dala.

– Naravno da ima puno ljudi i žena u Teksasu – ponovi ona jednoličnim tonom. – Ali, zar ja nisam jedna o njih? Ako ne pokušam da iskoristim ovu šansu, izgubiću ranč. Dokle god postoji nada u neku drugu mogućnost, neću sedeti skrštenih ruku i čekati.

Onda se okrenula i bez ijedne reči izjurila napolje. Lejsi je nerazumljivo opsovao, požurio na trem i glasno je pozvao. Ali, Lorens je grabila napred krupnim koracima kao da ne vidi ništa oko sebe. Uzdahnuo je i požurio prema vozarima koji su se tukli valjajući se po blatu. Gomila je stajala i navijala, dok su drugi bezuspešno pokušavali da ih zaobiđu. Ljutito je navukao kišni ogrtač i zagazio u sveže, žitko blato.

*

Bila je to jedna od najgorih pustinja sa kojom se Holidej suočio u toku poslednjih nekoliko godina. Španci su je nazivali Inferno Blanko ili Beli Pakao i ime joj je u potpunosti odgovaralo. Pesak je bio beličaste boje, sitan kao puder, tako da je za tren oka prekrivao jahača, uvlačio se u usta i ždrelo... Maramice, preko lica ovde nisu mnogo pomagale, iako su bile jedina odbrana od ove bele napasti. Sitna beličasta prašina zavlači-

la se ispod okovratnika, hvatala na trepavicama, a za nekoliko minuta dospela bi čak i u čizme. I konji bi za tren okabivali prekriveni belim prahom, pa su bili nemirni, stalno zabacivali glavu i frktali, pokušavajući da iz nozdrva izbace prašinu koja ih je dražila.

Ispod žarkog, bleštavog neba bez oblaka ležale su stene prekrivene beličastim peskom, a tek tu i tamo video bi se po koji zakržljali žbun. Odblesci tih krečnjačkih stena i beličastog peska sa prelivima stvarali su nepodnošljivu, gotovo zaslepljujuću belinu od koje se moglo oslepeti. Zbog toga su Holidej, Mek Hju i Mening gornji deo lica premazali garom umućenim u nekoliko kapi vode, što je donekle ublažavalo prejak odblesak sunca.

Pored toga, gonila ih je grupa Meksikanaca, tako da nisu imali vremena za predah. Dok je bio ubeđen da je vest o njihovom bekstvu razaslata na sve strane, uz naredbu da im se ni u kom slučaju ne dozvoli da pređu Rio Grande. Jer, činovnici meksičke vlade imali su mnogo više da izgube ako bi se slučaj otkrio i zato su sigurno preduzeli sve kako bi ih ućutkali, zajedno sa Meningom, njihovim dojučerašnjim saradnikom.

Naime, američki biznismen koji se predstavljao kao Brenton za njih je bio mnogo opasniji od druge dvojice begunaca. Izveden pred američki sud, on bi otkrio ne samo plan akcije u Teksasu, već i zajednički dogovor o pljački i protežiranju peona kao i o potkradanju meksičke vlade. Kao krunski svedok, Mening bi mogao uticati ne samo na gubitak njihovih položaja, već i na činjenicu

da bi sigurno bili kažnjeni i završili u zatvoru. Zato je bilo normalno očekivati da će učiniti sve kako bi se oslobodili neprijatnog svedoka. Toga je bio svestan i sam Mening i zato je, nateran sticajem okolnosti, više od svega želeo da se dočepa granice. Smatrao je da, u najgorom slučaju, u Teksasu može dobiti nekoliko godina zatvora, što je bilo mnogo privlačnije od strašne smrti u belom pesku pustinje Inferno Blanko. Pošto mu hrabrost nije bila jača strana, a možda i zbog svesti o bezizlaznosti sopstvenog položaja, on se neprestano žalio i jadikovao. Holidej i Mek Hju su neko vreme ćutali i podnosili ga, jer je svaki razgovor značio unošenje sitne prašine u pluća i grlo. Ali, kako su se žalopojke nastavljale, mali rendžer je u trenutku zaustavio konja i snažnim udarcem pesnice poslao Teksašanina na tlo.

– Umukni već jednom, kukavice, inače ćemo te ostaviti lešinarima! – procedio je besno, bez reči se okrenuo i nastavio da jaše. Naravno, i on i Holidej su dobro znali da mora da krene za njima, jer je sve drugo značilo sigurnu smrt. Jače nego ikada, toga je bio svestan i sam Mening i videvši da je vrag odneo šalu, brzo je ustao, uzjahao konja i pošao za njima.

Kada su posle jedno pola sata, stigli do male udoline, rešili su da postave zasedu svojim goniocima. Dok je Mek Hju rukom dao znak da stane, a Meningu pokazao da produži dalje. Pošto mu je rendžer dobacio laso, Holidej je zategao konopac preko najužeg dela plitke jaruge, drugi kraj je prebacio preko drveta i vezao za granu koja je trebala

da posluži kao poluga. Zatim su obojica čučnuli u zaklon između stena.

Ništa ne sluteći, grupa gonilaca je posle izvesnog vremena naišla u punom trku. Tada je Holidej svom snagom povukao granu i konopac se zategao preko prolaza tačno u visini konjskih glava. Uplašene životinje su nervozno zanjistale i propele se zbacivši jahače na zemlju. Dok su se iznenađeni gonioci još nalazili na tlu, Mek Hju i Holidej pritrčase i pripucaše. Tela dvojice Meksikanaca ostala su da leže na tlu, dok su ostala trojica posegla za puškama. Holidej je hladnokrvno opalio u malenog čoveka sa sombrerom, dok je drugi pokušao da udari Mek Hju kundakom. Međutim, rendžer se vešto izmigoljio i udario ga nogom u stomak, da bi već u sledećem trenutku njegov kolt pogodio cilj. Uplašen i razdražen, preostali Meksikanac je izvukao nož i koraknuo prema Doku. Ali, kolt sa drškom od slonovače ble-snuo je poput srebra na žarkom pustinjskom suncu, a hitac ispaljen iz njega pogodio je cilj. U trenutku je zavládala čudna, neprijatna tišina koju je remeti-la samo njiska uplašenih konja. Dva čoveka izmenjaše poglede koji su govorili više od reči i požuriše da pokupe puške i vide ima li hrane i vode u bisagama.

Posle nekih desetak minuta, krenuli su dalje vodeći sa sobom dva rezervna konja natovarena oružjem i drugim potrepštinama. Bili su zadovoljni što su se snabdeli zaliham, jer su znali da neće moći da svraćaju u naseljena mesta sve dok se ne dočepaju velike reke.

Prešli su skoro pet milja pre nego što su naišli na Meningov trag, a nešto kasnije pronašli su i njega šćućurenog u jednom zaklonu.

– Čuo sam... pucnjavu... – rekao je sa neskrivenim strahom. – Ovaj... da li je sve u redu?

– Uglavnom – odvrati rendžer prezrivo, a onda se okrete prema Doku.

– Šta ćemo sada, mister Holidej? – upitao je tiho.

– Sakupićemo drva i pripremiti nešto za večeru. Ovo će nam biti retka prilika da pojedemo nešto toplo, jer ne znamo šta će biti sutra. U svakom slučaju, dobro je što su ovi prokletnici poneli hranu sa sobom.

– Ovo je strašno... – promuca Mening. – Nikada nisam video ovakvu pustinju.

Na Dokovom licu pojavi se nešto kao osmeh.

– Naravno da je strašno kada se radi o najgoroj pustinji u Meksiku, prijatelju. Imamo nekoliko čaturica vode i malo hrane i zato se čuvajte. Ovde nema izvora, niti divljači koju možemo ustreliti da bi popunili zalihe.

Mening ga zaprepasćeno odmeri.

– Mora da postoji još neki put, Holidej – gotovo je zavapio.

Mali rendžer se prezrivo osmehnu.

– Naravno da postoji, gospodine. Imamo mnogo puteva koji vode do granice i svi su lakši od ovog. Ali, ti putevi će biti prepuni Meksikanaca koji jedva čekaju da nas se dočepaju. A to baš nije nešto, zar ne?

Pošto Teksašanin nije odgovarao, Holidej dobaci:

– Ti se možeš odvojiti i krenuti jednim od tih puteva, Mening – rekao je hladnokrvno. – Ali, budi siguran da ćeš biti mrtav pre nego što pređeš jednu milju. Dakle, jedini iole siguran put je preko pustinje. Ako je pređemo i ukoliko nas Meksikanci ne stignu, imamo šanse da se spasemo.

Mek Hju se namršti i uzdahnu.

– Da. Kada dođemo do reke, ostaje nam samo da se provučemo između patrola koje će vrebati na samoj granici.

Mening tiho zastenja.

– Oh... samo... to.

– Dosta kukanja! – dobaci Holidej. – Okrenite se oko sebe i pronađite koje drvo! Nemamo vremena za gubljenje!

*

Prošla su još dva dana, a trojica ljudi su još uvek jahala kroz Beli Pakao. Treće noći, rezerve vode već su bile pri kraju, a obrok im se sastojao od nekoliko zalogaja sasušenog pasulja. Svi su bili ćutljivi i nekako namršteni. Da bi razbio turobnu atmosferu, Holidej se u jednom trenutku okrete prema Meningu i upita ga:

– Još uvek nam nisi rekao u čemu bi se konkretno sastojao taj vaš posao u Teksasu, Mening? Kako bi bilo da nam sada pojasniš stvar?

Teksašanin ga iznenađeno odmeri.

– Čemu to, Holideje? Ionako nećemo uspeti da napustimo ovu prokletu zemlju. Nisu nas pobili oni bandidosi, ali će nas ova pustinja sasvim dokrajčiti. A to mu na kraju dođe na isto. Stvarno ne znam koga je briga šta smo planirali?

– Mene je briga – odvratio je Holidej kratko. – Uspećemo da se izvučemo i zato me interesuje kakav je to posao koji je Sandens trebao da obavi.

– Još uvek nameravate da svoju nameru izvedete do kraja? – upita Mening iznenađeno.

– Zašto da ne? – ubacio se Mek Hju. – Zar zbog toga što je nekoliko razbojnika pokušalo da nas likvidira? Zbog toga što smo u bekstvu i što nas metak može stići svakog sekunda? Hej, čoveče, pa to je za nas sasvim normalno!

Mening uzdahnu i obrisao prašinu sa lica. Pošto je završio sa jelom, mahinalno je pružio ruku ka čaturici sa vodom. No, Holidej ga čvrsto zgrabi za podlakticu.

– Nema više do jutra.

– Do vraga, od ovog pasulja sam baš ožedneo!

– Zbog toga sam ti i rekao da sačuvaš vodu za posle obroka, ali ti si odmah popio svoj deo. Sada nemaš ništa do zore i tačka.

Mening je zaustio da protestuje, ali ga je Dokov ledeni pogled u trenutku presekao.

– De, de... dobro – rekao je nekako škriptavim glasom – možda će mi priča o planovima za Teksas malo skrenuti misli. Ali kada završim, biću jako žedan.

Holidej uze čaturicu i stavi je pored sebe.

– Ujutro, ne ranije.

Mening ga besno pogleda i duboko uzdahnu. Nije mu preostalo ništa drugo, nego da im ispriča sve o poslu u Teksasu.

*

Holideju se nimalo nije svidelo ono što je čuo. Naime, on je stvari sagledavao sasvim drugačije od tog gramzivog biznismena, a po rendžerovom pogledu znao je da i on misli isto.

Sve je bilo prosto, ili je bar tako izgledalo u priči.

Pošto bi za račun vladinih službenika i Menga, revolverom isterao peone sa njihove zemlje, Sandens je trebalo da dobije deset hiljada pezosa u zlatu. Ta cena uključivala je i operaciju u Teksasu koja je bila izuzetno opasna i mogla da ima dalekosežne posledice.

Po zamisli Mengovih ortaka, Sandens, odnosno Holidej, trebalo je da dođe u Bodi, stočarski grad na reci Kolorado u kome se, već godinama, tradicionalno nudila najbolja grla i koji je bio jedan od najrazvijenijih i najpoznatijih stočarskih centara u ovom delu Amerike. Naravno, mnogi drugi gradovi u Teksasu su na određeni način zavisili od stočarstva, ali je kvalitet robe u Bodiju bio neprikosnoven. Tu su dolazili predstavnici mnogih fabrika za preradu mesa sa severa i kupovali baš u Bodiju. Po dolasku, Holidej je trebalo da pronađe vođu grupe iznajmljenih plaćenika koji se zvao Lesing. Bio je to čovek koji se pojavljivao na svim mestima gde je bilo sukoba i gde su plaćene ubice bile na ceni. Sa Sandensom kao vođom, ta banda je trebalo da „prošeta“ kroz celu pokrajinu i svuda izazove metež. Zadatak im je bio da krađom velikih stada, saterivanjem stoke u jaruge i reke i sličnim pakostima, postojeće teškoće sto-

čara učine nemogućim i stvore pravu konfuziju. Pritom bi uvek morali da ostave tragove koji bi bez ikakve sumnje okrivili Indijance ili lokalne farmere. Trebalo je, takođe, da napadaju i kaubojе, goniče stoke, tuku ih i maltretiraju, sve dok ljudi ne bi shvatili da u tim krajevima za njih više nema mesta. Drugim rečima, zadatak im je bio da pokrajinu bace u kaos, potpuno poremete ponudu stoke koja, navodno zbog Indijanaca, ne bi mogla da stigne na tržište.

U toj situaciji bili bi ostvareni svi uslovi da na tržište „uskoči“ jeftina stoka iz Meksika koja je brodovima transportovana do prvih američkih pristaništa. Naravno, kupci ne bi pitali za cenu, roba bi bila prodana i stvorili se uslovi da se i drugi kontigenti rasprodaju čim stignu do američke obale. To bi trajalao dosta vremena, jer se poremećene prilike u Teksasu ne bi mogle popraviti preko noći. Kada bi se to najzad desilo, teksasški proizvođači stoke morali bi da se takmiče sa ponudama iz Meksika i sigurno snižavaju svoje cene...

Na kraju priče, Meng je priznao da to možda nije moralno, ali čovek ne može da gleda na sve. On i njegovi ortaci procenili su da bi akcija donela veliku zaradu i to je za sve bio dovoljan motiv.

– Uostalom, važno je zaraditi – završio je on. – Ljudi se snalaze na različite načine.

– Možda – odvrati Holidej ledeno. – Samo, u vašem slučaju je ta zarada podrazumevala dosta prolivene krvi, Teksaninе. Mislim da je to daleko od obične trgovine.

Meng se uzvrpolji.

– Pa... ako bi se peoni oduprli, pretpostavljam da bi bilo i toga. Čak i ako je tako, verujem da bismo im učinili samo dobro. I sami ste videli kako žive sa vladinim službenicima na grbači. Ti ljudi su toliko korumpirani...

– ... baš zbog takvih kao što si ti, Mening – prekide ga Dok osorno. – No, do vraga s tim, taj deo posla je osujećen! Preostaje još samo Teksas. Izgleda da u tome ne vidiš ništa strašno?

– Ovaj... ja ne bih bio direktno umešan u to. Hoću da kažem... ne bih se tamo nalazio... i...

Dokov prezrivi pogled u potpunosti ga je pomeo, tako da nije znao da nastavi.

– Dodavola, Holideje – rekao je kada se malo pribrao – nisam ni ja kriv za sve. Oni su organizovali bandu koju je Sandens trebao da predvodi.

– Poznaju li ga ti plaćenici sa kojima treba da se sastane u Bodiju?

– Koga?

– Pa... Sandensa!

Mening odmahnu glavom.

– Koliko je meni poznato, ne. Mislim da je u jednom pismu taj Lesing napisao da nema ništa protiv da ih predvodi nepoznati čovek... Da, da, sada sam siguran da je tako!

Holidej zadovoljno klimnu glavom, a Mek Hju ga zabrinuto odmeri.

– Nadam se da mislite ono što ja mislim da mislite?

Na Dokovom licu pojavi se nešto kao poluosmeh.

– Nema drugog načina da se stvar privede kraju, Mek Hju.

Rendžer odlučno odmahnu glavom.

– Ovoga puta niste u pravu, Holideje. Sigurno neko od Lesingovih plaćenika poznaje Sandensa! Pa te hulje se međusobno drže, to znate i sami! Ako ga ne poznaju, postoji velika verovatnoća da su ga negde sreli! Oh, mislim da ne treba uludo da izgubite glavu, čoveče! Onoga trenutka kada utvrde da niste Sandens, pozdravite se sa životom!

– To je rizik sa kojim sam od početka računao – odvrati Holidej kratko. – Ipak sam odlučio, Džoni. Čim se vratimo nazad u Teksas, otići ću u Bodi i srediti Lesingovu bandu. A i ti ćeš dati svoj doprinos – dodao je i pogledao u Meninga.

On se iznenađeno trže.

– Doprinos? Kakav doprinos?

– Onaj koji samo ti možeš dati. Naći ćemo načina da obavestimo Lesinga o Sandensovom dolasku, a ti ćeš nam u tome pomoći, lupežu. Biće to šansa da zaradiš i neku olakšavajuću okolnost.

Mening na jedvite jade proguta „kne-dlu“.

– Izgleda da nemam drugog izbora.

– Tačno, nemaš. Ne zaboravi da si naš zarobljenik, drugar. Ako pokušaš bilo šta, dobićeš metak u potiljak kao i svaki drugi begunac.

Teksašanin ga odmeri s nevericom.

– Šalite se...

Ali, odmah zatim, shvatio je da Dok Holidej misli ozbiljno. Njegovo lice toga trenutka ličilo je na hladnu, bezizražajnu masku.

*

Približavajući se severnoj granici pustinje, sa svake strane su primetili po jedan udaljeni oblak prašine. Bilo im je jasno da su u pitanju Meksikanci koji su rešili da ih sačekaju i likvidiraju kada već to nije uspeo Beli Pakao. Kako je vreme prolazilo, ta razdaljina se postepeno smanjivala, tako da su se sada već raspoznavali pojedinačni konjanici. Mek Hju je na zapadnoj strani izbrojao sedam gonilaca, a na severoistoku devetoricu. Bili su to okoreli bandidosi koji su hladnokrvno ubijali za novac. Njihova upornost značila je da su za ovaj posao odlično plaćeni i da neće odustati.

Mening je jahao između Holideja i Mek Hju, lica prekrivenog slojem prašine, ali zabrinutog i uplašenog pogleda. Povremeno je ispod oka odmeravao svoje saputnike, ali njihova lica nisu odavala nikakva osećanja. Zbog toga mu je bilo još teže. Nije više znao šta da misli. Činilo mu se da jašu pravo u smrt.

Čim se sa njihove leve strane ukazala mala uvala, Holidej je rukom dao znak Mek Hjuu. Rendžer je odmah klimnuo glavom, shvativši Dokovu zamisao. Naime, ako bi do uvale stigli pre manje grupe Meksikanaca, onda bi u trenutku napada siluete gonilaca bili jasno ocrtane, dok bi im sunce direktno „udaralo“ u oči. To bi značilo kratko zadržavanje i malu prednost za begunce koji bi mogli da pripucaju i, uz malo sreće, unište ovu grupu.

Ništa ne sluteći, Mening pomisli da su njegovi saputnici poludeli. Zar sada da skreću prema uvali? Zbog čega?

– Ovde će nas sigurno uhvatiti – zakukao je.

– Neće, ako se dugo ne zadržimo. I nemoj silaziti sa konja, bez obzira šta se desilo! – dodao je Holidej kroz zube. – Radi ono što radimo Džoni i ja i neće biti problema. Ako napraviš neku glupost, bićeš prepušten sam sebi, da znaš. Jer, ovde je svaka sekunda važna i sigurno nećemo imati vremena da te izvlačimo iz sosa u koji zapadneš.

To je za Meninga bilo dovoljno. Instinktivno je osetio da ne treba više ništa da kaže, niti da protivreči Holideju. Čutke je još brže poterao konja, s namerom da se ne udaljava od svojih saputnika. Znao je da ne može da se meri sa njima, jer oni u ovakvim stvarima imaju mnogo više iskustva. Iako mu je ovaj potez izgledao pomalo suludo, znao je da ih se mora držati, pošto drugog izbora nije bilo.

Za to vreme, manja grupa Meksikanaca je primetila kuda su se uputili i pokušala da ih odseče. Posle nekoliko minuta, odustali su od tog pokušaja, pošto je njihov vođa pomislio isto što i Mening: u uvali će biti lakši plen, jer će ih opkoliti i likvidirati bez ikakvih problema. Zato je dao znak ljudima da ih puste da uđu u malenu dolinu. Holidej i njegovi pratioci su to iskoristili, brzo preskočili preko niskog prevoja i ujahali u plitki peščani krug. Skoro istog trenutka, začuli su radosnu viku Meksikanaca koji su smatrali da je stvar već napola završena.

No, izgleda da su se prerano obradovali.

Naime, čim su stigli do sredine uvale, Holidej i Mek Hju su zategli vođice, okrenuli konje i prineli „vinčesterke“ ramenima. Baš tada, grupa Meksikanaca stigla je do ivice udubljenja. Bili su ne malo iznenađeni kada su videli da se događaji ne odvijaju onako kako su oni predvideli. Jer, svi su iznenađeno stali ne znajući šta da preduzmu. Jedino je njihov vođa, bradati debeljko sa sombre-rom, shvatio namere begunaca, ali je njegova reakcija bila suviše spora. Vinčesterke su već planule i on je pao kao pokošen. Čuo je samo jauk jednog od svojih ljudi, ali nije bio u stanju bilo šta da kaže ili naredi. Puške su i dalje nastavile da bljuju vatru u oblake prašine koje su podigli konji bez jahača uplašeno se vrteći u krugu. Nekolicina je u toj gužvi pala na zemlju, a kada su pokušali da ustanu i pruže otpor, padali su pogodeni preciznim hicima. Tako je za manje od jednog minuta ivica zaravni bila čista i na njoj se nije video bilo kakav pokret. Uplašeni konji pobegli su u pustinju i samo je još poneki oblak beličaste prašine govorio da je tu pre nekoliko minuta bilo izuzetno živo i dinamično.

Holidej i Mek Hju dobro su znali da nemaju vremena za radovanje, niti za bilo kakav razgovor. Brzo su napunili vinčesterke i tek što su poterali konje uz padinu, do uvale je stigla druga grupa Meksikanaca. Videvši šta se dešava, odmah su zapucali za beguncima koji su svom snagom grabili napred.

Dok Holidej se nije okretao, ali je čuo kako njihov vođa ljutitim glasom izdaje naređenja, šaljući ljude na drugu stra-

nu uvale kako bi im presekli put. Vikao je kako begunci ne smeju proći i kako se još ovde moraju likvidirati. Zato je Dok zategao uzde i velikom brzinom okrenuo konja, a Mek Hju ga je sledio gotovo u sekundu. Samo je Mening nastavio da jaše još nekoliko metara, očigledno zbunjen ovim iznenadnim manevrom. Kada je shvatio šta se dešava, i on je brže-bolje okrenuo konja i požurio za svojim saputnicima. Iako je u sebi osećao ogroman strah, bilo mu je jasno da se ni u kom slučaju ne sme odvajati od Holideja. Znao je kakve su njegove sposobnosti i slutio da samo uz njega ima šansu da se izvuče.

Sada su sva trojica jurila nazad putem kojim su i došli. Vođa bandidosa urlao je pozivajući ljude nazad, ali ga oni, zagneti trkom, uopšte nisu čuli. Osim toga, jahali su ispod ivice uvale i nisu mogli da vide povratak begunaca. Sluteći da će ovaj galamdžija sam pojuriti za njima, Holidej se za trenutak zaustavio, nanišanio i... Meksikanac se bez glasa srušio na zemlju.

Dok još jače obode konja i dade se u trk kako bi stigao Mek Hju i Meninga. Čim su se dovoljno udaljili, napravili su veliki luk i uputili se prema severozapadu, gde je, skrivena od pogleda, vijugala moćna i velika reka Rio Grande.

Njihova trka za život se nastavljala. Iako je znao da ih čekaju još brojne prepreke, Dok Holidej je osećao da će uspeti. A to osećanje ga do sada nikada nije izneverilo.

*

Voring, kapetan rendžera, ćutke je sa-
slušao priču Lile Lorens. Sedeli su u nje-
govoј kancelariji u Medranu, glavnom
štabu rendžera za taj deo Teksasa. Ina-
če, Medrano je bio simpatičan, uredan
gradić koji je bio udaljen dva dana jaha-
nja od Amarila. Međutim, Lila je to ras-
tojanje prešla za svega dan i po. Nigde
se nije zaustavljala, bez obzira na umor
i eventualne opasnosti. Htela je sebi da
pokaže da je sposobna da učini još nešto
za svoj ranč koji joj je predstavljao ceo
život.

Jer, nakon poslednjeg razgovora sa Ni-
kom Lejsijem, shvatila je da sudbinu
mora uzeti u svoje ruke. Nije želela da
pusti da joj sve što ima isklizne iz ruku
kao pesak iz peščanog sata samo zbog
nekih „poverljivih stvari“ koje nije smela
da zna. Naravno, bila je dovoljno pamet-
na da se previše ne nada, ali... morala
je da pokuša.

Kada je završila svoju priču, kapetan
Voring se sa uzdahom zavalio u fotelju
i zapalio cigaru koju je već neko vreme
držao u ruci. Nosio je urednu rendžer-
sku uniformu, a proseda kosa i brkovi
davali su njegovom simpatičnom licu
ozbiljnost i strogost. Uostalom, on je bio
stari ratni kapetan i kao jedan od prvih
oficira-rendžera, veoma cenjen u dru-
štvu.

Iako je devojka završila svoju priču,
on je još uvek zamišljeno ćutao. No, Lila
više nije mogla da podnosi neizvesnost,
već je nestrpljivo upitala:

– Možete li nekako da mi pomognete,
gospodine? Ranč mi je sve u životu, jer...

Zaćutala je, jer su joj se oči napunile
suzama. Umor, strepnja i nekakav tihi,
pritajeni strah učinili su svoje, pa je ose-
tila da je na kraju snaga.

– Sasvim razumem vaša osećanja,
gospođice Lorens – odvrati Voring
oprezno. – Ranč vam je važan, jer je to
vaš dom i na njemu i od njega živite. Ali,
moram još da dodam da u potpunosti
razumem i razloge gospodina Lejsija.

Lila se ukoči i tako jako stisnu usne,
da je u istom trenutku osetila oštar bol.
Iza Voringovih reči naziralo se odbija-
nje...

– Vidite, gospođice Lorens – nastavi
Voring ljubazno – po mom mišljenju je
sve ovo nesrećan splet okolnosti. Šerif
Lejsi je imao određena naređenja i on ih
je kao pravi profesionalac samo sproveo
u delo. Da sam na njegovom mestu, ja
bih verovatno učinio to isto.

Lila oseti grč u stomaku. U jednom
trenutku prostorija oko nje se zaljuljala,
tako da je morala da zatvori oči. Trebalo
joj je nekoliko trenutaka da se pribere
kako bi ponovo mogla da pogleda u Vo-
ringa. Uprkos svemu, ona je rešila da se
ne predaje, nego da po svaku cenu ide
do kraja.

– Ako vi ne možete da mi pomognete,
kapetane – rekla je trudeći se da joj glas
zvuči smireno – otići ću u Ostin i obrati-
ti se guverneru lično. On mi mora pomo-
ći... I ja sam stanovnik Teksasa čije je
imanje ugroženo, a dalji opstanak dove-
den u pitanje.

Voring za tren odloži cigaru i prijateljski se nasmeja.

– Čekajte malo, gospođice Lorens, mi-
slim da ipak možemo nešto da pokuša-

mo. Telegrafisaću Lejsiju da proverim činjenice, a onda ćemo pozvati guvernera. U međuvremenu, vi se odmorite i ručajte: preko puta imate prijatan restoran sa umerenim cenama. Malo se prošetajte i navratite kasnije.

– Baš ste ljubazni, gospodine – odvrati Lila osećajući kako tamni oblaci nestaju sa njenog horizonta. Kratko je pozdravila kapetana, a onda se odšetala do restorana, pojela ručak i nekako na silu popila kafu. Iako su joj zalogaji zastajali u grlu, završila je sa jelom i krenula da se prošeta glavnom ulicom. Kada se vratila i ponovo otvorila vrata Voringove kancelarije – sve joj je bilo jasno.

Kapetan je sedeo u oblacima dima i zamišljeno gledao negde u daljinu. Kada ju je ugledao na vratima, brzo je oborio pogled, dok su mu se na obrazima pojavili crveni pečati.

– Žao mi je, gospođice Lorens – odvratio je Voring i ne podižući glavu. – Izgleda da su događaji krenuli drugim tokom. Malopre sam dobio informaciju u kojoj se kaže da je banka jutros preuzela vaš ranč.

Lila preblede i bez reči klonu u stolicu. Bio je to kraj svih njenih nadanja, ružan završetak puta na koji su ona, Morgan i majka stupili sa toliko nade. Zar je moguće da je sve otišlo u vetar? Ne znači li to da je Morgan poginuo uzalud? Osećala je kao da joj se ogroman teret navalio na ramena, a ona ne može da se pomeri. Suze su same navirale i ona ih pusti da teku niz obraze. Šta će sada? Kuda će krenuti, gde će živeti? I... da li je to uopšte moguće? U stvari, činilo joj se da je u pitanju samo ružan san

i da će, kada se probudi, sve biti isto kao i pre.

Iskusni Voring nije ništa rekao, već ju je pustio da se sabere. Znao je da je to za devojkicu strašan trenutak i da joj je potrebno vreme da prihvati tako lošu vest i pomiri se sa njom.

– To znači da je sve završeno – promucala je jedva čujno. – Sav moj trud je bio uzaludan. Kada samo pomislim da... Ne-ka, ne želim da vas opterećujem svojim problemima... U svakom slučaju, hvala vam na trudu i brizi, kapetane.

Pošto je osećala kako je suze guše, naglo je ustala i pošla prema vratima.

– Čekajte, gospođice Lorens – pozvao je Voring ustajući. – Kuda ste pošli?

– Kuda sam pošla? – ponovila je ne okrećući se. – Pa... valjda u Amarilo. Mada... ne znam da li to ima nekog smisla?

Nije više mogla da kaže ni reč. Lagano je izašla iz kancelarije štaba i dugo lutala ulicama grada. Iako je obrisala suze i gledala ispred sebe široko otvorenih očiju, nije ništa videla: njene misli bile su na drugom mestu, a to je bio njihov ranč u okolini Amarila. Gledala je pred sobom zelene padine, kuću okruženu cvećem i kaktusima i videla majku kako sedi na tremu i smeška se. Ona je poslovala po kuhinji, dok je Morgan radio oko stada. Svi su bili raspoloženi i verovali u bolju budućnost. Nadala se da će majka ozdraviti, a ona i Morgan zajedničkim snagama još više proširiti ranč i bez problema vratiti kredit koji su dobili od banke.

„Tako sam srećna zbog kuće, Lila“, čula je blagi majčin glas. „Sada, kada vidim da ste uspeali, mogu i da umrem.“

Taman je htela da uhvati majku za ruku i nešto joj odgovori, kada joj je tamni oblak zaklonio vidik: u mraku je prepoznala Morganovu siluetu kako joj maše i trči putem na čijem kraju ga čeka majka. Ali, čudno... videla je samo njeno lice... Onda je sve prekrila tama.

Već sledećeg trenutka, Lila Lorens se bez glasa srušila na zemlju.

Kada je otvorila oči, videla je oko sebe zabrinuta lica, a onda čula glas neke žene:

– Sklonite se! Evo dolazi doktor Stivens. Baš je izlazio iz radnje...

Lila se ponovo osvestila u urednoj, belo okrećenoj prostoriji. Lagano je okrenula glavu i videla simpatičnog postarijeg čoveka koji je sedeo za stolom i nešto pisao. Čuvši šum, on okreće glavu i ljubazno se nasmeši.

– Ah, probudili ste se, mlada gospođice!

– Da... – zbunjeno prošaputa Lila. – Šta... šta se to desilo... Gde sam ja?

– Nalazite su u mojoj ordinaciji, jer ste se onesvestili na ulici. Sreća što sam bio u blizini. Kada sam došao, ponovo ste izgubili svest, tako da smo morali da vas donesemo ovamo. Inače, ja sam doktor Deni Stivens – dodade on prilazeći. – Da li vam je sada bolje?

– Da, dobro se osećam.

– Možete li da ustanete?

– Naravno.

– Čekajte, pomoći ću vam! Hajde, sedite sada ovde u fotelju! Nema više vrtoglavice?

– Ne, doktore, zaista mi je dobro. Ali... šta se to sa mnom desilo?

– Umor i strašna iscrpljenost, mlada gospođice! Ne znam kakvu nevolju imate, ali ste svoj mladi organizam doveli na ivicu. Treba dobro da se odmorite i pojačate ishranu. Potrebni su vam vitamini i odmor. Odakle ste?

– Iz Amarila.

– Sami ste ovde?

– Da, u stvari... treba da se vratim... samo...

Doktor Stivens podiže ruku i prekinde je.

– Neću da se mešam u vaš život, ali treba dobro da se ispavate. Pošto pretpostavljam da nikog ne poznajete, pozvaću gospođu Stivens i ona će vas smestiti u postelju. Kada se dobro odmorite, onda možete poći. I... nemojte mi zahvaljivati! Imam ćerku vaših godina koja je trenutno u Čikagu i znam koliko mlade devojke mogu same sebi da naškode. Dakle, slažete li se sa mojim predlogom?

Razočarana, umorna i iscrpljena, Lila Lorens samo ćutke klimnu glavom.

*

Meksikanci su ih čekali na reci. Holidej je računao da su pokrili bar pedeset milja granične linije, računajući da će se begunci pojaviti na tom potezu. Na sreću, to ih je na neki način razvuklo, tako da ih nisu mogli napasti u velikoj grupi.

Prelazak preko preostalog dela pustinje bio je zaista strašan. Morali su da gone konje do iznemoglosti, tako da su jedva čekali smiraj dana i noć koja je do-

nela svežinu. Kada su konačno napustili Inferno Blanko, pošli su ka severu. Bili su umorni, iscrpljeni i žedni i jedva se održavali u sedlima. Onda su naišli na jedan prevoj između stena, pa su morali da siđu i povedu konje uzanom stazom. Kada je Mening počeo da se žali govoreći da više ne može ni koraka, Dok ga je besno ućutkao:

– Ćuti i ne kukaj! Blizu smo reke!

Teksašanin je samo klimnuo glavom, instinktivno sluteći opasnost. Lagano su vodili konje između stena obraslih kržljivim rastinjem, pazeći da budu što tiši. Noć je bila tiha, tako da je i najmanji šum mogao da ih oda. Kada su konačno stigli do vrha i počeli da se spuštaju mnogo širom, gotovo ravnom stazom, pred njima je zasvetlucala široka traka reke. Voda je blistala na mesečini i činilo se kao da je poprskana svetlucavim srebrom.

Ugledavši pred sobom dugo sanjani prizor, Mening je prigušeno kriknuo i vukući konja pojurio dole pre nego što su Holidej i Mek Hju mogli bilo šta da kažu ili ga zaustave. Sledeći ih, ostali konji su nekako skliznuli niz padinu i već sledećeg trenutka se našli u vodi.

– Grom i pakao! – progundā Holidej kroz zube. – Svako na rastojanju od dvadeset milja znaće da smo ovde! Kada je već tako, Džoni, hajde da se i mi pokvasimo! Ko zna šta nas još čeka, prijatelju!

Klizajući se po sitnom šljunku, sjurili su se niz padinu i bacili se u plitku vodu, između konja koji su pohlepno gutali. Mening je ležao opružen i, lica zagnjurenog u vodu, pio krupnim gutljajima.

Tada se začuo poznati fijuk i prvo tane je prozviždalo pored Holideja i zarilo se u rečno dno. On se iznenađeno trže, ali pre nego što je i pokušao da se digne, drugi kuršum mu je probio šešir. Mek Hju je već odskočio unazad dok se Mening šćućurio u vodi, ne usuđujući se da se pomeri. Holidej je shvatio situaciju u nekoliko sekundi i ljutito opsovao kroz zube. Naime, trojica su se nalazila sa leve, a nekolicina malo dalje, na desnom kraju obale. Osim toga, čuo je topot kopita i zaključio da dolazi još Meksikanaca. Izvadiвши kolt, potrčao je nazad i brzo zgrabio uzde svoga konja. Mening je krenuo za njim, a onda zbunjeno zastao, dok je Mek Hju koji je već bio u sedlu svoga ridana, već opalio dva hica iz svog kolta koga je iz milja zvao „bombarder“. Kao i uvek, mali rendžer je bio precizan, pa je jedan napadač pao, a drugi kriknuo i uhvatio se za ruku. Odmah zatim, zapucao je i za trećim, ali on se izgubio između žbunja.

U međuvremenu, Holidej je zgrabio Meninga za okovratnik, podigao ga na sedlo iza sebe i poterao umornu životinju preko reke. Mek Hju ga je sledio, neprestano pucajući. Sa svih strana čula se vika, njiska konja i fijuk kuršuma. Pucajući čas napred čas nazad, dva prijatelja su bila svesna da se moraju dočepati druge obale. Videvši da im se jedna grupa približava kroz vodu, Holidej počeo da puca iz puške. Odmah je pogodio onog na čelu, dok je drugi urlajući potegao mačetu želeći da se baci na njega i obori ga u vodu. Ulažući poslednji napor, Holidej podbode konja koji se visoko prope, tako da su i on i Mening pali

u vodu. Ipak, odmah je ustao i nastavio da mlati pištoljem tamo-amo, slušajući kako Mek Hju uspešno „posluje“ svojim bombarderom. Pre toga je Meningu dobio pušku i visoki Teksašanin najzad pripuca bez straha. Bila je to očaj-nička borba na život i smrt u kojoj su trojica ljudi izvlačili iz sebe poslednje atome snage...

I taman kada je pomislio da će bar izginuti na teksaškom tlu, Holidej začu nekoliko ujednačenih pucnjeva i dva Meksikanca ispred njega se srušiše u vodu bez glasa. Nije stigao da podigne glavu, a pucnji zapraštaše sa obale.

– Patrola rendžera! – povika Mek Hju koji je klečao u plitkoj vodi pocepanog odela, mokre i razbarušene kose.

– Neka me vrag nosi! – dodade Holidej zadovoljno i snažnim pokretom povuče Meninga nagore. – Hajde, diži se iz te vode, gospodine. Ovoga puta smo imali ludu sreću!

*

Odmah čim je došao u Bodi, Lesing je bacio grad na kolena. Sukob sa šerifom bio je smrtonosan za hrabrog predstavnika zakona koga je plaćeni ubica naterao da se maši revolvera i izrešetao ga. Šerifov zamenik bio je mlad čovek i sa njim je bilo još lakše. Naime, Lesing ga je naterao da se pokori njegovim naređenjima, ali pritom formalno zadrži značku i tobože obilazi grad i pazi na red i mir. Naravno, to je bila samo maska, pošto je, u stvari, Lesingova banda gospodarila gradom. Oni su odmah preduzeli određene akcije, premlatili nekoliko

kauboja koji su dogonili stada u grad, a dva građanina ozbiljno ranili.

Naravno, ljudi nisu bili zadovoljni ovakvim razvojem događaja, ali nisu bili u mogućnosti da bilo šta izmene. Ipak, nekolicina rančera je odlučila da se organizuje i angažuje ljude sa strane koji će ih zaštititi od terora. Ali, neko je to dojavio Lesingu, pa su njegovi ljudi upali u logor, isprebijali rančere i rasterali stada. To je kaubojima napravilo dodatni posao, pa su krenuli za stokom, a u gradu više niko nije smeo da se pobuni.

Lesing je već postajao nervozan, jer nije imao nikakvih vesti o Sandensu. Iščekivao ga je sa nervozom, nestrpljiv da obave posao i uzmu lepe pare koje su im obećane. Zato je toga dana žurno krenuo prema telegrafskom birou nadajući se da će dobiti bar neku vest o tom tajanstvenom revolverašu. Bio je malo ljut što je morao da ga čeka i gubi vreme, ubeđen da bi posao bio odlično obavljen i bez njega. No, u pitanju je bio dogovor i Lesing je znao da ga mora poštovati.

Kada su stigli do niske kućice na kraju ulice, dao je znak pratiocima da ga sačekaju, a on sam ušao unutra.

Ugledavši ga, telegrafista pokuša da se nasmeši.

– Upravo je stigao još jedan telegram za vas, mister Lesing – promuca čovek uplašeno. – Taman sam hteo da vas potražim kada...

Lesing lupi pesnicom o pult, a čovek za trenutak sklopi oči.

– Kako, još jedan? – gundao je besno.

– Pa... ovaj prvi je stigao pre dvadesetak minuta. Baš sam hteo da ih pone-
sem i pronađem vas...

– Tvoja sreća što si takav – obrecnu se revolveraš besno. – Inače... Nego, dosta priče! Daj ovamo te telegrame!

Čovečuljak mu drhtavom rukom pruži dva papira.

– Izvolite, gospodine.

On zgrabi listove i snažno gurnu čoveka nazad na stolicu.

– Nikome da nisi pisnuo o ovome, jer će te moji momci izbušiti kao sir – dobacio je preteći. – Da li si me razumeo?

Ne gledajući više preneraženog čovečuljka, Lesing uze prvi telegram i počeo lagano da čita. „Posao uspešno okončan, Sandens na putu za Bodi. Brendon.“

Zadovoljno je klimnuo glavom i progundao:

– Konačno... Mogao je da bude i brži. A šta je, dovraga, ovo? – dodao je i radozvalo uzeo drugi list.

Dok je čitao sve više se mrštio, da bi mu za nekoliko trenutaka lice postalo crveno od besa. Ljutito je opsovao i izašao napolje.

– Nešto nije u redu, gazda? – upita ga Tomi Li, njegova „desna ruka“.

Ovaj ga nekako neodređeno odmeri.

– Brendon javlja da je Sandens na putu. Tamo je sve prošlo kako treba – dodao je odsutno.

– Pa, to je dobra vest, gazda! – dobaci Tomi Li. – Samo njega i čekamo, zar ne? Ipak... nešto nije u redu?

– I nije – promrmlja Lesing osorno. – Dobio sam još jednu vest od prijatelja.

– Zar? Da li je dobra ili loša?

– Ne znam.

– Kako to? Pa, šta javlja taj prijatelj?

– Kaže da je Sandens još pre tri nedelje ubijen u Amarilu. Neka žena ga je „iseckala“ skraćenom dvocevkom.

Tomi Li nabra čelo.

– Nije moguće. A kada ti je Brendon poslao telegram?

– Juče.

– Onda se tu nešto ne slaže. Ne shvatam šta bi to trebalo da znači...

Lesing čvrsto stisnu usne.

– To je prosto. Čovek koji sebe naziva Sandens nije Sandens.

– Ko je onda, dođavola?

– To ćemo saznati – odvrati revolveraš ledenim glasom. – Pre nego što ga ubijemo!

Rekavši to, on zapali cigaru i žurnim korakom krete niz ulicu.

*

Pre grada su se razdvojili, tako da je Holidej ušao u Bodi sa severa, a Mek Hju sa zapada. Bezizražajnog lica i mrgodnog pogleda, Dok je jahao glavnom ulicom, svestan očiju koje su ga radozvalo posmatrale. Odmah se uputio u gradsku štalu, naredio momku da nahrani i istimari konja i izašao na ulicu da protegne noge. Nije primetio kada je sa štalskog tavana sišao jedan čovek iz Lesingove pratnje i požurio do svoga šefa koji je imao sobu iznad saluna „Zvezda“.

– Je li stigao, Džejsone? – upita Lesing nestrpljivo, čim se čovek pojavio na vratima.

Džejson klimnu glavom.

– Došao je. I mogu reći da on sigurno nije Sandens. Čini mi se da sam tog čoveka pre jedno mesec-dva video u Dođžu. Samo, onda je bio drugačije obučen... Koliko se sećam, imao je na sebi fino gospodsko odelo i košulju sa kravatom. A sada nosi običnu prerijsku odeću.

– Opiši mi ga detaljnije!

Džejson nabra obrve.

– Visok je i mišićav, širokih ramena. Lice mu je pravilnih crta, ali nekako strogo. Ima dugu, tamnu kosu i sivkastoplave oči. Pogled mu je nekako... ne znam... dosta oštar i neprijatan.

– Kako kažeš da je bio obučen kada si ga video prvi put?

– Pa... moglo bi se reći kao bankarski činovnik. Fini sako, kravata, šešir, sjajne i čiste cipele. Kako da kažem... kao neki džentlmen iz Nju Orleansa.

Lesing je par trenutaka grčevito razmišljao. Onda je odbio nekoliko dimova iz cigare, klimnuo glavom i dobacio:

– Znaš li ko bi to mogao da bude, Džej-sone?

– Znaš li ga, gazda? – ubaci se Tomi Li.

– Sudeći po Džejsonovom opisu, to bi mogao da bude Dok Holidej, hladnokrvan i hrabar, brz kao munja. Pravi đavo na dve noge.

Džejson opsóva.

– U svakom slučaju, taj tip je ostavio konja u štali i rekao da se zove Sandens.

– A to znači da ćemo imati ozbiljan zadatak – dodade Lesing ustajući. – Hajde, spremi sve što je potrebno, Džej-sone! Završićemo to još večeras! Ti uradi tvoj deo, Tomi! Vidimo se kasnije!

Obojica klimnuše glavama i ćutke se izgubiše. Kada je ostao sam, Lesing uzdahnu i pažljivo uze svoj opasač.

Za to vreme Holidej je, naizgled nezainteresovan za sve oko sebe, šetao glavnom ulicom. Namerno je rekao štal-skom momku ko je, nadajući se da će se gradom raširiti vest o dolasku revolveraša koji se zove Sandens. Naravno, taj glas će stići i do Lesinga, a onda će ovaj doći da ga potraži. Zastao je da zavije cigaretu, po ko zna koji put se mršteći zbog mirisa jeftinog duvana. Ali, to je bio deo njegove uloge i morao je da je odigra do kraja. Dok je pripaljivao, ugle-dao je kako sa suprotne strane dolazi Džoni Mek Hju. Kada se rendžer približio, dva prijatelja su se samo okrznu-la pogledima, nijednim gestom ne pokazujući da se poznaju. Holidej je sa troto-ara zakoračio na ulicu i uputio se ka sa-lunu, ali je usporio korak kada je ugle-dao četvoricu ljudi kako lagano prilaze i gledaju ga u oči. Svi su imali nisko pri-pasane opasače i iskusnom čoveku po-put njega bilo je lako da shvati o kome se radi. Bili su to plaćeni revolveraši, šljam koji se motao oko granice i zarađi-vao na tuđoj mucu. Jedan od njih mu se učini poznat, ali u tom trenutku nije mo-gao da se seti odakle. Video je da se lju-di uplašeno povlače sa ulica i pretposta-vio da ima posla sa Lesingom i njegovim ubicama.

Iako su mu se približavali, on nastavi ukoso, preko puta ulice. Istoga trenut-ka, jedan od njih iskorači napred i viknu:

– Stani na trenutak, mister! Da li si ti onaj koga zovu Sandens? – dobaci ne-

kako podrugljivo, nehajno zakačivši palčeve za opasač.

Holidej stade i malo se okrete, tako da su se sada gledali u oči.

– To sam ja – odvratio je mirno. – Ti si Lesing?

– Da, a ovo su moji pomoćnici: Džejson, Tomi i Šorti.

Holidej ljubazno klimnu glavom, ali odmah shvati da su se sva četvorica rasporedila preko ulice, taman tako da ga na najbolji način uhvate u unakrsnu vatru.

– Izgleda da ćemo neko vreme biti ortaci – dodao je istim neizmenjenim glasom. – Da li si dobio Brendonov telegram?

Lesing klimnu glavom.

– Naravno. U Meksiku je sve prošlo kako treba?

– Da, ali ne dovoljno brzo za moj ukus. Uostalom, nikad ne krijem da više volim da radim sa ove strane granice.

– U isto vreme kad i Brendonov, dobio sam još jedan telegram – dodao je Lesing i Holidej se lecnu od tog tona. Bio je dovoljno iskusan da oseti opasnost koja dolazi. Sada je znao da je baš to u pitanju.

– Da? – rekao je tek da nešto kaže. – Još jedan telegram od Brendona?

– Ne, nego od jednog mog prijatelja. Moglo bi se reći da on radi za rendžere – dodao je i napravio značajnu pauzu. Pomislio je da će se Holidej izdati, ali njegovo lice ličilo je na kamenu masku. – On kaže da je pre tri nedelje neka Lorensova ubila čoveka koji se zvao Sandens. Šta kažeš na to?

Dok sleže ramenima.

– Znam samo da to nisam bio ja. Verovatno je bio neko drugi koji se koristio mojim imenom.

– Ili si možda ti taj koji koristi Sandensovo ime... Holideje!

Dok se trže i ta instinktivna reakcija gotovo da ga je koštala života. Još dok je izgovarao njegovo ime, Lesing se mašio revolvera, a to su učinili i ostali. Holidej se bacio na stranu, u padu vadeći revolvere sa drškama od slonovače. Ali, Lesingov revolver je već grmnuo i tane ga je okrznulo po slabini. Ugrizao se za usnu savladavajući bol i kroz podignut oblak prašine opalio u pravcu jednog od napadača. Nije video da se Tomi Li bez glasa srušio pogođen u srce, već se bacio na zemlju brzo se kotrljajući, dok su hici praštali oko njega. Na svu sreću, zaustavio se iza jednog bureta koje je stajalo na tremu, pridigao se i opalio prema Lesingu koji je besomučno pucao, lica izobličeno od besa. Kao i uvek, Dokov hitac je bio savršeno precizan. Kao da ne veruje u ono što se događa, Lesing je zabezeknuto gledao u čoveka plavo-sivih očiju i poslednje što je u životu video, bilo je njegovo mirno, bezizražajno lice.

Ostala su još dvojica, pomisli Dok i opali na desnu stranu, jer mu se činilo da odatle pretila veća opasnost. Začuo se oštar jauk, a već u sledećem trenutku Holidej zapuca u levu stranu i – promaši.

– Sada ću te dokrajčiti! – besno je povikao Šorti, znajući da protivnik nema vremena da napuni oružje. Stajao je sa leve strane i dobro video Holideja iza velikog drvenog bureta. Ljutito mu je pri-

trčao i podigao revolver ciljajući pravo u glavu.

Odjednom, negde iza Doka grmnu strahovit pucanj i Šortijevo telo se zanesse u stranu, da bi već sledećeg trenutka tupo tresnulo o zemlju.

Za trenutak je zavládala tišina, a onda se Dok okrete i iza sebe ugleda nasmejano lice Džonija Mek Hju.

– Taj je bio poslednji – reče mali rendžer mirno. – Nego, da li ste ozbiljno ranjeni?

– Ne, metak je samo zarezao meso – odvrati Dok i pogleda po ulici koja se polako punila ljudima. Sa svih strana su mogli da se čuju uzvici zadovoljstva i odobravanja. Grad je bio zadovoljan što se rešio ljudi koji su oko sebe sejali samo smrt.

– Ipak treba da potražimo pomoć lekara – dobaci Mek Hju, stavljajući revolver u futrolu. – Rana treba da se obradi i previje.

– To je lako – odgovori Holidej uz prijateljski osmeh. – A posle toga imamo pravo na nekoliko čašica. Čovek se retko rađa i po drugi put.

*

Pola sata kasnije, kroz vrata saluna je ušla lepa crnokosa devojka odevena u uske sive pantalone, sivu košulju i veliku zelenu jaknu. Kosa joj je bila vezana zelenom mašnom i, uprkos umoru i prašnjavoj odeći, svako je morao da kaže da se radi o pravoj lepotici. Njena pojava je izazvala muk i nevericu, kako zbog izuzetnog izgleda, ali i zbog iznenađenja svih prisutnih koji nisu imali prilike da

vide ovako nešto. Naime, nepisano pravilo je govorilo da, osim zabavljačica koje tu rade, žene i devojke nemaju pristup u salun i toga su se svi pridržavali.

Međutim, mlada žena nije hajala zbog zaprepašćenih lica i ljutih pogleda nekih gostiju. Popila je čašu vode koju je potražila kod šanka, a onda se odlučnim korakom uputila prema stolu za kojim su sedeli Dok Holidej i Džoni Mek Hju.

Zaneti razgovorom, primetili su je tek kada je stala pored stola i diskretno se nakašljala. Ona odmeri Holideja od glave do pete i upita ga, gledajući ga pravo u oči:

– Vi ste onaj čovek koji se izdavao za Sandensa?

– Da – odvrati Dok prikrivajući iznenađenje. – Ovaj... šta mogu da učinim za vas, gospođice...

– Lorens... Lila Lorens. Ne znam da li možete nešto da popravite, ali morate bar da pokušate. Zbog vas sam izgubila svoj ranč i sada ste moj dužnik, gospodine.

*

Dva dana kasnije, u banku u Amari-lu ušao je visok, vitak čovek širokih ramena, plavosivih očuju i duge tamne kose. Bio je obučen u elegantno odelo sa belom košuljom i kravatom, a na glavi je nosio tamni šešir širokog oboda koji mu je izvanredno pristajao. Kada je koraknuo, za trenutak je ispod kaputa otkrio sivi kožni opasač u čijim futrolama su ležali koltovi sa drškama od slonovače.

Došavši do pulta, ćutke je odmerio prisutnog službenika koga je njegova pojava toliko zaprepastila, da nije znao šta da kaže i kako da postupi. Još kada mu je uputio onaj hladni, preteći pogled, čoveku se činilo da je bolje da nastavi da sedi na svom mestu i pravi se da ga ne vidi.

Za to vreme neznanač je laganim hodom došao do vrata na kojima je pisalo „Direktor“, otvorio ih bez kucanja i mirno ušetao u kancelariju. Pre nego što je zabezeknuti gospodin Fejns uspeo bila šta da kaže, on je seo za veliki sto, tačno preko puta njega.

– Gospodine... – počeo je debeljko kome su se na obrazima pojavili crveni pečati – kako to ulazi...

Holidej nehajno odmahnu rukom i namerno ga prekide.

– Zaobići ćemo svaki uvod, pošto me čeka još važnog posla, gospodine. Pošto ste dobro upućeni u stvar, reći ću vam samo nekoliko rečenica. Naime, ja sam čovek koji je ostao u životu samo zahvaljujući žrtvi gospođice Lorens. Dakle, da nije bilo te hrabre devojke, ne bih sada sedeo i razgovarao sa vama. Tačnije rečeno, u jednoj važnoj operaciji sam igrao ulogu izvesnog Sandensa i zahvaljujući njenom ćutanju sačuvao sam glavu. To vas sigurno navodi na zaključak da sam njen veliki dužnik.

Debeljko je bio toliko uplašen da nije mogao da progovori ni reč. Samo je nemo micao usnama i dva-tri puta bez ikakvog razloga klimnuo glavom.

– Zbog tog ćutanja, Lila Lorens je izgubila svoj ranč – nastavio je Dok. – Dakle, to je razlog moje posete, dragi gos-

podine. Biću vam zahvalan ako mi predate tapiju ranča i potvrdu da je izmirila svoja dugovanja prema banci.

– Šta... ? – prostenja Fejns zapanjeno.

– Novac od ucene će uskoro stići i mislim da nema nikakvog problema – dobaci Dok nonšalantno. – Dobićete ga za koji dan, stoga ćete mi danas dati odgovarajuću potvrdu, zajedno sa tapijom. Nadam se da sam sada bio jasniji?

– Ali, gospodine – pokuša da se usprotivi debeljko. – Rokovi za plaćanje su davno istekli, a gospođica Lorens ih nije poštovala. Zato je izgubila ranč i ja sada ne mogu...

– Sve ti možeš, zelenašu prokleti! – prasnu Dok, već sledećeg trenutka ustade i nađe se pored Fejnisa. Debeljko nije uspeo ni da uzdahne, a cev revolvera bila mu je prislonjena na slepoočnicu.

– Uradićeš tačno onako kako sam rekao, gramzivi gade – procedio je Dok. – Veruj mi da odavno želim da ucmekam nekog prevaranta koji se bogati na mukama drugih. Dakle, ili ćeš uraditi ono što sam ti naredio ili ću ti prosvirati lobanju!

Fejns je drhtao od straha kao prut. Kao i svi svirepi ljudi, bio je strašna kukavica i nije smeo da se suprotstavi jačem. Ipak, novac i dobit za njega su bili sve, tako da se još uvek nije predavao.

– Ako me ubijete, visićete – prosiktao je ljutito.

Dok se nasmeši.

– Kada odeš u „večna lovišta“, kako to kažu Indijanci, biće ti sasvim svejedno koliko dugo ću ja živeti, debeli – odvratio je sarkastično. – Nego, uradi što

ti kažem da ne bih sasvim izgubio strpljenje!

Fejns je osećao hladan metal na koži, ne usuđujući se da se pomeri. Čelo mu se orosilo krupnim graškama znoja, ali nije smeo da ih obriše plašeći se da će ga to koštati života. Još nekoliko trenutaka je razmišljao, a onda je lagano otvorio fioku stola, izvadio potreban formular i drhtavim rukama, slovo po slovo, ispunio potvrdu o plaćenom zajmu. Sa jedne gomile je uzeo tapiju na ranč Lile Lorens i oba papira pružio čoveku pored sebe.

Dok zadovoljno klimnu glavom i vrati revolver u futrolu.

– Novac ćeš dobiti čim ga pošalju gospođici Lorens. Hvala ti na razumevanju i dobroj saradnji. Vidiš kako smo se lepo dogovorili!

Rekavši to, Holidej se okrete i izađe. Nekolicina ljudi koje je sreo u hodniku začuđeno se okrenula za njim, a čovek na ulazu ispratio ga je nemim pogledom. I da ih je neko pitao, svi bi kazali da u pojavi tog stranca ima nešto magično i tajanstveno u isto vreme, nešto što natera čoveka da i nehotice zadrhti.

U malom restoranu na drugoj strani ulice, Dok je predao Lili Lorens dokumente i nazdravio njenom novom početku. Kada ga je presrećna devojka upitala kako je uspeo da ih pribavi, kratko je odvratio.

– Prijateljskim ubeđivanjem, gospođice, prijateljskim ubeđivanjem... Osim toga, bio sam vaš dužnik. Mogu reći da ste vi hrabra mlada žena kojoj želim sve najbolje.

*

Prošlo je mesec dana i moglo se reći da se situacija sa stokom popravila u Ostinu kao i u celom Teksasu. Poslovi su ponovo krenuli dobro, a čovek koji je vodio poslove Liz Turner, svakoga dana saopštavao joj je sve prijetnije vesti.

Liz je bila van sebe od radosti. Ovi dani podsetili su je na stara dobra vremena, na doba kada joj je tata bio živ. Sada više nije bila zabrinuta, niti ju je pritiskao strah od siromaštva. Išla je na zabave, imala udvarače, a dan joj je bio kratak da uradi i postigne sve što je namila. Znala je šta je Holidej uradio za nju, ali i ceo Teksas i bila strašno ponosna na njega. U toku ovih mesec dana puno je razmišljala i shvatila da ne može da se ljuti na njega. Negde u dubini duše, odlično ga je razumela. Činilo joj se da je za ovaj mesec odrasla više nego za prethodnih nekoliko godina. Posle svega što se desilo, sada se stidela što mu je prebacivala ili ga optuživala za raznorazne sitnice. Bilo joj je jasno da je Dok veliki čovek i da je imala privilegiju što je bila sa njim.

Zato je toga jutra bila vesela i nasmejana. Dok je došao da vidi je li sve u redu i oprost se sa njom. Lagano su jahali putem koji je vodio prema gradu.

– Nadam se da si zadovoljna, Liz.

Srećno se osmehnula.

– Uradio si veliku stvar, Dok. Spasao si ceo Teksas. Toliki ljudi, rančeri kauboji, trgovci... svi koji žive od stoke treba da ti budu zahvalni.

– Pustimo sada to, Liz. Da li si srećna?

- Jesam. A ti?
- Pretpostavljam da jesam. Nikada ne razmišljam o tome.
- Hvala ti za sve. Uvek ćeš biti negde u mojim mislima.
- Ti si divna devojka, Liz. Želim ti sve najbolje. Zbogom.

Liz oseti da će joj grnuti suze i za tren sklopi oči. Zatim se blistavo osmehnula i mahnula mu rukom u znak pozdrava. Osećala je da bi svaka reč bila neprikladna. Zato je samo dugo, dugo mahala, iako mu se silueta već izgubila u daljini.

KRAJ

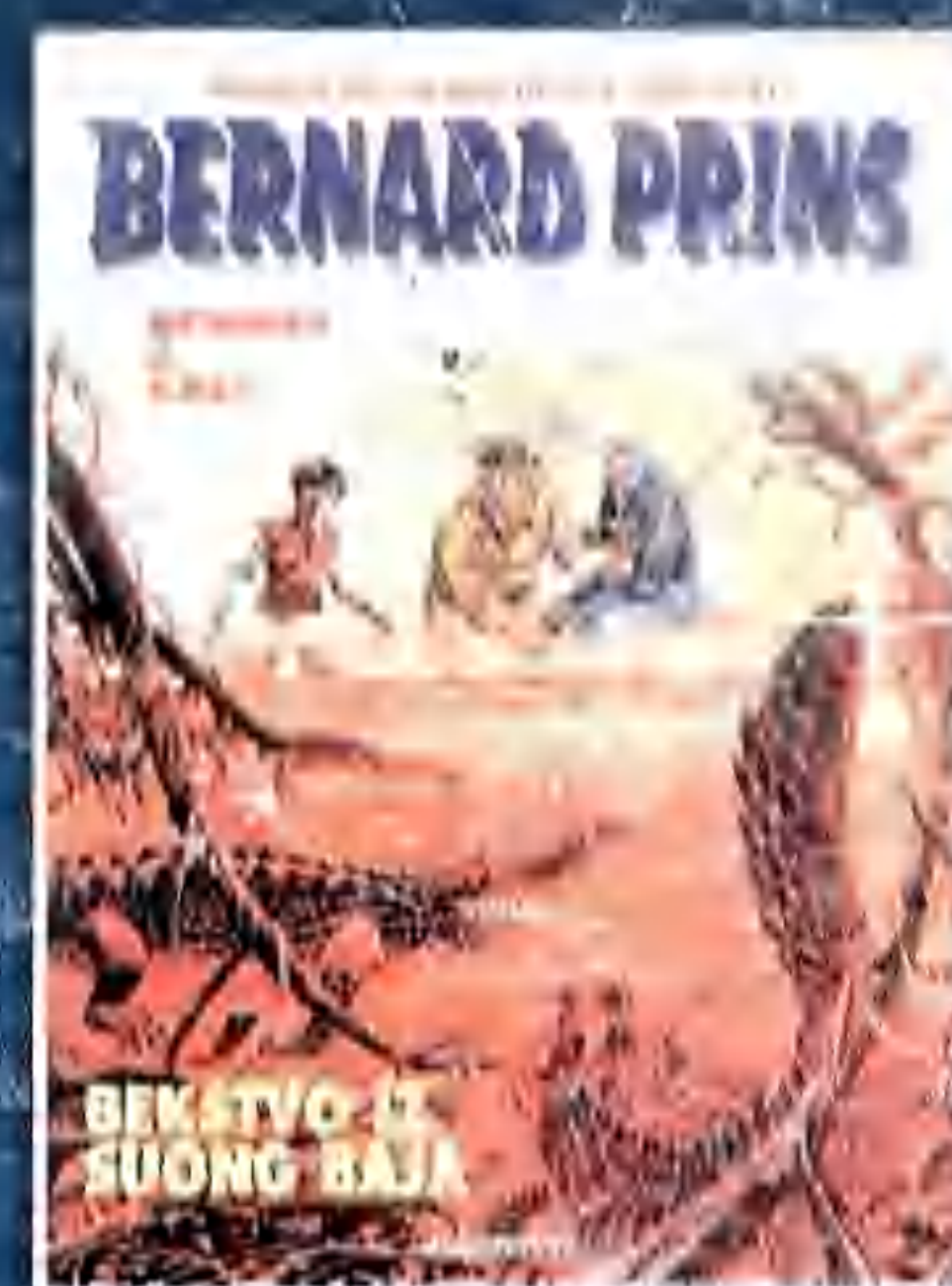
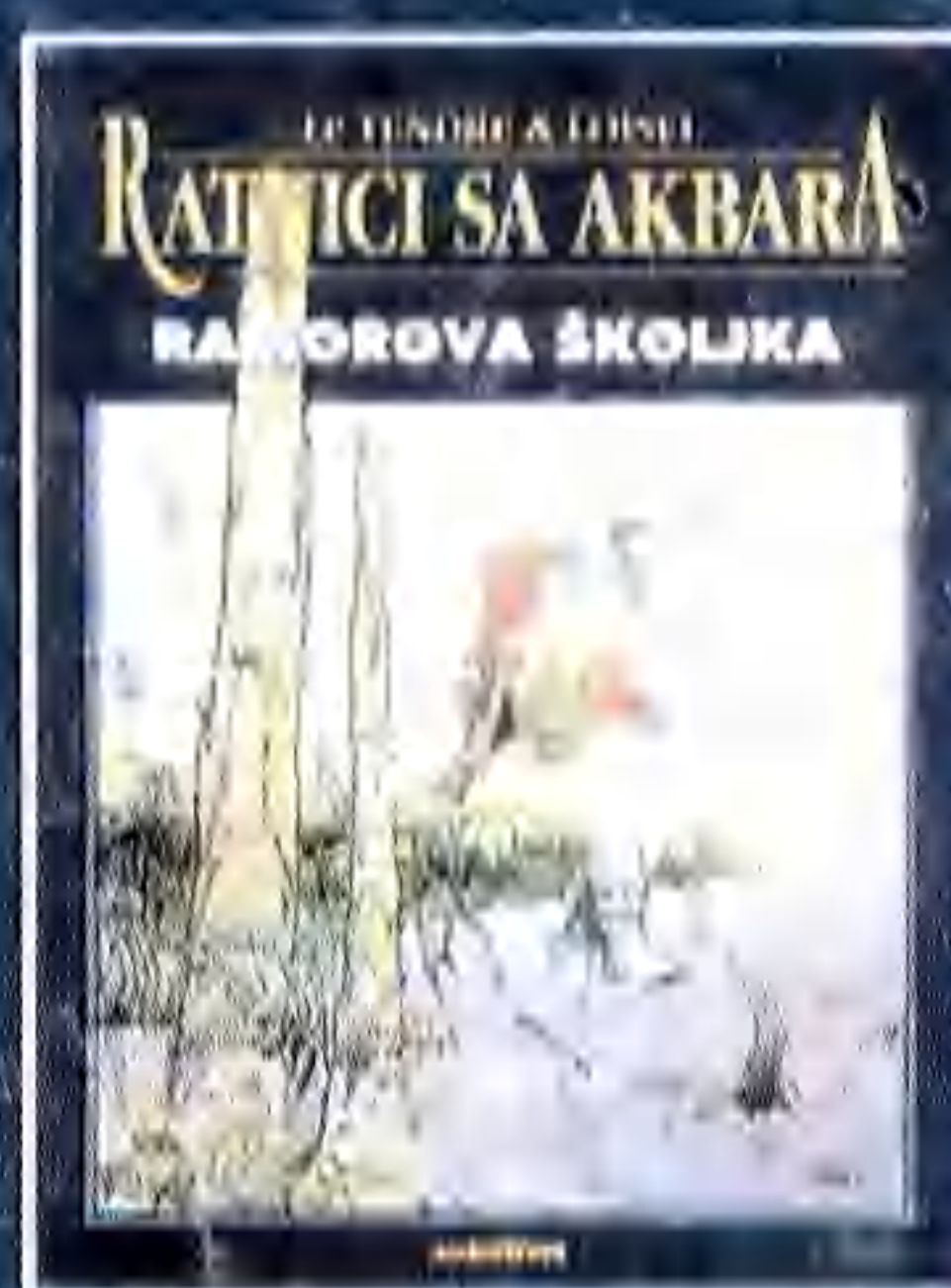
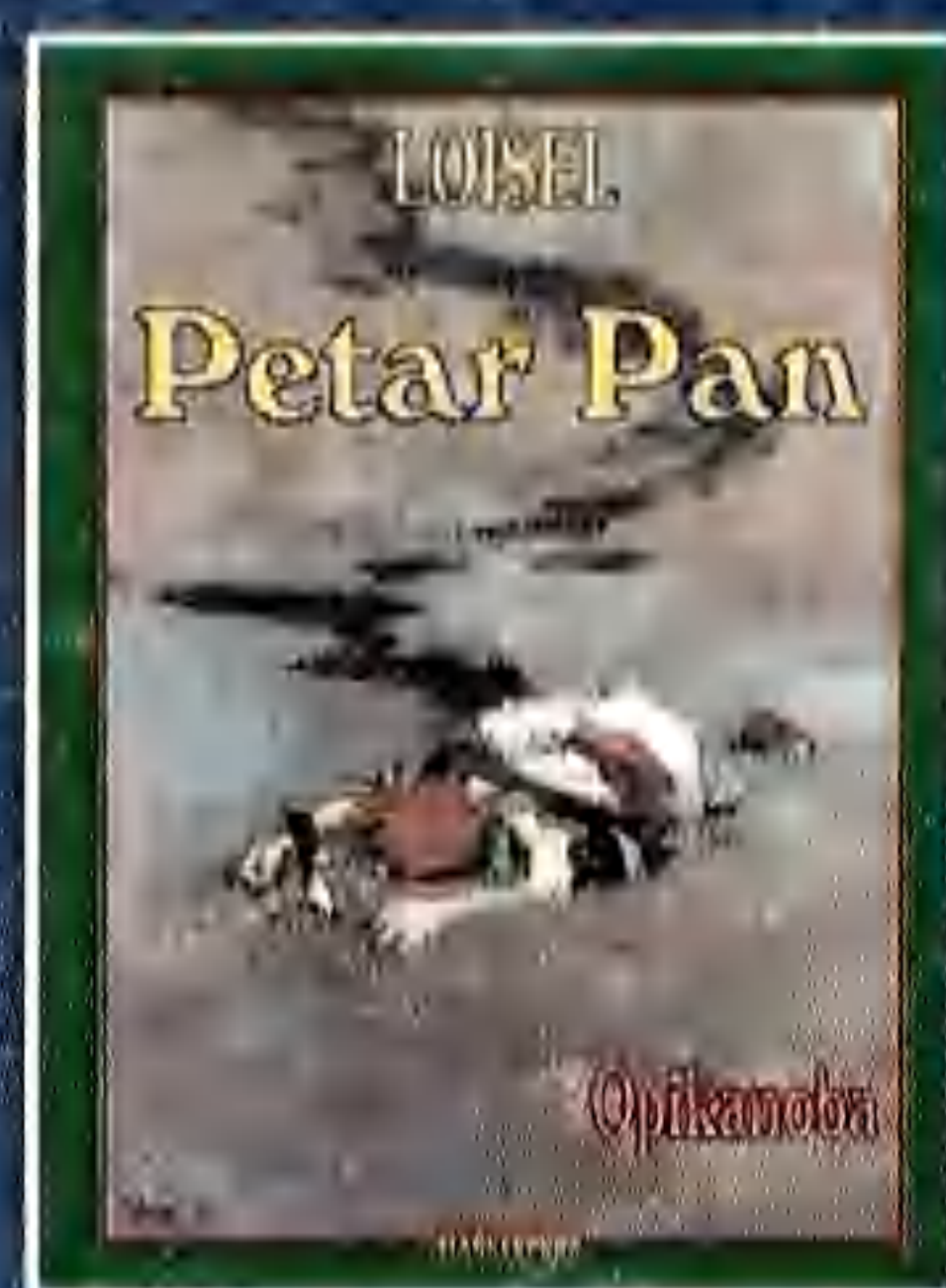
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00366

